

Reddet av Lyset av Dannion Brinkley

*Den sanne historien om en mann som døde to ganger og de dype
åpenbaringene han mottok
av Dannion Brinkley
med Paul Perry
med en introduksjon av
Raymond Moody, lege.*

*Forord til den nye utgaven av
Paul Perry*

Denne boken er tilegnet legene, sykepleierne og de frivillige som utfører det verdifulle arbeidet i hospice.
Også til familien min, Brinkley-familien, og spesielt til dr. Raymond Moody.

Forord

Sommeren 1992, drevet av et behov for å forstå hva som skjer når vi dør, satte jeg meg fore å finne en person som hadde reist langt inn i dødsriket og kommet tilbake for å fortelle om det. Disse menneskene er kjent som «nær-døden-opplevere» («NDEere»), og jeg begynte å lete etter de beste, de som kunne fortelle mest om hvordan livet etter døden er.

Jeg startet søket mitt med Raymond Moody, MD, PhD, den anerkjente faren til nær-døden-studier. Som ung medisinstudent ble Dr. Moody nysgjerrig på livet etter døden etter å ha hørt historien til Dr. George R. Ritchie.

Ritchie hadde «dødd» av lungebetennelse på et militærsykehus i Texas i 1946. Mens legene dekket ham med et laken og forberedte seg på å sende ham til likhuset, hevder Ritchie å ha tatt en reise utenom kroppen tvers over landet, og fløy i stor fart forbi – og til og med gjennom – flere landemerker som han senere kunne identifisere. Til slutt, med et slags «sus», vendte Ritchie tilbake til kroppen sin.

Moody hørte Ritchie fortelle historien sin til en filosofitime vi

Forord

og ble hekta. Han begynte å samle lignende historier om nær-døden-opplevelser, historier han omsatte for en fantastisk innsiktsfull og filosofisk bok med tittelen *Livet etter livet*.

Jeg hadde skrevet en bok med Moody som het «*The Light Beyond*», og gjennom arbeidet jeg hadde gjort med denne strålende legen, hadde jeg blitt mer og mer fascinert av temaet nær-døden-opplevelser. Jeg spøkte med at livet mitt var dypt forankret i døden, og det var det. Men jeg ville fortsatt gå dypere inn i emnet – for å virkelig forstå hvordan det var å dø og vende tilbake til livet. Jeg bestemte meg for at den beste måten å

videreutdanne meg om emnet på var å fokusere på én persons historie – en enkelt stor nær-død-opplevelse.

«Raymond, jeg trenger hjelp», sa jeg mens jeg besøkte den flinke legen i hans praktfulle møllehus i Oxford, Alabama. «Jeg må finne den beste nær-døden-oppleveren du noen gang har kjent.»

Gavmild som alltid begynte Moody å avsløre sine toppvalg.

Han fortalte meg noen fascinerende historier om forskjellige mennesker som hadde dødd og besøkt livet etter døden, før han nevnte en NDEer ved navn Dannion Brinkley.

Brinkleys nær-døden-opplevelse var den beste nær-døden-opplevelsen han noen gang hadde hørt, sa Moody. Jeg spisset ørene mine umiddelbart.

De to hadde møttes på et universitet i nærheten av Aiken i South Carolina, hvor Moody hadde dratt for å snakke om sin nær-døden-forskning. Brinkley fortalte Moody historien sin: Han hadde blitt truffet av lynet mens han snakket i telefonen.

En bolt traff ham bak øret og beveget seg gjennom kroppen hans med en slik kraft at spikrene i skoene hans sveiste seg til spikrene i gulvet.

Han ble kastet opp i

Forord

viii

luft og landet på sengen, som kollapset ned på gulvet fra politiet. Mens ambulansepersonell jobbet med kroppen hans, startet Brinkley en lang og intrikat reise til den andre verden. Han så livet sitt passere forbi seg, var vitne til alt han noen gang hadde gjort, både godt og vondt, og opplevde faktisk konsekvensene av handlingene sine. For eksempel følte han smerten av en kule han hadde avfyrt under krigføring da den traff kroppen til en fiende han var sendt for å utrydde. Så så han effekten døden hadde på mannens familie og følte sorgen til mannens kone. Det var flere eksempler på at Brinkley gjenopplevde de tingene han hadde gjort i løpet av livet sitt, det ene mer spennende enn det andre.

Så tok historien en vending til det virkelig fantastiske. Da Brinkley ble oppgitt for død av legene, kroppen hans ble plassert på en bære som var på vei til likhuset, ble han vist fremtiden av en rekke englevesener.

En etter en kom de frem med esker, og åpnet dem for å avsløre kryptiske innblikk i hva som skulle skje i de kommende tiårene. Jeg skal ikke ødelegge det for dere nå ved å beskrive detaljene som ble presentert for Brinkley; de er forklart i boken som følger. Jeg må si at Moody var lamslått og forvirret over nøyaktigheten av informasjonen som ble vist til mannen som på den tiden lå under et hvitt laken og ble ansett som død av behandlende leger.

Moody fortalte meg mye mer om Brinkleys liv den ettermiddagen.

Brinkley hadde vært involvert i hemmelige operasjoner for den amerikanske regjeringen; han fortalte Moody at han jobbet som entreprenør for militæret, og han gjorde det ikke.

viii

Forord

mente at han bygde hus. Men nå, etter dødsopplevelsen sin, var Brinkley en forandret mann. Han følte dypt i sjelen et behov for å gjøre

godt på jorden. Men han var også veldig i konflikt. Han hadde levd et voldelig liv så lenge, sa Moody, at selv et publikum med en hærske av engler ikke kunne skremme demonene ut av ham.

Jeg ble fullstendig oppslukt av denne historien og ville høre hver minste detalj. Jeg fortalte Moody at jeg gledet meg til å møte Dannion Brinkley. Det som skjedde deretter var en av mange merkelige tilfeldigheter som presenterte seg i forholdet mitt med Brinkley. Ikke ti minutter senere dundret en bil inn i Moodys grusvei, og en rufsete karakter skutt ut av førerisetet. Han så ut som en krysning mellom en blond Elvis og Neal Cassady, den unaturlig spinkle sjåføren i Jack Kerouacs *On the Road*. Han stormet inn i huset uten å banke og begynte å rope av full hals: «HEI RAYMOND, JEG ER HJEMME!!»

Han grep Moody som en bjørn og presset luften ut av ham. Jeg skannet ham så fort jeg kunne. For en tilstedeværelse han hadde. Han var bygd som en defensiv ende, slank og råbenet med et par skrubbsår på armen som fikk ham til å se ut som om han nylig hadde vært på spillebanen. Han hadde på seg briller som fikk øynene hans til å se større ut enn de var, og da han snudde seg og så på meg føltes det som om jeg hadde blitt stirret på av et slags jungeldyr. Det var ingen synlige arr på kroppen hans som tydet på at han noen gang hadde blitt truffet av lynet. Men da jeg så på ham, kunne jeg absolutt si at *noe* hadde skjedd med ham.

Forord

ix

«Hvem i all verden er du?» ropte han og nærmet seg meg. Jeg kunne ikke si om han kom til å håndhilse eller knekke den, og jeg var ikke sikker på om jeg skulle løpe eller rekke ut hånden. Heldigvis hoppet Moody inn og introduserte oss.

Jeg skalv av frykt og spenning da jeg håndhilste på Brinkley, og jeg sluttet ikke å skjelve hele kvelden. Vi dro alle til middag på Red Lobster, hvor Brinkley truet meg med en «god juling» hvis jeg ikke bare holdt kjeft og hørte på historiene hans om englegruppen som hadde hjulpet ham med å «se fremtiden».

da han døde.

Moody kunne se på det bekymrede uttrykket i ansiktet mitt at jeg var litt overveldet. Da Brinkley snudde seg for å snakke med en servitør, klappet Moody meg på skulderen.

«Han liker ikke fremmede særlig godt», sa han. «Prøv å slappe av. Han vil venne seg til deg.»

Det tok litt tid, men Moody hadde rett. Dagen etter roet Brinkley seg betraktelig. Han begynte å fortelle meg om livet *før* nær-døden-opplevelsen sin, og de voldelige aktivitetene han hadde vært involvert i som «utenlandsk entreprenør».

for den amerikanske regjeringen. Etter lynnedslaget som nesten tok livet hans etter at han kom tilbake fra et utenlandsoppdrag, kunne ikke Brinkley lenger «gjøre gjerningen» for regjeringen. Han var, som han sa det, «nesten» fullstendig forandret av «telefonsamtalen fra Gud».

Det var «nesten»-en som var vanskelig for Brinkley. Enkelt sagt hadde han liksom vært en *dårlig* mann før sin

«telefonsamtale fra Gud.» Etterpå hadde imidlertid møtet med døden og den livlig bisarre reisen gjennom livet etter døden tvunget Brinkley til å være en veldig *god* mann. Resultatet

x

Forord

var en kamp med begge sider av hans egen psyke. Godt og vondt, yin og yang, Satan og Gud – det var den klassiske kampen som mange av oss har daglig, selv om jeg tror at Brinkley hadde mer å jobbe med, gitt det han hadde sett og gjort.

«Det er litt vanskelig å vite hvem jeg var og hva jeg burde gjøre etter å ha fått en telefonsamtale fra Gud»

sa Brinkley. «Jeg vet bare at jeg er en annen mann, og at jeg vil bli enda mer annerledes etter hvert som livet mitt går videre.»

Og så skjedde det noe helt utrolig.

Brinkley begynte å lese tankene mine. Tankelesningen var subtil i starten. Han snakket med meg om noe som opptok meg – spesifikke bekymringer jeg hadde om en bok jeg skrev sammen med Moody, eller dypere tanker jeg hadde om morens sykdom eller min kone og barn. På en eller annen måte tok han dem opp spesifikt i det øyeblikket jeg tenkte på dem, som om han hadde hørt tankene mine og svarte på en samtale vi hadde uten at jeg beveget leppene.

Etter at det hadde skjedd flere ganger, spurte jeg ham hvordan han hadde det.

«Det skjedde etter min opplevelse», sa han. «Jeg oppdaget at jeg kunne berøre folk og se livene deres eller lese tankene deres.»

Da han sa «se livene deres», mente han det virkelig. Jeg fant ut at det var sant da Brinkley, på min tredje dag hos Moody's, bestemte seg for å demonstrere for meg omfanget av sine psykiske evner. Vi satt på Moody's kontor i andre etasje, og Brinkley begynte å snakke ganske normalt og naturlig.

Forord

xi

om intime detaljer i livet mitt. Jeg har brukt mye tid rundt synske eller folk som tror de er det, og jeg har funnet ut at den beste måten å oppdage om de er svindlere på, er å svare så lite som mulig. Ved å ikke vise følelser til det de sier og ved å svare på få, om noen, av spørsmålene deres, vil selv de beste svindlere gi seg hvis de ikke får noen tilbakemelding.

Jeg viste ingen følelser mens Brinkley fortsatte om livet mitt. Så vidt jeg kan huske, sa jeg ikke mer enn fem eller ti ord i løpet av den timen Brinkley fortalte ting om meg som han aldri kunne ha visst. Inni hamret imidlertid hjertet mitt, og tankene raste da jeg innså at noe virkelig bisart skjedde. Jeg husket alt jeg hadde lært om nær-døden-opplevelser, spesielt forskning som viste at de som opplever nær-døden-opplevelser har betydelig flere psykiske opplevelser enn den generelle befolkningen, og at de kan bli så dypt forandret av opplevelsen at de sliter med sin sanne identitet i årene som kommer. Brinkley legemliggjorde alle disse tingene. Jeg begynte å tenke, var Brinkley bokemnet jeg hadde lett etter? Var historien hans så fengslende og sann at leserne ville være i stand til å se det gode og det dårlige i den livsforandrende hendelsen

kjent som nær-døden-opplevelsen? Hadde han den beste nær-døden-opplevelsen som finnes?

Jeg stilte meg selv disse spørsmålene mens Brinkley fortsatte å utøse detaljer om livet mitt. Jeg bestemte meg for å vente til neste dag med å ta en avgjørelse om Brinkley. Agenten min Nat Sobel og redaktør Diane Reverand fløy

xi

jeg

Forord

ned fra New York for å snakke med Moody og meg om vår neste bok. De visste begge at jeg var interessert i å utforske mysteriene rundt nær-døden-opplevelsen gjennom én person. Jeg ville vente til de møtte Brinkley før jeg spurte dem om de også mente han var den rette personen for den utforskningen.

Jeg sa lite om Brinkley dagen etter da Nat og Diane kom. De hadde uansett ikke kommet for å lete etter nytt bokmateriale, men for å diskutere boken som Moody og jeg jobbet med på den tiden. I så måte var Brinkley virkelig en femtehjulsspiller i diskusjonene våre, en utenforstående ved konferansebordet, og en bråkete en attpåtil. Etter en stund ba Nat om en pause og ba meg komme ut.

«Hvem er den fyren?» spurte han med litt irritasjon i stemmen.

Jeg fortalte Nat Brinkley-historien slik jeg kjente den. Jeg kunne se at han var mindre imponert enn meg.

«Jeg skulle bare ønske han kunne gi slipp på det en stund, så vi kan snakke», sa han.

Da vi gikk tilbake inn i huset, var Diane og Brinkley borte.

«Hvor er Diane?» spurte Nat.

«Oppe med Dannion på kontoret mitt», sa Moody.

«Han sa at han ville lese henne.»

Nat ristet på hodet og satte seg ned i en sofa i stuen. Han pustet av sinne over tanken på at Brinkley leste Diane i stedet for å la henne delta på bokmøtet vårt.

«Hva gjør han når han leser noen?» spurte Nat Moody.

Forord

jeg

d

x ii

«Vel,» sa Moody, mens hans herlige sørstatsaksent våknet til liv. «Det er når noen som er synsk beviser det ved å fortelle deg ting om deg selv som de umulig kan vite uten overnaturlige krefter.»

«Hvor lang tid tar det?» spurte han.

«Omtrent en time,» sa Moody. «Kanskje mer hvis det er en god en.»

Nat bare ristet på hodet. Nitti minutter senere kom Diane ned trappen.

«Utrolig», sa hun strålende. Med sin avmålte måte å snakke på beskrev Diane hvordan Brinkley hadde

«lese» henne, først med småprat som gradvis krysset en slags terskel og inn i informasjon hun aldri hadde fortalt ham. Så plutselig var han i hodet hennes og snakket om mennesker i livet hennes og hendelser som var for personlige til å fortelle blant fremmede, noe vi nå ble ansett som etter hennes intime møte med Brinkley. Så, sa Diane, gjorde han

noe som virkelig ødela henne. Uten å røre kofferten hennes fortalte han henne hva som var inni den spennede skinnvesken. Mens hun satt der med åpen munn,

«bladet gjennom» filer og fortalte henne hva de forskjellige mappene inneholdt. Informasjonen var spesifikk og nøyaktig, så hun med en tone av frykt og forbløffelse i stemmen.

«Du må la ham lese deg også», sa hun til Nat på sin overbevisende måte. «Det var utrolig.»

Nå var Nat den eneste skeptikeren som var igjen i rommet. Han sa at han ville la Brinkley lese ham en dag. Men med litt mer overtalelse fra Diane, ble dette dagen.

xv

jeg

Forord

Nat gikk opp med Brinkley og ble der i en time. Da han kom ned igjen, var skepsisen borte fra ansiktet hans.

Uten å snakke sammen visste vi at Brinkleys bok lå i fremtiden vår.

I løpet av noen få uker hadde vi signert en kontrakt med forlaget for en bok vi foreløpig ga tittelen «Saved by the Light», og jeg dro til Aiken i South Carolina for å lokke frem en bok fra Brinkley.

Det krever mer å skrive en god bok med noen enn de fleste kanskje tror. Alle forfattere har sin egen måte å komme inn i hodet på et emne. Min metode er metningsteknikken: Jeg prøver å bli en menneskelig svamp og suge til meg så mye av emnet mitt som mulig. For å gjøre det krever det at forfatteren bruker mye fritid til prosjektet, tid der vi ikke intervjuer eller engang snakker om boken vi jobber med, men tid der vi bare, vel, henger sammen.

Så spurte jeg Brinkley om jeg kunne bo i huset hans i stedet for på noen av de komfortable hotellene eller bed-and-breakfast-ene som ligger spredt rundt i den sjarmerende sørstatsbyen Aiken. Han likte ikke den ideen, sa han. Hjemmet hans var lite, sa han. Det spiller ingen rolle for meg, sa jeg. Han sa nei, og jeg presset hardere på.

«La meg sove på sofaen», insisterte jeg. «På den måten kan du bare stå opp og begynne å snakke hvis du husker noe i søvne.»

Brinkley sukket. På en eller annen måte virket utholdenheten min.

Forord

xv

Brinkley tok frem et fillete teppe og en pute, og stuen var min.

Jeg ble værende i mindre enn en uke.

Når jeg ser på notatene mine fra den første metningsperioden, innser jeg hvor vanskelig det var å komme inn i Brinkleys hode.

Ikke bare var han et komplekst puslespill, han var også et av byens midtpunkter, og avbruddene var konstante.

Folk stakk innom Brinkleys hjem bare for å se hvordan det gikk med ham. De mest underholdende besøkende var de som selv hadde blitt truffet av lyset, eller kjente noen som hadde blitt det. Selv om Aiken er flatt, er det det høyeste punktet i Sør-Carolina, og inviterer derfor til lynnedslag fra de kraftige sørstatsstormene.

Vi satt på verandaen hans en kveld da en mann som gikk forbi på fortauet stoppet for å prate.

«Husker du Jim, som drev teateret?» spurte han Brinkley.

«Jeg kjenner ham godt», sa Brinkley.

«Vel, han var på stigen og byttet skiltet på teateret forrige uke, og han ble truffet av lynet», sa mannen.

«Går det bra med ham?» spurte Brinkley.

«Nei, han er død!» sa mannen.

Brinkley kaklet på den overdrevent muntre måten han alltid gjør når han tar for seg noens død.

«Vel, da er han i orden», sa han.

Innen en time etter den samtalen kom en kraftig sommerstorm og lynet over hele området. Om morgenen dro vi til en bokhandel på det lokale kjøpesenteret og ble møtt av en kasserer med et forvirret blikk.

xvi

Forord

uttrykket i ansiktet hennes og knallrøde linjer som gikk oppover armen hennes og over ansiktet hennes.

«Hva skjedde med deg, kjære?» spurte Brinkley.

«Jeg la penger i safen i går kveld, og kjøpesenteret ble truffet av lynet», sa hun. «Jeg antar at jeg kunne ha blitt drept.»

Brinkley bare lo.

I tillegg til alle avbruddene fra det jeg kom til å kalle lynbrigaden, var det også fremtidens brigade – folk som ønsket en opplesning fra Brinkley slik at de kunne finne ut hva som kom til å skje med ekteskapene deres, barna, ektemennene, konene, bedriftene osv. Jeg begynte å kalle ham «lynsjamanen».

For eksempel, en dag satt vi på benken og snakket om historien hans da en kvinne kom bort og sa:

«Jeg har hørt om deg, herr Brinkley.» Brinkley håndhilste hjertelig på kvinnen og småpratet. Hun ville ikke gå og fortsatte bare å snakke og stille spørsmål om livet sitt som Brinkley skulle svare på. Hun la ikke engang merke til meg før jeg takket henne for at jeg stakk innom.

På det tidspunktet reiste hun seg rett opp og så kaldt på meg. «Sir, vi er ikke ferdige med å snakke!» så snudde hun ryggen til meg og fortsatte å snakke med Brinkley.

«Det er det som gjør at jeg ikke vil skrive denne boken»

sa Brinkley etter at kvinnen hadde gått. «Jeg vil miste privatlivet mitt fullstendig. Jeg vil ikke kunne gå noe sted uten å bli gjenkjent og plaget.

Disse psykiske greiene er krevende.»

Jeg tror ikke Brinkley tullet da han sa at han kanskje ikke ville skrive denne boken. Tanken på å miste-

Forord

vi

d

xi

Det var tydelig at privatlivet hans plaget ham. Berømmelse er et tveegget sverd, og begge sider kutter. Selv om han følte seg tvunget til å fortelle historien sin, var han også redd for at den ville føre til den typen oppmerksomhet og gransking som ville være smertefull. Brinkley hadde tross alt vært en slags kriminell som barn, og han hevdet en militær fortid som var hemmelig og voldelig. Ville han virkelig at folk

skulle undersøke det? Kanskje, sa han, ville det være best å holde disse aspektene av livet sitt skjult. Han foreslo til og med å skrive en bok som utelot den personlige historien om fortiden hans.

Jeg sympatiserte med hans standpunkt, men jeg hadde også min jobb å gjøre. Jeg skulle ta det jeg fant ut og gjøre det om til den beste historien jeg kunne. Fra begynnelsen av fortalte jeg Brinkley det jeg forteller alle jeg skriver med eller om: Hvis du ikke vil ha det i boken, ikke fortell meg det. Ånden var ute av flasken med det jeg visste, og det var ingen måte å sette ham tilbake på. Jeg måtte skrive det jeg visste hvis denne boken skulle bli så god som alle forventet.

Dette var en urovekkende realitet for Brinkley, og intervjuene våre – som var litt glatte fra starten av – mistet raskt fotfestet fullstendig.

Kassettopptakeren var på, men ingen var hjemme. Brinkley var tydelig opptatt, og jeg begynte å bli bekymret. Jeg hadde ni måneder på meg til å skrive boken, og jeg fikk allerede nervøse henvendelser fra både forlaget og agenten min.

Fanget midt i det hele, valgte jeg det jeg syntes var den smarteste fremgangsmåten. Jeg dro.

«Hvor i all verden skal du?» spurte Brinkley den morgenen han så meg pakke for å dra.

«Vi kommer ingen vei», sa jeg.

xvi ii

Forord

Jeg fløy tilbake til Arizona, hvor jeg ringte både Diane Reverand og Nat Sobel for å fortelle dem at alt gikk bra.

Så valgte jeg en annen taktikk. Jeg ringte Brinkley og fortalte ham at jeg ville snakke med ham tre ganger i uken på telefonen til et bestemt tidspunkt. Vi hadde utarbeidet en liste over kapitler som skulle inkluderes i boken, og målet vårt ville være å gjøre et komplett intervju om hvert kapittel i én runde. Vi ville ikke snakke om noe annet enn det kapittelet før intervjuet var ferdig.

Denne tilnærmingen fungerte utmerket, og det tok ikke lang tid før jeg var så oppslukt av detaljene i «*Saved by the Light*» at jeg nesten ikke kunne vente til de neste intervjuene våre. «*Saved by the Light*» er en gripende bok å lese, men å høre Brinkleys historie rett fra kilden er en utrolig sterk opplevelse.

Jeg gledet meg til intervjuene våre slik jeg ville gledet meg til neste del av *Star Wars*. Intervjuene fant sted om kvelden og fortsatte vanligvis utover natten. Å håndtere så rikt materiale var så spennende at det noen ganger var vanskelig å sove etter å ha lagt på telefonen med Brinkley. Jeg hadde kjent den generelle historien, men ikke detaljene, og det å høre disse superladede detaljene for første gang ga meg et skikkelig kick. For en forfatter var det himmelsk.

Jeg tror «*Saved by the Light*» er den eneste boken jeg noen gang har fullført før fristen. Å intervju Brinkley og deretter skrive fra opptakene var som å se en flott film, en som stoppet etter flere scener og bare startet på nytt når jeg hadde nok informasjon til å lage en bok.

Forord

jeg

d

xx

mer av filmen. Selv om opplevelsen hans hadde funnet sted mer enn et tiår tidligere, husket han hvert eneste brennende øyeblikk som om det hadde skjedd dagen før.

Hans evne til å huske hadde mye å gjøre med det faktum at lynskadene hans aldri ville la ham glemme.

Selv om Brinkley er slank og muskuløs, ble hjertet hans alvorlig skadet av lynet. Innen få år etter «telefonsamtalen fra Gud» ble en av hjerteklaffene hans skadet av en stafylokokinfeksjon, noe som tvang ham til å få den erstattet med en kunstig klaff. Dette krevde en farlig åpen hjertekirurgi som var vellykket, men bakteriene var likevel vedvarende.

Jeg har vært sammen med Brinkley mange ganger når infeksjonen har blitt så ille så raskt at jeg trodde han ville dø før han rakk å få hjelp. Jeg ble vant til det, men i starten ante jeg ikke hva jeg skulle gjøre, og jeg hadde heller ikke engang en anelse om at denne tilsynelatende friske personen kunne bli «kode blå» i løpet av minutter.

Det var omtrent halvveis i skrivingen av *Saved by the Light* at jeg var vitne til Brinkleys dødelighet på første hånd.

Han og Moody hadde blitt invitert til å tale på en New Age-konferanse i Tampa. Det var sent på ettermiddagen, og vi skulle se en film og spise middag.

Vi tre tok en taxi til kinoen og kom akkurat i tide til filmen. Vi fikk billettene våre og gikk rett inn i kinoen. Jeg så ikke så mye på Brinkley da vi gikk inn, men jeg la merke til at pusten hans virket anstrengt. Det var mørkt da filmen var over, men jeg ba oss gå tilbake til hotellet for å få litt mosjon. Moody støttet ideen hjertelig. Brinkley sa ingenting.

xx

Forord

Etter omtrent tre kilometer la jeg merke til at Brinkley ikke snakket (en uhørt tilstand for ham) og at han også pustet tungt. Under et gatelys stoppet vi for å se på ham.

«Dannion! Du er blå!» erklærte Moody.

«Jeg vet det», sa Brinkley. «Jeg holder på å dø!»

Han lo etter at han sa det, men jeg syntes ikke det var morsomt.

Vi krysset gaten til en Burger King. Restauranten var tom, og mannen bak kassen så usikkert og redd ut da han så Brinkley nærme seg disken.

«Kan jeg hjelpe deg?» spurte han.

Restaurantens lysrør viste oss alle en Brinkley som var blå som et par Levi's-jeans og gispet etter pusten. Likevel fikk spørsmålet frem det beste i Brinkley.

«Ja, sir, det kan du. Jeg vil bare legge meg ned på det bordet og ta en skikkelig lur. Er det greit?»

Mannen kom ut bak disken og tørket av en bordplate før Brinkley kunne krysse rommet. Å se ham gå var som å se en klatrer bestige Mount Everest. Han ville ta noen skritt, stoppe for å få pust, og så ta noen til. Og nei, han ville ikke ha hjelp til å komme seg dit. Brinkley skulle komme seg dit på egenhånd, ett skritt om gangen.

Jeg ville ringe 113, men Brinkley ville ikke høre på det. «Ring en taxi,» sa han, «og få meg tilbake til hotellet. Jeg er ikke redd for å dø, jeg vil bare ikke dø på et sykehus.»

Og det var det. Mannen bak disken ringte etter en taxi, og en halvtime senere da den kom, var Brinkley

Forord

xxi

kjempet seg ut av restauranten og returnerte til hotellet.

Dagen etter, fortsatt syk og blå, sto han på scenen og holdt en kraftfull tale.

«Han er virkelig ikke redd for å dø», sa Moody mens vi gikk resten av veien til hotellet den kvelden. «Jeg blir forbløffet hver gang jeg ser det, men han er virkelig ikke redd.»

Da *Saved by the Light* ble utgitt, ble den en umiddelbar bestselger, selv før Brinkley gjennomførte en presseturné.

Da han begynte å gjøre intervjuer, klatret boken høyere på *New York Times* bestselgerliste og holdt seg der. Så begynte den å dukke opp på bestselgerlister over hele verden. Brinkleys historie har blitt en kultklassiker.

Jeg tror det er trygt å si at denne boken har forårsaket en stor endring i holdninger til liv og død. I årene siden den først ble utgitt, har jeg hørt titusenvis av mennesker vitne om kraften den har hatt over livene deres. Og jeg har mottatt tusenvis av brev fra lesere som takket meg for at jeg trykket Brinkleys historie, og som hyllet den som en flott utforskning av den åndelige verden.

Hvis du tenker over det, kan unik åndelig kunnskap være en tung byrde. Heldigvis ble Brinkley gradvis mer komfortabel med kunnskapen han lærte på den andre siden, og har med glede delt den med andre. En av tingene han er mest stolt av er The Twilight Brigade, en frivillig hospicegruppe han grunnla i 1984. Det var en av oppgavene han fikk av Lysvesenene, og det er hovedgrunnen til at han tror han fikk lov til å vende tilbake til livet. Siden dette ble skrevet, har Brinkley vært ved sengen hans.

jeg

xx i

Forord

med 367 døende veteraner, inkludert faren hans, gjennom arbeidet sitt med Twilight Brigade. Han har tilbrakt 26 000 timer ved døendes seng. I tillegg har han organisert mer enn 13 000 frivillige omsorgspersoner over hele landet for å hjelpe til med disse hospice-arbeidene på sykehus i Veterans Administration over hele USA. Og på toppen av alt dette holder Brinkley så mange som 100 offentlige taler per år, en mengde reiser jeg synes er utrolig for alle, enn si noen som har blitt truffet i hjel av lynet og har en skadet hjerteklaff. Å ja, og la meg legge til ett element til på listen over oppgaver som er bedt om av ånder: Brinkley og hans kone Kathryn har skrevet *The Secrets of the Light* (HarperOne), en bok som videre undersøker profetiene som ble gitt til ham av de tretten lysvesenene som møtte ham i Krystallbyen som Brinkley ubeskjeden kaller

«himmelen.» Alle de ovennevnte oppgavene krever mye energi fra Brinkley, men han nærmer seg hver enkelt med ekte entusiasme. Tross alt ba englevesener ham om å gjøre disse tingene etter at han døde.

«Vi har vært gode for hverandre», sa Brinkley til meg en kveld etter å ha holdt en heftig tale i Los Angeles.

«På veien til å hjelpe meg med å finne ut av meg selv, fant du også ut av deg selv.»

Jeg lo da han sa det, vel vitende om at det var sant.

Brinkley har alltid vært svært generøs med å anerkjenne mitt bidrag til boken, livet hans, til og med noen av linjene i hans kraftfulle taler. Men det beste av hans ofte brukte ordtak er et som tilskrives fransk

Forord

jeg

d

xx ii

mystikeren Teilhard de Chardin som sa: «Vi er åndelige vesener som har en menneskelig opplevelse.»

Vi vet alle hva han mener. Når det gjelder mitt eget liv, har jeg hatt den ulykken å miste familie og venner.

Tanken på at deres ånder eksisterer på en meningsfull måte etter den fysiske døden er trøstende. Og det er også det å kjenne noen som Dannion Brinkley. Å lese denne boken er å vite at han er urokkelig i sin tro. Hva er disse troene spesifikt? Les denne boken og finn det ut. Jeg tviler ikke på at den vil forandre livet ditt på samme måte som bare det å kjenne ham har forandret mitt.

– *Paul Perry*

2008

Introduksjon

Jeg leste første gang om Dannion Brinkley i en artikkel i en avis i Augusta, Georgia. Artikkelen fortalte om en ung mann i et nærliggende samfunn i Sør-Carolina som hadde blitt truffet i hodet av lynet mens han snakket i telefonen, og at han på mirakuløst vis hadde blitt gjenopplivet etter hjertestans. Han var fortsatt i live, men hang i en tynn skjøt. Han var i svært kritisk tilstand, og det hørtes ut som om han kanskje ikke ville overleve.

Året var 1975, og boken min **Liv etter liv** skulle snart utgis. Jeg husker at jeg lurte på om han hadde hatt en nær-døden-opplevelse. Jeg tok avisartikkelen bort, og tenkte at jeg en gang i fremtiden skulle sjekke statusen hans og kanskje til og med slå opp om han fortsatt var i live. Det viste seg at det var han som oppsøkte meg.

Jeg holdt et foredrag på et community college i South Carolina om nær-døden-opplevelser og mine studier av mennesker som hadde hatt disse dypt åndelige opplevelsene mens de var på terskelen til døden. Under diskusjonen på slutten av foredraget rakte Dannion opp hånden.

xxv

Introduksjon

og fortalte om sin opplevelse. Han trollbandt publikum med sin dramatiske historie. Han fortalte menneskene i rommet at han hadde forlatt kroppen sin etter å ha blitt «drept» av lynet og reist til et åndelig rike hvor kjærlighet gjennomsyrrer alt og kunnskap er like tilgjengelig

som luft. Da han fortalte historien sin, innså jeg plutselig at dette var den unge mannen jeg hadde lest om i avisen.

Etterpå avtalte jeg et intervju med ham og dro hjem til ham for å høre historien hans. Dannion Brinkleys nær-døden-opplevelse står den dag i dag som en av de mest bemerkelsesverdige jeg har hørt. Han så sin egen døde kropp to ganger, da han forlot den og da han kom tilbake, og i mellomtiden dro han til et åndelig rike befolket av vennlige og mektige vesener som lot ham se livet sitt i full oversikt og vurdere sine egne suksesser og fiaskoer. Så dro vi til en vakker by av krystall og lys og satt i nærvær av tretten lysvesener som fylte ham med kunnskap.

Det mest forbløffende var den typen kunnskap de utsatte ham for. I nærvær av disse åndelige vesenene, sa Dannion, fikk han et glimt av fremtiden.

Han fortalte meg hva han så, som jeg anså som tull, utbruddet til en mann stekt av lynet. For eksempel fortalte han meg at Sovjetunionens sammenbrudd ville skje i 1989 og ville bli preget av matopptøyer. Han fortalte til og med om en stor krig i ørkenene i Midtøsten som ville bli utkjempet når et lite land ble invadert av et stort. Ifølge Lysvesenene ville det bli et sammenstøt mellom to hærer, hvorav den ene ville bli ødelagt. Dette ville ta

Introduksjon

xxvi

sted i 1990, insisterte Dannion. Krigen han snakket om var selvfølgelig Gulfkrigen.

Som jeg allerede har sagt, anså jeg spådommene hans for å være rent tull. I årenes løp har jeg bare nikket og skrevet ned det han har sagt. Lenge trodde jeg at hjernen hans var litt forvirret av hendelsen, og jeg var villig til å gi ham et betydelig spillerom. Tross alt, resonnerte jeg, hvem ville vel ikke være en raring etter å ha blitt truffet av lynet?

Senere var det jeg som oppførte meg som en person truffet av lynet da jeg innså at hendelsene han hadde fortalt meg om kom til å gå i oppfyllelse! Hvordan kunne dette være mulig? lurte jeg på. Hvordan kunne en nær-døden-opplevelse føre til evnen til å se inn i fremtiden? Jeg visste ikke svaret.

Jeg har vært en nær venn av Dannion siden vi snakket sammen første gang i 1976. I disse mellomliggende årene har en annen åpenbaring fått meg til å føle meg som om jeg har blitt truffet av lynet.

Det ser ut til at Dannion Brinkley kan lese tanker!

Han har gjort dette mange ganger med meg – rett og slett sett meg rett i øynene og fortalt meg hva som foregikk i de mest personlige aspektene av livet mitt. Enda viktigere er det at jeg har sett ham tilsynelatende lese tankene til helt fremmede, fortelle dem hva de fikk i posten den dagen, hvem som ringte dem, eller hva de følte for ektefellene sine, barna sine, til og med seg selv.

Han gjør ikke dette i form av vage proklamasjoner. Han er snarere utrolig spesifikk. Han kom en gang inn i et klasserom på et universitet der jeg underviste, og kjente til detaljer om privatlivet til hver eneste student i rommet!

Han var så nøyaktig og spesifikk i lesningene sine at alle

xxvii

Introduksjon

Klassemedlemmene gispet, og noen gråt åpenlyst over avsløringene hans. Jeg må påpeke her at han aldri hadde snakket med en eneste av studentene før han kom inn i rommet. De var alle fremmede.

Jeg har sett ham «lese tankene» til fullstendig fremmede så mange ganger at det har blitt nesten vanlig i livet mitt. Faktisk har jeg kommet til å sette pris på det øyeblikket av gjenkjennelse når en persons skepsis erstattes av ærefrykt, deretter undring, over erkjennelsen av at hans mest private tanker blir lest som en åpen bok.

Hvordan er det mulig at en person som har en nær-døden-opplevelse plutselig er i stand til å lese tanker og forutsi fremtiden?

I boken sin, **Transformed by the Light**, beskriver Dr. Melvin Morse en studie han utførte som viser at personer som har hatt nær-døden-opplevelser (NDE) har tre ganger så mange verifiserbare psykiske opplevelser som de som aldri har hatt NDE. Deres psykiske evner er ikke like dyptgripende som de Dannion viser, men de er likevel målbare. Denne studien verifiserer andre lignende og beviser at det er noe med disse dypt åndelige opplevelsene som stimulerer ekstrasensoriske persepsjoner hos menneskene som har dem.

Til slutt innrømmer jeg at jeg ble hindret av Dannion Brinkley. Samtidig trøster historien hans meg litt. Det er tross alt et mysterium, men mysterier som dette driver oss fremover i søken etter svar.

—*Raymond Moody, lege*

EN

Første gang jeg døde

Omtrent fem minutter før jeg døde, kunne jeg høre tordenen rulle mens nok en storm marsjerte inn i Aiken i South Carolina. Ut av vinduet kunne jeg se lynet streke seg over himmelen og lage den fresende lyden før det traff bakken med et smell – «artilleri fra Gud», hadde noen i familien min kalt det. Gjennom årene hadde jeg hørt dusinvis av historier om mennesker og dyr som ble truffet og drept av lynet. Lynhistoriene grandonkelen min fortalte om natten når sommerstormene rumlet inn og rommet blinket med sterke blink, var like skremmende for meg som spøkelseshistorier. Den frykten for lyn hadde aldri forlatt meg. Selv denne natten, 17. september 1975, i en alder av tjuefem, ville jeg legge på telefonen raskt for å unngå en «telefonsamtale fra Gud». (Jeg tror det også var grandonkelen min som pleide å si: «Husk at hvis du får en telefonsamtale fra Gud, blir du vanligvis til den brennende busken», men jeg er sikker på at han mente det som en spøk.)

«Hei Tommy, jeg må komme meg av gårde, det kommer et uvær.»

2

s av edb

ythelight

«Hva så?» sa han.

Jeg hadde bare vært hjemme fra en tur til Sør-Amerika i noen få dager og hadde satt meg på telefonen. Jeg jobbet for myndighetene og var også involvert i flere egne forretningsforetak. Jeg eide og leide en rekke hus, kjøpte og reparerte gamle biler, hjalp til i familiens dagligvarevirksomhet og var i ferd med å starte et selskap. Mens regnet

falt utenfor, måtte jeg fullføre denne siste telefonsamtalen til en forretningspartner.

«Tommy, jeg må gå. Mor sa alltid at jeg aldri skulle snakke i telefonen i tordenvær.»

Og det var det. Den neste lyden jeg hørte var som et godstog som kom inn i øret mitt med lysets hastighet.

Elektriske støt gikk gjennom kroppen min, og hver celle i meg føltes som om den var badet i batterisyre.

Spikrene på skoene mine var sveiset til spikrene i gulvet, slik at føttene mine ble dratt ut av dem da jeg ble kastet opp i luften. Jeg så taket foran ansiktet mitt, og et øyeblikk kunne jeg ikke forestille meg hvilken kraft det var som kunne forårsake en slik brennende smerte og holde meg i sitt grep, dinglende over min egen seng. Det som må ha vært et brøkdelssekund føltes som en time.

Et sted lenger nede i gangen hadde kona mi Sandy ropt:

«Det var nære på», da hun hørte tordenen.

Men jeg hørte henne ikke si det, jeg fant det ut mye senere. Jeg så heller ikke det forferdede uttrykket i ansiktet hennes da hun kikket nedover gangen og så meg henge i luften. Et øyeblikk var alt jeg så gipsen i taket.

Første gang jeg døde 3

Så dro jeg inn i en annen verden.

Fra en enorm smerte fant jeg meg selv oppslukt av fred og ro. Det var en følelse jeg aldri hadde kjent før og ikke har hatt siden. Det var som å bade i en herlig ro. Dette stedet jeg dro til var en atmosfære av dyp blå og grå hvor jeg faktisk kunne slappe av et øyeblikk og lure på hva det var som hadde truffet meg så hardt. Hadde et fly styrtet inn i huset? Var landet vårt under atomangrep? Jeg ante ikke hva som hadde skjedd, men selv i dette øyeblikket av fred ville jeg vite hvor jeg var.

Jeg begynte å se meg rundt, å rulle rundt i luften. Under meg lå min egen kropp, slengt over sengen. Skoene mine røyk, og telefonen smeltet i hånden min. Jeg kunne se Sandy løpe inn i rommet. Hun sto over sengen og så på meg med et forvirret uttrykk, den typen man kan finne på en forelder til et barn som blir funnet flytende med ansiktet ned i et svømmebasseng. Hun skalv et øyeblikk og gikk deretter på jobb. Hun hadde nylig tatt et kurs i hjerte-lunge-redning og visste nøyaktig hva hun skulle gjøre. Først kremtet hun meg og beveget tungen min til siden, så vippet hun hodet mitt bakover og begynte å puste inn i munnen min. En

—

to–tre åndedrag, og så satte hun seg overskrevet på magen min og begynte å presse på brystet mitt. Hun presset så hardt at hun stønnet for hvert nedadgående støt.

Jeg måtte være død, tenkte jeg. Jeg kunne ikke føle noe fordi jeg ikke var i kroppen min. Jeg var en tilskuer til mine siste øyeblikk på jorden, like likegyldig til å se min egen død som jeg kanskje ville vært hvis jeg bare så på

4

s av edb
ythelight

Skuespillerne gjensker det på TV. Jeg syntes synd på Sandy og kunne føle frykten og smerten hennes, men jeg var ikke bekymret for personen som lå på sengen. Jeg husker én tanke som viser hvor langt unna smerte jeg var. Mens jeg så på mannen på sengen, husker jeg at jeg tenkte: Jeg trodde jeg var bedre utseende enn det.

HLR-en må ha virket, for jeg var plutselig tilbake i kroppen. Over meg kunne jeg føle Sandy dunke mot brystet. Normalt ville et slikt knekkslag være smertefullt, men jeg kjente det ikke. Elektrisiteten hadde strømmet gjennom kroppen min, og det var ikke et eneste sted på meg som ikke føltes som om det hadde blitt brent innenfra og ut. Jeg begynte å stønne, men bare fordi jeg var for svak til å skrike.

Tommy dukket opp på under ti minutter. Han visste at noe var galt, for han hadde hørt eksplosjonen på telefonen. Han hadde vært i marinekorpset, så Sandy lot ham ta over. Han pakket meg inn i et teppe og ba henne ringe akuttmottaket.

«Vi skal gjøre hva vi kan», sa han og la hånden sin på brystet mitt. Nå hadde jeg forlatt kroppen min igjen, og jeg så på mens Tommy holdt meg og forbannet ambulansens langsomme fart, som vi kunne høre nærme seg i det fjerne.

Jeg svevde over de tre – Sandy, Tommy og meg selv – mens medisinske teknikere lastet meg opp på båren og trillet meg til ambulansen.

Fra der jeg svevde, omtrent femten meter over alle, kunne jeg se det øsende regnet treffe ansiktet mitt og gjøre ambulansemannskapet gjennomvåte på ryggen. Sandy var

Første gang jeg døde 5

gråt, og jeg syntes synd på henne. Tommy snakket stille med mannskapet. De skjøv meg inn i ambulansen, lukket dørene og kjørte av gårde.

Perspektivet jeg hadde var som et TV-kamera.

Uten lidenskap eller smerte så jeg på mens personen på båren begynte å rykke og hoppe. Sandy ble presset inntil siden av ambulansen og trakk seg tilbake i redsel fra synet av mannen hun elsket som fikk kramper på båren foran seg. Ambulanseteknikeren injiserte noe i kroppen i håp om et positivt resultat, men etter flere sekunder med smertefulle kramper sluttet mannen på båren å bevege seg. Teknikeren la et stetoskop mot brystet hans og sukket.

«Han er borte,» sa han til Sandy. «Han er borte.»

Plutselig slo det meg: Mannen på båren var meg! Jeg så på mens teknikeren trakk et laken over ansiktet mitt og lente seg tilbake.

Ambulansen sakk ikke farten, og teknikeren i forsetet snakket fortsatt med sykehuset på radioen og prøvde å finne ut om det var noe legene ville at de skulle gjøre. Men mannen på båren var tydeligvis død.

Jeg er død! tenkte jeg. Jeg var ikke i kroppen min, og kan ærlig si at jeg ikke ville være det. Hvis jeg hadde noen tanke i det hele tatt, var det rett og slett at den jeg var ikke hadde noe å gjøre med den kroppen de nettopp hadde dekket med et laken.

Sandy hulket og klappet meg på beinet. Tommy var lamslått og følte seg overveldet av hvor plutselig denne hendelsen var. Ambulanseteknikeren så bare på kroppen og følte seg mislykket.

6

s av edb

ythelight

Ikke ha dårlig samvittighet, kompis, tenkte jeg. Det er ikke din feil. Jeg kikket mot fronten av ambulansen, mot et punkt over den døde kroppen min. En tunnel var i ferd med å dannes, åpnet seg som øyet til en orkan og kom mot meg.

Det så ut som et interessant sted å være, tenkte jeg.

Og av gårde dro jeg.

TO

Tunnelen til

Evighet

Jeg rørte meg faktisk ikke i det hele tatt; tunnelen kom til meg.

Det var lyden av klokkespill da tunnelen snodde seg mot og deretter rundt meg. Snart var det ingenting å se – ingen gråtende Sandy, ingen ambulansepersonell som prøvde å få i gang den døde kroppen min, ingen desperat prat med sykehuset over radioen – bare en tunnel som omsluttet meg fullstendig og den intenst vakre lyden av syv klokkespill som ringte i rytmisk rekkefølge.

Jeg så fremover inn i mørket. Det var et lys der oppe, og jeg begynte å bevege meg mot det så raskt som mulig. Jeg beveget meg uten bein i høy hastighet. Foran ble lyset sterkere og sterkere helt til det overvant mørket og etterlot meg stående i et paradis av strålende lys. Dette var det sterkeste lyset jeg noensinne hadde sett, men til tross for det, gjorde det ikke vondt i øynene mine det minste. I motsetning til smerten man kan føle når man går inn i sollyset fra et mørkt rom, var dette lyset beroligende for øynene mine.

8

s av edb

ythelight

Jeg så til høyre og kunne se en sølvfarget skikkelse som en silhuett gjennom tåken. Etter hvert som den nærmet seg, begynte jeg å føle en dyp kjærlighet som omfattet alle betydningene av ordet. Det var som om jeg så en elsker, mor og bestevenn, tusen ganger så mange. Etter hvert som Lysvesenet kom nærmere, intensiverte disse kjærlighetsfølelsene seg til de ble nesten for behagelige til å motstå. Jeg hadde en følelse av å bli mindre tett, som om jeg hadde gått ned tjue eller tretti kilo. Kroppens byrde var lagt bak meg, og nå var jeg en uhindret sjel.

Jeg så på hånden min. Den var gjennomskinnelig og skimrende og beveget seg flytende, som vannet i havet.

Jeg så ned på brystet mitt. Det hadde også den gjennomskinnelige og flytende glansen av fin silke i en lett bris.

Lysvesenet sto rett foran meg. Da jeg stirret inn i dets essens, kunne jeg se fargeprismer, som om det var satt sammen av tusenvis av små diamanter, som hver avga regnbuens farger.

Jeg begynte å se meg rundt. Under oss var det andre vesener som lignet på meg. De så ut til å være fortapt og skimret i en hastighet som var mye lavere enn den hastigheten jeg skimret med. Da jeg så på dem, la jeg merke til at jeg også sakket farten. Det var et ubehag i denne reduserte vibrasjonen som fikk meg til å se bort.

Jeg så over meg. Det var flere vesener, disse var lysere og mer strålende enn meg. Jeg følte også ubehag da jeg så på dem fordi jeg begynte å vibrere raskere.

Det var som om jeg hadde drukket for mye kaffe og nå økte farten og beveget meg for fort. Jeg så bort.

Tunnelen til evigheten 9

fra dem og rett frem mot Lysvesenet, som nå sto foran meg. Jeg følte meg komfortabel i hans nærvær, en fortrolighet som fikk meg til å tro at han hadde følt alle følelsene jeg noen gang hadde hatt, fra det øyeblikket jeg tok mitt første åndedrag til det øyeblikket jeg ble freset av lynet. Da jeg så på dette Vesenet, hadde jeg følelsen av at ingen kunne elske meg bedre, ingen kunne ha mer empati, sympati, oppmuntring og ikke-dømmende medfølelse for meg enn dette Vesenet.

Selv om jeg omtaler Lysvesenet som en «han», så jeg aldri på dette Vesenet som verken mannlig eller kvinnelig. Jeg har gått gjennom dette første møtet mange ganger i hodet mitt og kan ærlig si at ingen av Vesenene jeg møtte hadde kjønn, bare stor makt.

Lysvesenet omsluttet meg, og idet det gjorde det, begynte jeg å oppleve hele livet mitt, føle og se alt som noen gang hadde skjedd med meg.

Det var som om en demning hadde sprakk og hvert minne som var lagret i hjernen min fløt ut.

Denne livsgjennomgangen var ikke hyggelig. Fra det øyeblikket den begynte til den sluttet, ble jeg møtt med den kvalmende virkeligheten at jeg hadde vært en ubehagelig person, en som var egosentrisk og slem.

Det første jeg så var min sinte barndom. Jeg så meg selv torturere andre barn, stjele syklene deres eller gjøre dem ulykkelige på skolen. En av de mest levende scenene var fra den gangen jeg plaget et barn på barneskolen fordi han hadde en struma som stakk ut fra nakken hans.

De andre barna i klassen plaget ham også, men jeg var verst. Den gangen syntes jeg jeg var morsom. Men nå,

10

s av edb

ythelight

Mens jeg gjenopplevde denne hendelsen, befant jeg meg i kroppen hans, og levde med smerten jeg forårsaket.

Dette perspektivet fortsatte gjennom hver eneste negative hendelse i barndommen min, et betydelig antall, for å være sikker. Fra femte til tolvte klasse anslår jeg at jeg hadde minst seks tusen slåsskamper. Nå, mens jeg tilbakeblikk på livet mitt i Vesenets skjød, gjenopplevde jeg hver eneste krangel, men med én stor forskjell: Jeg var mottakeren. Jeg var ikke mottakeren i den forstand at jeg følte slagene jeg hadde gitt. Snarere følte jeg angsten og ydmykelsen motstanderen min følte. Mange av menneskene jeg kjempet mot hadde det bra, men andre var uskyldige ofre for mitt sinne.

Nå ble jeg tvunget til å føle smerten deres.

Jeg følte også sorgen jeg hadde forårsaket foreldrene mine. Jeg hadde vært ukontrollerbar og stolt av det. Selv om de hadde satt meg i husarrest og kjeftet på meg, hadde jeg med mine handlinger latt dem forstå at ingen av disiplinen deres egentlig betydde noe. Mange ganger

hadde de tryglet meg, og mange ganger hadde de møtt frustrasjon. Jeg hadde ofte skrytt til vennene mine om hvordan jeg hadde såret foreldrene mine. Nå, i mitt livsoppgjør, følte jeg deres psykologiske smerte over å ha et så slemt barn.

Barneskolen min i Sør-Carolina hadde et system med nedsatt karakter. Elever som fikk 15 nedsatt karakter fikk foreldrene sine innkalt til en samtale, mens de som fikk 30

De var ikke registrert noen feil på rullebladet. I syvende klasse hadde jeg fått 154 feil på tredje skoledag. Jeg var den typen elev. Nå kaller de slike elever for «hyperaktive» og gjør noe med det.

Tunnelen til evigheten 11

Den gang ble vi bare kalt «slemme barn» og ansett som tapte saker.

Da jeg gikk i fjerde klasse, ventet en rødhåret gutt som het Curt på meg hver dag før skolen og truet med å banke meg opp hvis jeg ikke ga ham lunsjpengene mine. Jeg var redd, og ga ham pengene.

Til slutt ble jeg lei av å gå hele dagen uten å spise og fortalte faren min hva som skjedde. Han viste meg hvordan jeg kunne lage en blackjack av et par av morens nylonstrømper ved å helle sand i dem og knyte endene.

«Når han plager deg igjen, så slå ham med blackjacken», sa han til meg.

Faren min mente det ikke vondt – han viste meg bare hvordan jeg skulle beskytte meg mot de eldre barna. Problemet var at etter at jeg slo Curt med en knekk og tok pengene hans, utviklet jeg en smak for å slåss. Fra det tidspunktet av var alt jeg ville gjøre å påføre smerte og være tøff.

Da jeg gikk i femte klasse spurte jeg alle vennene mine om hvem de syntes var den tøffeste ungen i nabolaget. De var alle enige om at det var en tettbygd gutt som het Butch. Jeg gikk bort til huset hans og banket på døren. «Er Butch her?» spurte jeg moren hans. Da han kom ut døren, slo jeg ham til han falt ned fra verandaen, og så løp jeg vekk. Jeg brydde meg ikke om hvem jeg kjempet mot, eller hvor store eller gamle de var. Alt jeg ville gjøre var å tappe blod.

En gang, i sjette klasse, ba en lærer meg om å slutte å forstyrre timen. Da jeg nektet, grep hun tak i armen min og begynte å marsjere meg mot rektorens kontor. Da vi gikk ut av klasserommet, dro jeg meg løs og slo henne.

12

s av edb

ythelight

med en uppercut som slo henne i bakken. Mens hun holdt den blødende nesen sin, gikk jeg selv til rektorens kontor. Som jeg forklarte til foreldrene mine, hadde jeg ikke noe imot å gå til kontoret, jeg ville bare ikke bli dratt dit av en lærer.

Vi bodde vegg i vegg med ungdomsskolen jeg gikk på, og jeg kunne sitte på verandaen og se på barna på lekeplassen de dagene jeg var suspendert fra skolen. En dag satt jeg der da en gjeng jenter kom bort til gjerdet og begynte å gjøre narr av meg. Det hadde jeg ikke tenkt å tåle. Jeg gikk inn i huset, hentet brorens hagle og ladde den med steinsalt. Så kom jeg ut igjen og skjøt jentene i ryggen mens de flyktet, skrikende.

Da jeg var sytten år gammel, var jeg kjent som en av de beste slåsskjempene på videregående. Jeg kjempet nesten daglig for å opprettholde ryktet mitt. Når jeg ikke fant noen barn fra min egen skole å slå, var jeg avhengig av de slemme barna fra andre skoler for å få konkurranse.

Minst én gang i uken hadde vi arrangert slåsskamper på en parkeringsplass i nærheten av skolen. Elever kom fra så langt unna som fem mil for å delta i disse slåsskampene. De dagene jeg slåss, var det mange av barna som ikke gikk ut av bilene sine, for etter at jeg hadde banket opp motstanderen min, møtte jeg noen tilskuere bare for moro skyld.

Dette var dagene med segregerte videregående skoler, og vi ville få store kriger mellom svarte og hvite.

Den svarte mesteren var en kjempe som het Lundy. Ingen ville kjempe mot ham etter at han hadde slått den hvite mesteren i en brutal to-minutters kamp. Selv jeg prøvde å unngå ham, vel vitende om at det ikke var noen måte jeg kunne vinne på.

Tunnelen til evigheten 13

En dag møttes vi på hverandre på en hamburgerbod.

Jeg prøvde å gå raskt, men han kom i veien for meg.

«Møt meg på parkeringsplassen i morgen tidlig», sa han.

«Jeg kommer,» lovet jeg. Så, idet han snudde seg for å gå, slo jeg ham med så stor kraft i høyre side av ansiktet at han ikke klarte å åpne øynene på minst ti minutter. Mens han lå og slet på bakken, gikk jeg rundt ham og sparket ham i brystet et par ganger så hardt jeg kunne. «Jeg klarer det ikke i morgen», sa jeg. «Så jeg tenkte jeg skulle ordne det i dag.»

Jeg visste at jeg ikke kunne slå ham i en rettferdig kamp, så jeg hoppet over ham da han snudde ryggen til.

Det var den verdenen jeg levde i gjennom videregående.

Tjue år senere, på gjenforeningen min med videregående skole, presset en klassekamerat daten min opp for å fortelle henne hva slags elev jeg hadde vært.

«La meg fortelle deg hva han var kjent for», sa han. «Han ville banke deg, stjele kjæresten din, eller gjøre begge deler.»

I ettertid kunne jeg ikke ha vært mer enig med ham.

Da jeg var ferdig med videregående, var det akkurat den jeg var. Og da jeg hadde nådd det punktet i min evaluering, skammet jeg meg over meg selv. Nå visste jeg hvilken smerte jeg hadde forårsaket alle i livet mitt. Mens kroppen min lå død på båren, gjenopplevde jeg hvert øyeblikk av livet mitt, inkludert følelsene, holdningene og motivasjonene mine.

Dybden av følelsene jeg opplevde under denne livsgjennomgangen var forbløffende. Ikke bare kunne jeg føle hvordan

14

s av edb

ythelight

Både jeg og den andre personen hadde følt det da en hendelse fant sted, jeg kunne også føle følelsene til den neste personen de reagerte

på. Jeg var i en kjedereaksjon av følelser, en som viste hvor dypt vi påvirker hverandre.

Heldigvis var ikke alt dårlig.

En gang, for eksempel, da grandonkelen min og jeg kjørte nedover veien, så vi en mann slå en geit som på en eller annen måte hadde satt hodet fast i et gjerde.

Mannen hadde en gren, og han slo geita så hardt han kunne i ryggen mens geita brekte av frykt og smerte. Jeg stoppet bilen og hoppet over en grøft. Før mannen rakk å snu seg, slo jeg ham så hardt jeg kunne i bakhodet. Jeg stoppet først da grandonkelen min dro meg løs. Jeg fikk løs geita, og vi kjørte av gårde i en sky av brent gummi.

Nå, da jeg gjenopplevde hendelsen, følte jeg tilfredshet over ydmykelsen bonden hadde følt og glede over lettelsen geita hadde følt. Jeg visste at på dyrets egen måte hadde han sagt «tak».

Men jeg var ikke alltid snill mot dyr. Jeg så meg selv piske en hund med et belte. Jeg hadde tatt denne hunden på fersken mens han tygget på stueteppet vårt og mistet besinnelsen. Jeg hadde revet av meg beltet og latt ham få det uten å prøve en mindre form for disiplin. Da jeg gjenopplevde denne hendelsen, følte jeg hundens kjærlighet for meg og kunne se at han ikke mente å gjøre det han gjorde. Jeg følte sorgen og smerten hans.

Senere, da jeg tenkte på disse opplevelsene, innså jeg at folk som slår dyr eller er grusomme mot dem, kommer til å vite hvordan disse dyrene følte seg når de får en livsgjennomgang.

Tunnelen til evigheten 15

Jeg oppdaget også at det ikke er så mye hva du gjør som teller, men hvorfor du gjør det. For eksempel, å ha en slåsskamp med noen uten noen reell grunn gjorde meg mye mer vondt i livets tilbakeblikk enn å ha en med noen som hadde startet en krangel med meg. Å gjenoppleve å såre noen bare for moro skyld er den største smerten av alle. Å gjenoppleve å såre noen for en sak du tror på er ikke like smertefullt. Dette ble åpenbart for meg da anmeldelsen min tok meg tilbake gjennom årene mine i militært og etterretningsarbeid.

I løpet av det som må ha vært noen få sekunder, gjennomgikk jeg grunnleggende trening, hvor jeg lærte å kanalisere sinnet mitt inn i min nye rolle som krigssoldat. Videre gjennom spesialtrening fortsatte jeg, og så og følte karakteren min bli formet med det formål å drepe. Dette var en tid med hemmelig krigføring, og jeg befant meg tilbake i de fuktige junglene og gjorde det jeg likte å gjøre aller best – slåss.

Jeg var tilknyttet en etterretningsenhet og gjorde litt av «observasjonsarbeid», som ikke utgjorde mye mer enn å observere fiendens troppebevegelser gjennom kikkert.

Hovedjobben min var å «planlegge og utføre fjerningen av fiendens politikere og militært personell». Kort sagt, jeg var en leiemorder.

Jeg opererte ikke alene. To andre agenter jobbet sammen med meg mens vi gjennomsokte jungelen på jakt etter spesifikke mål. Deres jobb var å finne målet med et kraftig teleskop og bekrefte at den ønskede personen var blitt eliminert. Min jobb var å trykke på avtrekkeren.

En gang, for eksempel, ble vi sendt for å «avlive» en oberst som var med troppene sine i jungelen. Luftfoto

16

s av edb

ythelight

Fotografier viste oss hvor denne obersten gjemte seg. Det var vår jobb å traske gjennom jungelen og finne ham. Selv om denne typen angrep var spesielt tidkrevende, ble det ansett som avgjørende, for det knuste moralen til fiendens tropper å få lederen drept midt iblant dem.

Vi fant obersten akkurat der kartene sa at vi skulle. Vi satt stille omtrent syv hundre meter fra leiren deres og ventet på det perfekte øyeblikket til å «slippe» ham.

Det øyeblikket kom tidlig neste morgen, da troppene stilte seg opp til sin daglige gjennomgang. Jeg tok posisjon og rettet trådkorset til min kraftige snikskytterifle mot hodet til obersten, som sto foran de intetanende soldatene.

«Er det ham?» spurte jeg observatøren, hvis jobb det var å identifisere målene med bildene etterretningen hadde gitt oss.

«Det er ham», sa han. «Mannen som står rett foran troppene er ham.» Jeg klemte av meg patronen og kjente sparket fra geværet. Et øyeblikk senere så jeg hodet hans eksplodere og kroppen hans krumme sammen foran de sjokkerte troppene.

Det var det jeg så da hendelsen skjedde.

Under min livsgjennomgang opplevde jeg denne hendelsen fra oberstens perspektiv. Jeg følte ikke smerten han må ha følt. I stedet følte jeg forvirringen hans over å ha fått hodet blåst av og tristheten da han forlot kroppen sin og innså at han aldri ville dra hjem igjen. Så følte jeg resten av kjedereaksjonen – familiens triste følelser da de innså at de ville være uten sin forsørger.

Tunnelen til evigheten 17

Jeg gjenopplevde alle drapene mine på akkurat denne måten. Jeg så meg selv utføre drapet, og så følte jeg de forferdelige konsekvensene. Mens jeg var i kamp hadde jeg sett kvinner og barn bli myrdet, hele landsbyer bli ødelagt, uten grunn eller av gale grunner. Jeg hadde ikke vært involvert i disse drapene, men nå måtte jeg oppleve dem igjen, ikke fra henrettelsens synspunkt, men fra den henrettedes.

Ved en anledning ble jeg for eksempel sendt til et land for å myrde en myndighetsperson som ikke delte det «amerikanske synspunktet». Jeg dro inn med et team.

Målet vårt var å eliminere denne mannen på et lite landlig hotell der han bodde. Dette ville være en uuttalt påstand om at ingen var utenfor rekkevidde for den amerikanske regjeringen.

Vi satt i jungelen i fire dager og ventet på et klart skudd mot denne tjenestemannen, men han var alltid omgitt av et følge av livvakter og sekretærer. Til slutt ga vi opp og bestemte oss for en annen strategi: Sent på kvelden, når alle sov, skulle vi ganske enkelt plante eksplosiver og sprengte hotellet i luften.

Det var akkurat det vi gjorde. Vi omringet hotellet med plasteksplosiver og jevnet det med jorden ved soloppgang, og drepte tjenestemannen sammen med omtrent femti personer som bodde der. Den gangen lo jeg av det og fortalte kontrollanten min at alle menneskene fortjente å dø fordi de var skyldige i tilknytning.

Jeg så denne hendelsen igjen under nær-døden-opplevelsen min, men denne gangen ble jeg truffet av et strøm av følelser og informasjon. Jeg følte den sterke redselen som alle disse menneskene følte da de innså at livene deres ble knust.

18

s av edb

ythelight

ut. Jeg opplevde smerten familiene deres følte da de oppdaget at de hadde mistet sine kjære på en så tragisk måte. I mange tilfeller følte jeg til og med tapet deres fravær ville medføre for fremtidige generasjoner. Alt i alt bidro jeg til dødsfallene til dusinvis av mennesker, og det var vanskelig å gjenoppleve dem. Den eneste redningen var at jeg på den tiden trodde det jeg gjorde var riktig. Jeg drepte i patriotismens navn, noe som tok toppen av grusomhetene jeg hadde begått.

Da jeg kom tilbake til USA etter militærtjenesten, fortsatte jeg å jobbe for myndighetene og utførte hemmelige operasjoner. Dette involverte i stor grad transport av våpen til folk og land som var vennligsinnede innstilt til USA. Noen ganger ble jeg til og med bedt om å trene disse menneskene i den fine kunsten å skyte eller demolere.

Nå, i livsgjennomgangen, ble jeg tvunget til å se døden og ødeleggelsen som hadde funnet sted i verden som et resultat av mine handlinger. «Vi er alle et ledd i menneskehetens store kjede», sa Vesenet. «Det du gjør har en effekt på de andre leddene i den kjeden.»

Mange eksempler på dette kom til tankene, men ett spesielt skiller seg ut. Jeg så meg selv losse våpen i et fremmed land. De skulle brukes til å utkjempe en krig som ble støttet av landet vårt mot Sovjetunionen.

Min oppgave var ganske enkelt å overføre disse våpnene fra et fly til våre militære interesser i området. Da denne overføringen var fullført, gikk jeg tilbake ombord i flyet og dro.

Men det var ikke så lett å dra i mitt livssyn. Jeg ble værende med våpnene og så på mens de ble delt ut.

Tunnelen til evigheten 19

på et militært oppsamlingsområde. Så gikk jeg frem med våpnene slik de ble brukt i jobben med å drepe, noen av dem myrdet uskyldige mennesker og noen de ikke fullt så uskyldige.

Alt i alt var det forferdelig å være vitne til konsekvensene av min rolle i denne krigen.

Denne våpenoverføringen i dette landet var den siste jobben jeg var involvert i før jeg ble truffet av lynet. Jeg husker at jeg så barn gråte fordi de hadde blitt fortalt at fedrene deres var døde, og jeg visste at disse dødsfallene var forårsaket av våpnene jeg hadde levert.

Så var det det, anmeldelsen var over.

Da jeg var ferdig med anmeldelsen, kom jeg til et punkt der jeg kunne se tilbake på det jeg nettopp hadde vært vitne til og komme til en konklusjon. Jeg skammet meg.

Jeg innså at jeg hadde levd et veldig egoistisk liv, og sjelden strakte ut en hånd for å hjelpe noen. Nesten aldri hadde jeg smilt som en handling av broderkjærlighet eller bare gitt noen en dollar fordi de var nedfor og trengte et oppsving. Nei, livet mitt hadde vært for meg og meg alene.

Jeg hadde ikke brydd meg om mine medmennesker.

Jeg så på Lysvesenet og følte en dyp følelse av sorg og skam. Jeg forventet en rettesettelse, en slags kosmisk rystelse av sjelen min. Jeg hadde gjennomgått livet mitt, og det jeg hadde sett var en virkelig verdiløs person. Hva fortjente jeg om ikke en rettesettelse?

Mens jeg stirret på Lysvesenet, følte jeg det som om han berørte meg: Fra den kontakten følte jeg en kjærlighet og glede som bare kunne sammenlignes med den ikke-dømmende medfølelsen en bestefar har for et barnebarn. «Hvem

20

s av edb

ythelight

«Du er, er forskjellen Gud gjør», sa Vesenet. «Og den forskjellen er kjærlighet.» Det ble ikke sagt noen faktiske ord, men denne tanken ble formidlet til meg gjennom en eller annen form for telepati. Den dag i dag er jeg ikke sikker på den nøyaktige betydningen av denne kryptiske frasen.

Det var imidlertid det som ble sagt.

Igjen fikk jeg en periode med refleksjon. Hvor mye kjærlighet hadde jeg gitt mennesker? Hvor mye kjærlighet hadde jeg fått fra dem? Ut fra tilbakeblikket jeg nettopp hadde hatt, kunne jeg se at for hver gode hendelse i livet mitt, var det tjue dårlige å veie opp mot. Hvis skyldfølelse var tykk, ville jeg ha veid 200 kilo.

Etter hvert som Lysvesenet beveget seg bort, følte jeg at byrden av denne skyldfølelsen ble fjernet. Jeg hadde følt smerten og angsten ved refleksjon, men fra det hadde jeg fått kunnskapen jeg kunne bruke til å korrigere livet mitt. Jeg kunne høre Vesenets budskap i hodet mitt, igjen som gjennom telepati: «Mennesker er mektige åndelige vesener som er ment å skape godt på jorden. Dette gode oppnås vanligvis ikke i dristige handlinger, men i enkeltstående vennlige handlinger mellom mennesker. Det er de små tingene som teller, fordi de er mer spontane og viser hvem du virkelig er.»

Jeg var overlykkelig. Nå kjente jeg den enkle hemmeligheten bak å forbedre menneskeheten. Mengden kjærlighet og gode følelser du har på slutten av livet ditt er lik den kjærligheten og de gode følelsene du sender ut i løpet av livet ditt. Det var bare så enkelt.

Tunnelen til evigheten 21

«Livet mitt vil bli bedre nå som jeg har hemmeligheten», sa jeg til Lysvesenet.

Det var da jeg innså at jeg ikke ville dra tilbake. Jeg hadde ikke mer liv å leve. Jeg hadde blitt truffet av lynet. Jeg var død.

TRE

«Han er død»

Senere fikk jeg vite at det hadde vært kaotisk i ambulansen.

Radiopraten med sykehuset fortsatte med Sandys hulking som bakteppe. Medisinsk tekniker fortsatte sin heroiske innsats til tross for at hjertemonitoren viste at jeg var flatliner.

Ambulansesjåføren holdt pedalen nede i gulvet og lysene blinkende, for det var det han gjorde enten passasjerer var død eller levende.

Leger og sykepleiere møtte ambulansen ved døren til akuttmottaket. Det medisinske teamet dro meg ut av ambulansen og trillet meg inn på

akuttmottaket. Med et effektivt samarbeid mellom folk som har gjort den samme jobben hundrevis av ganger, begynte legene og sykepleierne gjenopplivningsforsøk på kroppen min.

En lege krøp opp på båren og begynte å presse på brystet mitt, mens en sykepleier satte et plastrør ned i halsen min og begynte å puste inn i det. En annen lege stakk en lang nål dypt inn i brystet mitt og injiserte en sprøyte full av adrenalin.

Fortsatt kom det ikke noe svar.

24

s av edb

ythelight

Legene fortsatte å prøve. Elektriske padler ble presset mot brystet mitt for å prøve å gi hjertet mitt støt igjen. Mer hjertemassasje brakk og sprakk ribbeina mine.

«Kom igjen, Dannion, kom igjen!» ropte en sykepleier i øret mitt.

Ingenting skjedde. Hjertermonitoren var fortsatt flat, og det var ikke en rykning i hele kroppen min.

«Han klarte det ikke», sa den behandlende legen. Han trakk et laken over ansiktet mitt og gikk ut av rommet for å sette seg ned. En sykepleier ringte til likhuset og rullet meg deretter ut i en gang ved siden av en heis. Der ble jeg til likhuspersonalet kom opp fra kjelleren for å hente kroppen min.

Med utmattelse og skuffelse i ansiktet gikk den behandlende legen inn i venterommet for å fortelle Sandy og Tom det de allerede visste. «Han klarte det ikke», sa han. Både Sandy og Tom begynte å gråte.

Jeg så ikke noe av dette. Jeg hørte om det senere fra Tom. Som legen sa, jeg var død.

FIRE

Krystallbyen

Hva skjer nå som jeg er død? lurte jeg på. Hvor skal jeg?

Jeg stirret på det vakre Lysvesenet som glitret foran meg. Han var som en pose full av diamanter som sendte ut et beroligende kjærlighetslys. Enhver frykt jeg måtte ha hatt ved tanken på å være død, ble dempet av kjærligheten som strømmet fra Vesenet foran meg. Hans tilgivelse var bemerkelsesverdig. Til tross for det fryktelig mangelfulle livet vi nettopp hadde vært vitne til, kom dyp og meningsfull tilgivelse til meg fra dette Vesenet. I stedet for å felle hard dom, var Lysvesenet et vennlig råd, som lot meg føle smerten og gleden jeg hadde forårsaket andre. I stedet for å føle skam og angst, ble jeg badet i kjærligheten som omfavnet meg gjennom lyset, og trengte ikke å gi noe tilbake.

Men jeg var død. Hva ville skje nå? Jeg satte min lit til Lysvesenet.

Vi begynte å bevege oss oppover. Jeg kunne høre en summing idet kroppen min begynte å vibrere med høyere hastighet. Vi beveget oss opp fra ett nivå til det neste, som et fly.

26

s av edb

ythelight

klatret forsiktig opp i himmelen. Vi var omgitt av en skimrende tåke, kjølig og tykk som tåke fra havet.

Rundt oss kunne jeg se energifelt som lignet lysprismer. Noe av denne energien strømmet som store elver, mens noe virvlet rundt som små bekker. Jeg så til og med innsjøer og små dammer av den. (På nært hold var dette tydeligvis energifelt, men på avstand lignet de elver og innsjøer slik du ville sett dem fra et fly.)

Gjennom tåken kunne jeg se fjell i fargen av dypblå fløyel. Det var ingen skarpe topper og forrevne skråninger med taggete kanter i denne fjellkjeden. Fjellene var slake, med avrundede topper og frodige sprekker som hadde en dypere blåfarge.

I fjellsiden var det lys. Gjennom tåken så de ut som hus som slo på lysene sine i skumringen. Det var mange slike lys, og jeg kunne se på måten vi stupte ned og akselererte at vi var på vei rett mot dem. Først beveget vi oss mot høyre side av denne fjellkjeden, som var enorm. Så svingte vi til venstre og beveget oss raskt mot den kortere siden. Hvordan beveger jeg meg? lurte jeg på, mens jeg så rundt på det himmelske landskapet under oss. Vi svedde slik jeg alltid forestilte meg at engler gjorde, bare lettet fra bakken og fløy. Så tok tankene mine en filosofisk vending. Beveger jeg meg virkelig, eller er dette bare en reise inni min døde kropp? Før vi landet fortsatte jeg å spørre Vesenet hvor jeg var og hvordan jeg hadde kommet dit, men han ga ikke noe svar. Da jeg presset på for å få svar,

Krystallbyen 27

fikk ingen, men jeg var ikke misfornøyd. Mens jeg tenkte grundig, svulmet Vesenet og ga trøst i sin makt.

Selv uten svarene jeg så desperat ønsket meg, følte jeg meg avslappet på grunn av kraften som pulserte rundt meg.

Uansett hvor jeg er, er det ingenting her som kan skade meg, sa jeg til meg selv. Jeg slappet av i Vesenets nærvær.

Som vingeløse fugler feide vi inn i en by av katedraler.

Disse katedralene var laget utelukkende av et krystallinsk stoff som glødde med et lys som skinte kraftig innenfra. Vi sto foran en av dem. Jeg følte meg liten og ubetydelig ved siden av dette arkitektoniske mesterverket. Det var tydelig at dette hadde blitt bygget av engler for å vise Guds storhet, tenkte jeg. Det hadde spir like høye og spisse som de store katedralene i Frankrike, og vegger like massive og mektige som de til Mormon-tabernakelet i Salt Lake City. Veggene var laget av store glassstein som glødde innenfra. Disse strukturene var ikke knyttet til en spesifikk religion av noe slag. De var et monument til Guds ære. Jeg var slått av ærefrykt. Dette stedet hadde en kraft som syntes å pulsere gjennom luften. Jeg visste at jeg var på et sted for læring. Jeg var ikke der for å være vitne til livet mitt eller for å se hvilken verdi det hadde hatt, jeg var der for å bli instruert. Jeg så på Lysvesenet og tenkte et spørsmål: Er dette himmelen? Jeg fikk ikke noe svar. I stedet gikk vi videre, opp en strålende sti og gjennom glødende krystallportaler. Da vi kom inn i bygningen, var ikke Lysvesenet med meg lenger. Jeg så meg rundt etter ham, men så ingen. Rekker med benker var stilt opp på tvers av rommet, og

det strålende lyset fikk alt til å gløde og føles som kjærlighet. Jeg satte meg på en av benkene og så meg rundt i rommet etter min åndelige veileder. Å sitte alene på dette merkelige og strålende stedet gjorde meg litt ukomfortabel. Det var ingen å se, men jeg hadde en sterk følelse av at benkene var fylt med mennesker akkurat som meg, åndevesener som var her for første gang og var forvirret over hva de så. Jeg så meg rundt igjen, først til venstre og deretter til høyre, men så fortsatt ingen. Det er vesener her, sa jeg til meg selv. Jeg vet at det er. Jeg fortsatte å se meg rundt, men fortsatt materialiserte ingen seg. Dette stedet minnet meg om en praktfull forelesningssal. Benkene var plassert slik at den som satt på dem, sto overfor et langt podium som glødet som hvit kvarts. Veggen bak dette podiet var en spektakulær fargekarusell, alt fra pasteller til sterke neonfarger. Skjønnheten var hypnotisk. Jeg så fargene blande seg og smelte sammen, bruse og pulsere slik havet gjør når man er langt ute på havet og ser ned i dypet. Jeg var sikker på at det var nye ånder som omringet meg, men nå visste jeg hvorfor de ikke kunne sees. Hvis vi kunne se hverandre, ville vi ikke vie all vår oppmerksomhet til podiet fremst i rommet. Noe kommer til å skje der oppe, tenkte jeg. I neste øyeblikk var plassen bak podiet fylt med lysvesener. De vendte seg mot benkene der jeg satt og utstrålte en glød som var både vennlig og klok. Jeg satte meg tilbake på benken og ventet. Det som skjedde deretter var den mest fantastiske delen av min åndelige reise.

FEM

Boksene til

Kunnskap

Jeg var i stand til å telle vesenene mens de sto bak podiet. Det var tretten av dem, som sto skulder ved skulder og strakte seg over scenen. Jeg var også klar over andre ting ved dem, sannsynligvis gjennom en eller annen form for telepati. Hver og en av dem representerte en annen emosjonell og psykologisk egenskap som alle mennesker har. For eksempel var en av disse vesenene intens og lidenskapelig, mens en annen var kunstnerisk og emosjonell. En var dristig og energisk, og en annen var besittende og lojal. Menneskelig sett var det som om hver av dem representerte et annet tegn i dyrekretsen. Åndelig sett gikk disse vesenene langt utover stjerne-tegnene. De utstrålte disse følelsene på en slik måte at jeg kunne føle dem.

Nå visste jeg mer enn noen gang at dette var et sted for læring. Jeg ville bli gjennomsyret av kunnskap, undervist på en måte jeg aldri hadde blitt undervist på før. Det ville ikke være noen bøker og ingen memorering. I nærvær av

30

s av edb

ythelight

disse Lysvesenene, ville jeg bli kunnskap og vite alt som var viktig å vite. Jeg kunne stille et hvilket som helst spørsmål og vite svaret. Det var som å være en dråpe vann badet i havets kunnskap, eller en lysstråle som visste hva alt lys vet.

Jeg trengte bare å tenke et spørsmål for å utforske essensen av svaret. På et øyeblikk forsto jeg hvordan lys fungerer, måtene ånd innlemmes i det fysiske livet på, hvorfor det er mulig for mennesker å tenke og handle på så mange forskjellige måter. Spør, og du skal forstå, er slik jeg oppsummerer det.

Disse Lysvesenene var annerledes enn den som møtte meg da jeg døde. De hadde den samme sølvblå gløden som det første Vesenet, men med et lys som glødet dypblått innenfra. Denne fargen bar med seg en stor følelse av makt og syntes å hente fra den samme kilden som egenskaper som heltemot kommer fra. Jeg har aldri sett fargen siden den gang, men det så ut til å bety at disse Vesenene var blant de største i sitt slag.

Jeg følte meg like ærefrykt og stolt over å være i deres nærvær som jeg ville gjort hvis jeg sto sammen med Jeanne d'Arc eller George Washington.

Vesenene kom mot meg én etter én. Etter hvert som hver av dem nærmet seg, kom en boks på størrelse med et videobånd ut av brystet deres og suste rett mot ansiktet mitt.

Første gang dette skjedde, rykket jeg til, i den tro at jeg kom til å bli truffet. Men et øyeblikk før sammenstøtet åpnet boksen seg og avslørte det som så ut til å være et lite TV-bilde av en verdensbegivenhet som ennå ikke hadde skjedd. Mens jeg så på, følte jeg meg dratt rett inn i bildet,

Kunnskapsboksene 31

hvor jeg fikk oppleve hendelsen. Dette skjedde tolv ganger, og tolv ganger sto jeg midt i mange hendelser som skulle ryste verden i fremtiden.

Den gangen visste jeg ikke at dette var fremtidige hendelser.

Alt jeg visste var at jeg så ting av stor betydning -

avlysningen og at de kom til meg like tydelig som kveldsnyhetene, med én stor forskjell: Jeg ble trukket inn i skjermen.

Mye senere, da jeg vendte tilbake til livet, skrev jeg ned 117

hendelser jeg var vitne til i boksene. I tre år skjedde ingenting. Så i 1978 begynte hendelser jeg hadde sett i boksene å gå i oppfyllelse. I de atten årene siden jeg døde og dro til dette stedet, har nittifem av disse hendelsene funnet sted.

På denne dagen, 17. september 1975, kom fremtiden til meg, eske om gangen.

BOKS EN TIL TRE:

VISJONER OM ET DEMORALISERT LAND

Boks én, to og tre viste stemningen i Amerika i etterkant av krigen i Sørøst-Asia. De avslørte scener med åndelig tap i landet vårt som var biprodukter av krigen, som svekket strukturen i Amerika og til slutt verdens.

Scenene viste krigsfanger, svake og utmattede av sult, mens de ventet i de barske fengslene i Nord-Vietnam på at amerikanske ambassadører skulle komme og befri dem. Jeg kunne føle frykten deres og deretter fortvilelsen da de én etter én innså at det ikke ville være noen hjelp å få.

ythelight

komende og at de ville leve ut sine resterende år som slaver i fengsler i jungelen. Dette var de forsvunnede, de militærmennene som ble ansett som «savnet i strid».

Forsvunnene var allerede et problem i 1975, men de ble brukt som et utgangspunkt i visjonene for å vise et Amerika som gled inn i åndelig nedgang.

Jeg kunne se for meg at Amerika havnet i enorm gjeld. Dette kom til meg som scener der penger forsvant ut av et rom mye raskere enn de kom inn. Gjennom en slags telepati var jeg klar over at disse pengene representerte økningen i statsgjelden og at det innebar fare senere. Jeg så også folk stå i lange køer for å få det grunnleggende i livet, som klær og mat.

Mange scener med åndelig sult kom også fra de to første boksene. Jeg så folk som var gjennomslitt på en slik måte at de avslørte at de var hule. Denne hulheten, ble det forklart telepatisk for meg, var forårsaket av tap av tro på Amerika og hva det sto for. Krigen i Sørøst-Asia hadde kombinert med inflasjon og mistillit til regjeringen vår for å skapt et åndelig tomrom.

Dette tomrommet ble forsterket av tapet av kjærlighet til Gud.

Denne åndelige fordervelsen resulterte i en rekke sjokkerende visjoner: folk som gjorde opptøyer og plyndret fordi de ville ha mer materielle goder enn de hadde, barn som skjøt andre barn med kraftige rifler, kriminelle som stjal biler, unge menn som skjøt på andre unge menn fra bilvindue. Scener som disse utspilte seg foran meg som scener fra en gangsterfilm.

De fleste kriminelle var barn eller ungdommer som ingen brydde seg om. Mens jeg så på bilde etter bilde,

Kunnskapsboksene 33

Det ble smertelig klart for meg at disse barna ikke hadde noen familieenheter, og som et resultat oppførte de seg som ulver.

Jeg var forvirret fordi jeg ikke kunne forstå hvordan amerikanske barn kunne bli overlatt til å streife omkring og myrde.

Hadde de ikke foreldreveiledning? lurte jeg på. Hvordan kunne noe slikt skje i landet vårt?

I den tredje boksen befant jeg meg foran seglet til USAs president. Jeg vet ikke hvor jeg var, men jeg så initialene «RR» prydet under seglet. Så sto jeg midt i avisene og så på deres redaksjonelle karikaturer. Den ene etter den andre så jeg tegneserier av en cowboy. Han kjørte på skytebanen eller skjøt ned skurker i salonger. Denne visjonen var pyntet med satiriske illustrasjoner fra hele landet fra aviser som *The Boston Globe*, *Chicago Tribune* og *Los Angeles Times*. Datoene på avisene varierte fra 1983 til 1987, og det var tydelig ut fra tegningenes natur at de handlet om USAs president, som projiserte bildet av å være en cowboy til resten av verden.

Jeg kunne også se at mannen i disse tegnefilmene var skuespiller, fordi de alle hadde et teatralisk preg.

En av tegneseriene refererte til og med til *Butch Cassidy og Sundance Kid* og spilte ut den berømte scenen i filmen der de to bandittene hopper fra en klippe ned i et grunt vannbasseng. Til tross for avisutklippenes

livlighet, klarte jeg ikke å se ansiktet under cowboyhatten. Jeg vet nå at «RR» sto for Ronald Reagan, men den gangen ante jeg ikke hvem «cowboyen» var.

34

s av edb

ythelight

var. Noen måneder senere, da jeg husket disse visjonene for Dr. Raymond Moody, den kjente psykiateren og forskeren på nær-døden-opplevelser, spurte han meg hvem jeg trodde «RR» var. Uten å nøle sa jeg,

«Robert Redford.» Han har aldri latt meg glemme den feilen, og han irriterer meg over den hver gang vi møtes.

BOKS FIRE OG FEM:

STRID OG HAT I DE HELLIGE LAND

Boks fire og fem viste scener fra Midtøsten, som viste hvordan dette området med evig strid ville nå et kokepunkt. Religion ville spille en stor rolle i disse problemene, i likhet med økonomien. Et konstant behov for utenlandske penger næret mye av sinnet og hatet jeg så i disse boksene.

I den første av disse boksene så jeg to avtaler som fant sted.

I det første ble israelere og arabere enige om noe, men detaljene var uklare for meg.

Den andre overenskomsten var en jeg kunne se i detalj. Menn håndhilste, og det var mye snakk om et nytt land. Så så jeg en kollasj av bilder: Jordanelven, en bosetning fra Israel som spredte seg inn i Jordan, og et kart der landet Jordan skiftet farge. Mens jeg så denne forvirrende kollasjen utfolde seg, hørte jeg et vesen snakke telepatisk til meg og si at landet Jordan ikke ville eksistere lenger. Jeg hørte ikke navnet på det nye landet.

Denne avtalen var ikke noe mer enn en facade fra

Kunnskapsboksene 35

Israelere skulle opprette en politistyrke bestående av israelere og arabere. Dette var en svært hard politistyrke, grusom og ubøyeelig. Jeg så dem iført blå og sølvfargede uniformer og ha et fast grep om folket i denne regionen. Grepet deres var faktisk så fast at verdensledere ble svært kritiske til Israel. Mange samarbeidspartnere på begge sider holdt øye med sitt eget folk og rapporterte aktivitetene sine til denne politistyrken. De bidro til å gjøre alle mistenksomme, noe som førte til at tilliten til disse samfunnene forsvant.

Jeg kunne se for meg at Israel ble isolert fra resten av verden. Etter hvert som ting forverret seg, dukket det opp bilder av Israel som forberedte seg på krig mot andre land, inkludert Russland og et kinesisk-arabisk konsortium. Jerusalem var på en eller annen måte midt i denne konflikten, men jeg er ikke sikker på nøyaktig hvordan. Ut fra avisoverskriftene som dukket opp i synet, kunne jeg se at en hendelse i den hellige byen hadde bidratt til å utløse denne krigen.

Disse visjonene avslørte Israel som åndelig tomt. Jeg hadde følelsen av at det var et land med sterk regjering, men svak moral. Bilde etter bilde kom av israelere som reagerte med hat mot palestinere og andre

arabere, og jeg var gjennomsyret av følelsen av at disse menneskene som nasjon hadde glemt Gud og nå var drevet av rasehat.

Den femte boksen viste olje som ble brukt som et våpen for å kontrollere den internasjonale økonomien. Jeg så bilder av Mekka og deretter av Saudi-Arabia.

mennesker. Selv om disse bildene strømmet foran meg, en telepatiske stemme sa at oljeproduksjonen ble kuttet for å ødelegge Amerikas økonomi

36

s av edb

ythelight

og å melke penger fra verdensøkonomien. Oljeprisen gikk opp og opp, sa stemmen, og Saudi-Arabia inngikk en allianse med Syria og Kina. Jeg kunne se arabiske og orientalske folk håndhilse og inngå avtaler. Da disse bildene kom til meg, kunne jeg fornemme at saudiene ga penger til asiatiske land som Nord-Korea, alt i håp om å destabilisere økonomien i den asiatiske regionen.

Jeg lurte på hvor denne alliansen startet, og jeg fikk se et nærbilde av syrere og kinesere som signerte papirer og håndhilste i en bygning jeg visste var i Syria. Datoen som slo meg var 1992.

En annen dato kom til meg – 1993 – og med den kom bilder av syriske og kinesiske forskere som jobbet i laboratorier for å utvikle et missil som kunne levere kjemiske og biologiske våpen. Atomvåpen var i ferd med å bli en fortid, og disse landene ønsket å utvikle nye ødeleggelsesvåpen. Boksene fortsatte å komme.

BOKS SEKS:

VISJONER OM ATOMØDELEGGELSE

Nummer seks var skremmende. Jeg ble trukket inn i boksen og befant meg i et kjølig, skogkledd område ved en elv.

Ved siden av elven sto en massiv sementstruktur, firkantet og illevarslende. Jeg var redd og visste ikke hvorfor. Plutselig ristet jorden, og toppen av sementstrukturen eksploderte. Jeg visste at det var en atomeksplosjon og kunne føle hundrevis av mennesker dø rundt meg mens den

Kunnskapsboksene 37

fant sted. Året 1986 ble gitt til meg gjennom telepati, i likhet med ordet *malurt*. Det var ikke før et tiår senere, da Tsjernobyl-atomkraftverket eksploderte nær Kiev i Sovjetunionen, at jeg var i stand til å assosiere disse bildene med en hendelse. Det var da jeg foretok en ny forbindelse mellom synet i denne boksen og atomkatastrofen i Sovjetunionen. Ordet *Tsjernobyl* betyr «malurt» på russisk.

En annen atomulykke dukket opp i boksen, denne i et nordlig hav som var så forurenset at ingen skip ville reise dit. Vannet var blekrødt og dekket av død eller døende fisk. Rundt vannet var det topper og daler som fikk meg til å tro at jeg så en fjord som de i Norge. Jeg kunne ikke si hvor dette var, men jeg visste at verden var redd for det som hadde skjedd, fordi stråling fra denne ulykken kunne spre seg overalt og påvirke hele menneskeheten. Datoen på bildet var 1995.

Visjonen stoppet ikke der. Folk døde og ble deformert som følge av disse atomkatastrofene. I en serie med det som virket som TV-bilder, så

jeg kreftofre og muterte babyer i Russland, Norge, Sverige og Finland, ikke hundrevis eller tusenvis av mennesker, men titusenvis, i et stort spekter av deformiteter, som pågikk gjennom generasjoner. Giftene som ble frigjort fra disse ulykkene ble ført til resten av verden gjennom vann, som var besudlet for alltid av dette atomavfallet. Vesenet gjorde det klart at menneskene hadde skapt en forferdelig makt som ikke hadde blitt holdt tilbake. Ved å la denne makten komme ut av sin kontroll,

38

s av edb

ythelight

Sovjetunionen hadde ødelagt sitt eget land og muligens hele verden.

Boksen viste meg frykten i folks hjerter som følge av disse atomulykkene. Etter hvert som bildene av denne frykten utfoldet seg, forsto jeg på en eller annen måte at miljøvern ville dukke opp som verdens nye religion.

Folk ville i større grad enn noen gang før betrakte et rent miljø som en nøkkel til frelse. Politiske partier ville dukke opp rundt spørsmålet om en renere planet, og politiske formuer ville bli skapt eller ødelagt basert på følelser om miljøet.

Ut fra Tsjernobyl og denne andre ulykken kunne jeg se at Sovjetunionen ville visne og dø, at det sovjetiske folket ville miste troen på regjeringen sin og regjeringen miste grepet om folket.

Økonomien spilte en sterk rolle i disse visjonene. Jeg så folk bære pengesekker inn i butikker og komme ut med små poser med varer. Folk i militæruniformer vandret i gatene i sovjetiske byer og tigget om mat, noen tydeligvis sultet i hjel. Folk spiste råtne poteter og epler, og folkemengder gjorde opprør for å komme til lastebiler fulle av mat. Ordet *Georgia* dukket opp i kyrillisk skrift, og jeg kunne se for meg en mafia som utviklet seg i Moskva som jeg antar kom fra delstaten Georgia i Sovjetunionen.

Denne mafiaen var en voksende makt som konkurrerte med den sovjetiske regjeringen. I scene etter scene så jeg mafiamedlemmer operere fritt i en by jeg tror var Moskva.

Kunnskapsboksene 39

Jeg følte ingen glede da jeg så Sovjetunionen falle sammen.

Selv om sovjetisk kommunisme var i ferd med å dø rett foran øynene mine, sa Lysvesenet at dette var et forsiktig øyeblikk i stedet for et strålende et. «Se på Sovjetunionen», sa han. «Slik det går med det russiske folket, slik går det også med verden. Det som skjer med Russland er grunnlaget for alt som vil skje med den frie verdens økonomi.»

BOKS SYV:

MILJØRELIGIONEN

Den syvende boksen inneholdt sterke bilder av miljøødeleggelser. Jeg kunne se områder av verden utstråle energi, som glødet som en radium-urskive i mørket. Telepatisk kunne jeg høre stemmer som snakket om behovet for å rydde opp i miljøet.

Disse stemmene kom først fra Russland, men så endret aksenten seg, og jeg kunne merke at de kom fra Sør-Amerika, sannsynligvis fra Uruguay eller Paraguay.

Jeg så taleren fra Russland mens han snakket med iver om vårt behov for å helbrede miljøet. Folk samlet seg raskt rundt ham, og han ble snart så mektig at han ble valgt til en av lederne i FN. Jeg så denne russeren ridende på en hvit hest, og jeg visste at hans oppgang ville komme før år 2000.

40

s av edb

ythelight

BOKS ÅTTE OG NI:

KINA KJEMPER MOT RUSSLAND

I boks åtte og ni var det visjoner om Kinas voksende sinne mot Sovjetunionen. Da disse visjonene fant sted i 1975, visste jeg ikke at Sovjetunionen ville gå i oppløsning. Nå tror jeg spenningen jeg så i den visjonen var et resultat av sovjetkommunismens død, som etterlot kineserne som ledere i den kommunistiske verden.

På den tiden var visjonene en gåde for meg. Jeg så grensetvister og harde kamper mellom sovjetiske og kinesiske hærer. Til slutt samlet kineserne hærene sine ved grensen og rykket inn i regionen.

Hovedslaget sto om en jernbane, som kineserne tok i harde kamper. Deretter presset de seg dypt inn i Sovjetunionen, delte landet i to og tok over oljefeltene i Sibir. Jeg så snø, blod og olje og visste at tapene av menneskeliv hadde vært store.

BOKS TI OG ELLEVE:

ØKONOMISKE JORDSKJELV, ØRKEN

STORM

Boks ti og elleve kom i rask rekkefølge. De avslørte scener fra verdens økonomiske kollaps. Generelt sett viste disse visjonene en verden i forferdelig uro ved århundreskiftet, en verden som resulterte i en ny verdensorden som virkelig var preget av føydalisme og strid.

I et av synene sto folk i kø for å ta ut penger fra banker. I et annet ble bankene stengt av

Kunnskapsboksene 41

regjeringen. Stemmen som fulgte med visjonene fortalte meg at dette ville finne sted på nittitallet og ville være begynnelsen på en økonomisk strid som ville føre til Amerikas konkurs innen år 2000.

Boksen viste bilder av dollartegn som fløy forbi mens folk fylte bensin og så bekymrede ut. Jeg visste at dette betydde at oljeprisene akselererte ut av kontroll.

Jeg så tretten nye nasjoner komme inn på verdensmarkedet på slutten av nittitallet. Dette var nasjoner med produksjonskapasitet som satte dem på et konkurransefortrinn med USA. Ett etter ett begynte våre europeiske markeder å gi sin virksomhet til disse landene, noe som bremsset økonomien vår ytterligere. Alt dette førte til en sterkt svekket økonomi.

Men slutten på Amerika som verdensmakt kom som visjoner om to forferdelige jordskjelv der bygninger svaiet og veltet som et barns treklosser. Jeg visste at disse skjelvene skjedde en gang før slutten av århundret, men jeg kunne ikke si hvor de fant sted. Jeg husker at jeg så en stor vannmasse som sannsynligvis var en elv.

Kostnaden ved å gjenoppbygge disse ødelagte byene ville være den siste dråpen for regjeringen vår, som nå er så økonomisk ødelagt at den knapt ville være i stand til å holde seg selv i live.

Stemmen i visjonen fortalte meg at det ville være slik, mens bildene fra esken viste amerikanere som sultet og sto i kø for å få mat.

På slutten av boks ti kom bilder av krigføring i ørkenen, en massiv demonstrasjon av militærmakt. Jeg så hærer kappløpe mot hverandre i ørkenen, med stor

42

s av edb

ythelight

Støvskyer som veltet seg opp fra trappetrinnene til stridsvogner mens de krysset den karrige bakken. Det var kanonild og eksplosjoner som lignet lynnedslag. Jorden ristet, og så ble det stillhet. Som en fugl fløy jeg over mål med ødelagt militærutstyr.

Da jeg forlot esken, dukket datoen 1990 opp i hodet mitt.

Det var året for Desert Storm, militæroperasjonen som knuste Iraks hær for okkupasjonen av Kuwait.

Boks elleve begynte med Iran og Irak i besittelse av atomvåpen og kjemiske våpen. Dette arsenalet inkluderte en ubåt lastet med atommissiler. Året, sa en stemme i visjonen, var 1993.

Jeg så denne ubåten fare gjennom Midtøstens farvann, styrt av folk jeg visste var iranere. Jeg kunne se at formålet deres var å stoppe oljetransporten fra Midtøsten. De var så lovprisende til Gud i talen sin at jeg fikk følelsen av at dette var et slags religiøst oppdrag.

Missilene som okkuperte ørkenen i Midtøsten var utstyrt med kjemiske stridskoder. Jeg vet ikke hvor de var rettet, men jeg vet at det var en verdensomspennende frykt for intensjonene til de arabiske nasjonene som hadde dem.

Kjemisk krigføring spilte en rolle i en forferdelig visjon om terrorisme som finner sted i Frankrike før år 2000. Det begynner når franskmennene publiserer en bok som irriterer den arabiske verden. Jeg vet ikke hva boken heter, men resultatet av utgivelsen er et kjemisk angrep fra arabere på en by i Frankrike. Et kjemikalie blir puttet i vannforsyningen, og tusenvis drikker det og dør før det kan elimineres.

Kunnskapsboksene 43

I et kort syn så jeg egyptere gjøre opprør i gatene, mens en stemme fortalte meg at Egypt ville kollapse som demokrati og bli overtatt av religiøse fanatikere innen 1997.

De siste visjonene fra boks elleve var som mange av bildene vi nå ser av Sarajevo: moderne byer som smuldrer opp under krigens vekt, innbyggerne deres kjemper mot hverandre av grunner som spenner fra rasisme til religiøs konflikt. Jeg så mange byer over hele verden der desperate borgere spiste sine egne døde.

I en slik scene gråt europeere i et kupert område av verden mens de stekte menneskekjøtt. I rask rekkefølge så jeg mennesker av alle fem raser spise sine medmennesker.

BOKS TOLV:

TEKNOLOGI OG VIRUS

Den ellefte boksen var borte, og jeg var inne i den tolvte boksen. Visjonene omhandlet en viktig hendelse i en fjern fremtid, nittitallet (husk at dette var 1975), da mange av de store endringene skulle finne sted. I denne boksen så jeg på mens en biologisk ingeniør fra Midtøsten fant en måte å endre DNA på og lage et biologisk virus som skulle brukes i produksjonen av databrikker. Denne oppdagelsen muliggjorde enorme fremskritt innen vitenskap og teknologi. Japan, Kina og andre land i Stillehavet opplevde oppgangstider som et resultat av denne oppdagelsen og ble stormakter med utrolige evner.

44

s av edb

ythelight

omfang. Databrikker produsert fra denne prosessen fant veien inn i så å si alle former for teknologi, fra biler og fly til støvsugere og blendere. Før århundreskiftet var denne mannen blant de rikeste i verden, så rik at han hadde et kvelertak over verdensøkonomien. Likevel tok verden imot ham, siden databrikkene han hadde designet på en eller annen måte stabiliserte verden.

Gradvis ga han etter for sin egen makt. Han begynte å tenke på seg selv som en guddom og insisterte på større kontroll over verden. Med den ekstra kontrollen begynte han å herske over verden.

Hans styremetode var unik. Alle i verden var lovpålagt å få en av databrikkene sine satt inn under huden. Denne brikken inneholdt all en persons personlige informasjon. Hvis et offentlig organ ville vite noe, trengte de bare å skanne brikken din med en spesiell enhet. Ved å gjøre det kunne de oppdage alt om deg, fra hvor du jobbet og bodde til dine medisinske journaler og til og med hva slags sykdommer du kunne få i fremtiden.

Det var en enda mer uhyggelig side ved denne brikken. En persons levetid kunne begrenses ved å programmere brikken til å oppløse og drepe ham med det virale stoffet den var laget av. Levetiden ble kontrollert på denne måten for å unngå kostnadene som aldri påfører staten. Den ble også brukt som et middel for å eliminere mennesker med kroniske sykdommer som belaster helsesystemet.

Kunnskapsboksene 45

Folk som nektet å få implantert chips i kroppen sin, streift rundt som utstøtte. De kunne ikke få arbeid og ble nektet offentlige tjenester.

DE SISTE VISJONENE

Helt på slutten kom et trettende syn. Jeg vet ikke hvor det kom fra. Jeg så ikke et Lysvesen bringe det frem i en eske, og jeg så heller ikke et ta det bort. Dette synet var på mange måter det viktigste av alle fordi det oppsummerte alt jeg hadde sett i de tolv eskene.

Gjennom telepati kunne jeg høre et vesen si: «Hvis du følger det du har blitt lært og fortsetter å leve på samme måte som du har levd de siste tretti årene, vil alt dette helt sikkert ramme deg. Hvis du forandrer deg, kan du unngå den kommende krigen.»

Scener fra en forferdelig verdenskrig fulgte med denne meldingen. Etter hvert som visjonene dukket opp på skjermen, fortalte Vesenet meg at årene 1994 til 1996 var avgjørende for å avgjøre om denne krigen ville bryte ut. «Hvis du følger dette dogmet, vil verden innen år 2004 ikke

være den samme som du kjenner nå», sa Vesenet. «Men den kan fortsatt endres, og du kan bidra til å endre den.»

Scener fra tredje verdenskrig ble levende foran meg. Jeg var på hundre steder samtidig, fra ørkener til skoger, og så en verden fylt med kamper og kaos. På en eller annen måte var det tydelig at denne siste krigen, et Armageddon om du vil, var forårsaket av frykt. I en av de mest forvirrende

46

s av edb

ythelight

I alles visjoner så jeg en hær av kvinner i svarte kapper og slør marsjere gjennom en europeisk by.

«Frykten disse menneskene føler er nødvendig», sa Lysvesenet. «Men det er en frykt så stor at mennesker vil gi opp all frihet i sikkerhetens navn.»

Jeg så også scener som ikke var fra krig, inkludert mange visjoner om naturkatastrofer. I deler av verden som en gang hadde vært fruktbar med hvete og mais, så jeg tørr ørken og furede åkre som bønder hadde gitt opp.

I andre deler av verden hadde kraftige regnskyll revet ut jorden, spist bort matjord og skapt elver av tykk, mørk gjørme.

Folk sultet i dette synet. De tigget om mat på gatene, holdt frem skåler og kopper og til og med hendene sine i håp om at noen eller noe ville tilby dem en matbit. På noen av bildene hadde folk gitt opp eller var for svake til å tigge og lå sammenkrøpet på bakken og ventet på dødens gave.

Jeg så borgerkriger bryte ut i Mellom- og Sør-Amerika og fremveksten av sosialistiske regjeringer i alle disse landene før år 2000. Etter hvert som disse krigene intensiverte seg, strømmet millioner av flyktninger over hele USA.

grensen, på jakt etter et nytt liv i Nord-Amerika. Ingenting vi gjorde kunne stoppe disse immigrantene. De var drevet av frykt for døden og tap av tillit til Gud.

Jeg så millioner av mennesker strømme nordover fra El Salvador og Nicaragua, og enda flere millioner krysse Rio Grande til Texas. Det var så mange av dem.

Kunnskapsboksene 47

at vi måtte stille opp tropper langs grensen og tvinge dem tilbake over elven.

Den meksikanske økonomien ble knust av disse flyktningene og kollapset under belastningen.

Da disse visjonene tok slutt, fikk jeg den forbløffende erkjennelsen av at disse vesenene desperat prøvde å hjelpe oss, ikke fordi vi var så flinke folk, men fordi uten at vi gjorde åndelige fremskritt her på jorden, kunne de ikke lykkes i sin verden. «Dere mennesker er virkelig heltene», sa et vesen til meg. «De som drar til jorden er helter og heltinner, fordi dere gjør noe som ingen andre åndelige vesener har mot til å gjøre.»

Du har kommet til jorden for å skape sammen med Gud.»

Etter hvert som jeg ble presentert for hver av disse boksene, tenkte tankene mine på de samme spørsmålene om og om igjen: Hvorfor skjer

dette med meg? Hva er disse scenene i boksene, og hvorfor blir de vist til meg? Jeg visste ikke hva som foregikk, og til tross for den tilsynelatende uendelige kunnskapen jeg hadde fått tidligere, klarte jeg ikke å finne svarene på disse spørsmålene. Jeg så fremtiden, og jeg visste ikke hvorfor.

Etter de siste visjonene svarte det trettende Lysvesenet på spørsmålene mine. Han var mektigere enn de andre, eller i hvert fall antar jeg at han var det. Fargene hans var mer intense, og de andre Vesenene så ut til å bøye seg for ham.

Hans personlighet ble formidlet i hans lys og omfavnet følelsene til hans medvesener.

Uten ord fortalte han meg at alt jeg nettopp hadde sett var i fremtiden, men ikke nødvendigvis hugget i stein.

«Flytten av menneskelige hendelser kan endres, men først

48

«Folk må vite hva de er», sa Vesenet. Han formidlet igjen deres tro på at mennesker er store, mektige og mektige åndelige vesener. «Vi her ser på alle som kommer til jorden som store eventyrere», sa han. «Dere hadde motet til å gå og utvide livet ditt og ta din plass i det store eventyret som Gud skapte, kjent som verden.»

Så fortalte han meg mitt formål på jorden. «Du er der for å skape spiritualistisk kapitalisme», sa han. «Du skal engasjere deg i dette kommende systemet ved å endre folks tankeprosesser. Vise folk hvordan de kan stole på sitt åndelige jeg i stedet for myndighetene og kirkene. Religion er greit, men ikke la folk bli fullstendig kontrollert av den.»

Mennesker er mektige åndelige vesener. Alt de trenger å innse er at kjærlighet er å behandle andre slik de selv ønsker å bli behandlet.

Så lot Vesenet meg vite hva jeg skulle gjøre tilbake på jorden. Jeg skulle skape sentre hvor folk kunne komme for å redusere stress i livene sine. Gjennom denne reduksjonen av stress, sa Vesenet, ville menneskene komme til å innse, «slik vi gjør», at de er høyere åndelige vesener. De ville bli mindre redde og mer kjærlige overfor sine medmennesker.

Så så jeg en visjon av sju rom, hvert et trinn i prosessen:

- et «terapirom» der folk kommer sammen og snakker med hverandre
- en massasjeklinikk, hvor folk ikke bare blir massert, men de masserer andre

Kunnskapsboksene 49

- et sanseberøvingskammer, som er et slags kammer som lar folk slappe av og gå dypt inn i seg selv
- et rom utstyrt med biofeedback-maskiner som lar folk se i hvilken grad de kan kontrollere følelsene sine
- et område for avlesninger som lar de med psykiske evner gi pasientene personlig innsikt
- et rom med en seng hvis musikalske komponenter avslapper en person så dypt at vedkommende faktisk kan forlate kroppen sin
- et refleksjonskammer laget av polert stål eller kobber på innsiden og formet slik at personen inni ikke kan se sin egen refleksjon. (Jeg så for

meg at veggene var laget av polert rustfritt stål, men jeg forsto ikke hensikten med dette kammeret.)

En åttende komponent i prosessen er når personen går tilbake til rommet med sengen og igjen er koblet til biofeedback-instrumentene. Når personen går inn i en dyp fase av avslapning, blir han veiledet til en åndelig verden. Biofeedback-instrumentene hjelper ham å realisere følelsene som kreves for å nå disse tilstandene av dyp avslapning. «Hensikten med alle disse rommene er å vise folk at de kan ha kontroll over livene sine gjennom Gud» sa Vesenet.

50

Jeg vet nå at hvert av disse rommene representerer en moderne form for et gammelt orakel, ånde- og mystikktemplene som var populære i antikkens Hellas. For eksempel ligner det som foregår i sengen på drømmeinkubasjonen som fant sted i Asklepios' tempel.

Leseområdet representerer Apollontempelet i Delphi, hvor folk pleide å snakke med ånder. Refleksjonskammeret er «nekromanteumet» i Ephra, hvor de gamle dro for å se åpenbaringene av sine avdøde kjære. (Jeg oppdaget ikke dette før mange år senere, da Dr. Raymond Moody, som har en doktorgrad i filosofi samt en lege, la merke til en sammenheng mellom disse rommene og oraklene.)

Hvordan skulle jeg bygge disse moderne oraklene? Jeg ble fortalt av Vesenet at jeg ikke måtte bekymre meg, at komponentene til alle disse rommene ville komme til meg, og når de kom til meg, ville jeg sette dem på plass. Hvordan kan dette være mulig? tenkte jeg. Jeg vet ingenting om disse tingene. Jeg vet litt om meditasjon fordi jeg pleide å gjøre det da jeg studerte karate som barn. Men jeg vet absolutt ikke nok om disse tingene til å bygge denne typen anlegg. «Ikke bekymre deg,» sa Vesenet. «Det vil komme til deg.» Vesenet kalte disse stedene «sentre». Han fortalte meg at det ville være mitt oppdrag på jorden å skape dem. Så sa han at det var på tide å vende tilbake til jorden.

Jeg motsatte meg å returnere. Jeg likte dette stedet. Jeg hadde vært der så kort tid, men jeg kunne allerede se at jeg var fri til å bevege meg i så mange retninger at det var som å ha full tilgang til universet. Etter å ha kommet hit, gått

Kunnskapsboksene 51

Å komme tilbake til jorden ville være like begrensende som å leve på hodet av en knappenål. Likevel fikk jeg ikke noe valg.

«Dette ber vi deg om. Du må vende tilbake for å oppfylle dette oppdraget», sa Lysvesenet.

Og så kom jeg tilbake.

SEKS

Kommer tilbake

Jeg forlot Krystallbyen ved å falme inn i en atmosfære som hadde en rik blågrå farge. Dette var det samme stedet jeg hadde vært da jeg først ble truffet av lyset, så jeg kan bare anta at det var barrieren vi krysser når vi kommer inn i ånde verdenen.

Jeg kom ut av denne atmosfæren på ryggen. Sakte og uten anstrengelse klarte jeg å rulle rundt, og da jeg gjorde det, kunne jeg se at jeg svevde over en gang.

Under meg lå en bære med et lik på, dekket med et laken og liggende stille. Personen under lakenet var død.

Rundt hjørnet og nedover gangen hørte jeg en heis åpne seg. Jeg så to pleiere i hvite klær komme ut av heisen og gå mot den døde mannen. De snakket som to karer som nettopp hadde forlatt en biljardhall, og en av dem røykte og blåste røykskyer mot taket der jeg svevde. Jeg følte at de var der for å ta kroppen med til likhuset.

Før de nådde den døde mannen, kom kompisen min Tommy inn døren og stilte seg ved siden av

54

båren. Det var da jeg innså at mannen under lakenet var meg. Jeg var død. Det var meg – eller det som var igjen av meg – som skulle ruller av gårde til likhuset!

Jeg kunne føle Tommys sorg over at jeg var borte. Han kunne ikke la meg gå. Mens han sto der og stirret på kroppen min, følte jeg kjærligheten som kom fra ham mens han tryglet meg om å komme tilbake til livet.

Nå hadde hele familien min ankommet sykehuset, og jeg kunne også føle bønnene deres. Foreldrene mine, broren og søsteren min satt på venterommet sammen med Sandy.

De visste ikke at jeg var død, fordi legen ikke hadde hjerte til å fortelle dem det. I stedet sa han at jeg sannsynligvis ikke kom til å leve mye lenger.

Kjærlighet kan virkelig gi liv, tenkte jeg, mens jeg svevde i gangen.

Kjærlighet kan gjøre forskjellen. Da jeg fokuserte på Tommy, følte jeg at jeg ble tettere. I neste øyeblikk så jeg opp på lakenet.

Denne tilbakekomsten til min menneskekropp ga meg dens smerte. Jeg var i brann igjen, verkende av smerten av å bli brent innenfra og ut, som om det var syre i alle cellene mine. En ringing i ørene mine begynte å være så høy at jeg trodde jeg var inne i et klokketårn. Tungen min hadde hovnet opp og fylt munnen min fullstendig. På kroppen min krysset blå linjer meg og markerte banen lynet hadde tatt idet det steg fra hodet mitt til gulvet. Jeg kunne ikke se dem, men jeg kunne føle brenningen deres.

Jeg kunne ikke røre meg, noe som er en dårlig tilstand å være i når det kommer pleiere for å ta deg med til likhuset. Jeg prøvde å røre meg, men uansett hvor hardt jeg prøvde, klarte jeg det ikke.

Kommer

Ba

55

ck

en muskel rykket til. Til slutt gjorde jeg det eneste jeg kunne. Jeg blåste i lakenet.

«Han lever, han lever!» ropte Tommy.

«Se, ja», sa en av pleierne. Han dro lakenet tilbake, og der lå jeg, med tungen som gjemte seg ut av munnen og øynene rullet rundt. Plutselig begynte jeg å få krampesom en epileptiker som fikk et alvorlig anfall. Pleieren som røykte kastet sigaretten sin i gulvet og dyttet meg tilbake til akuttmottaket.

«Han lever fortsatt», ropte han. Legene og sykepleierne sprang til verks. De jobbet med meg i ytterligere tretti minutter. En lege ropte ordre, og sykepleierne fulgte dem. I rask rekkefølge stakk de nåler i armene, nakken og hjertet mitt. Noen satte padlene tilbake på brystet mitt, men jeg husker ikke at jeg kjente noen strøm, så kanskje de bare prøvde å overvåke pulsen min.

Noen stakk noe inn i munnen min. Noen andre holdt øynene mine åpne og så på dem med en lommelykt.

Gjennom alt dette ønsket jeg at jeg var død og tilbake i Krystallbyen, hvor det ikke fantes smerte og kunnskap fløt fritt.

Men jeg kunne ikke gå tilbake. Etter hvert som medisinene virket magisk, begynte jeg å føle at jeg virkelig var i rommet.

Jeg kunne ikke se godt, og de sterke lysene over hodet mitt brant øynene mine så mye at jeg ropte om å få dem slått av. Men jeg var tilbake i den virkelige verden for å bli.

Da de var ferdige med nødstilfellet, ble jeg rullet inn i et lite siderom. Dette rommet hadde et forheng i stedet for en dør, og ble tydeligvis brukt når pasienter

56

var klare til å bli overført fra akuttmottaket til intensivavdelingen.

Legen ga meg en sprøyte med morfin, og plutselig svevde jeg over kroppen min igjen, og kikket ned mens Tommy snek seg inn i rommet for å være ved siden av meg. Jeg så på mens han kikket gjennom skuffer og skap, og stolte på sin medisinske utdanning fra marinen for å avgjøre hva slags arbeid som ble utført i dette rommet.

Flere dager senere, med langsom, nesten usammenhengende tale, fortalte jeg Tommy noe av det som hadde skjedd. Så sa jeg, «Jeg så deg rote gjennom hyllene og skuffene i det rommet. Hva drev du med?» Siden jeg hadde vært bevisstløs på grunn av morfin på den tiden, sjokkerte det ham at jeg kunne se hva han hadde gjort, og overbeviste ham om at noe virkelig ekstraordinært hadde skjedd da jeg døde.

Men det kom senere. De første sju dagene var jeg lammet. Folk satt sammen med meg på rommet mitt, men jeg klarte ikke å omfavne dem. Venner og familie snakket til meg, men jeg klarte bare å svare noen få ord. Noen ganger var jeg klar over at det var folk i rommet, men jeg visste ikke hvem de var eller hvorfor de var der. Noen ganger var jeg ikke engang klar over at disse tingene i rommet var mennesker. Og siden lyset gjorde så vondt i øynene mine, måtte jeg mørklegge rommet med blendingsgardiner.

Verden jeg levde i da jeg sov var den som ga mening. Hvis min våkne verden kunne betraktes som «usammenhengende», som en lege uttrykte det, så var drømmetiden min et forbilde for sammenheng. Da jeg sov, var jeg tilbake i Krystallbyen, og ble trent til å gjøre det

Kommer

Ba

57

ck

mange ting som visjonen ville kreve av meg å gjøre. Mens jeg sov, ble jeg ledet til å forstå elektroniske kretser og gjenkjenne komponentene jeg ville trenge for å re opp sengen.

Disse drømmene fortsatte i flere timer hver dag, i minst tjue dager. De var fantastiske. Min våkne verden var fylt med smerte og irritasjon. Min sovende verden var fylt med frihet, kunnskap og spenning.

Våken ventet menneskene rundt meg bare på at jeg skulle dø.

Søvnnende ble jeg vist hvordan jeg skulle leve et fruktbart liv.

Når jeg sier at folkene på sykehuset bare ventet på at jeg skulle dø, er jeg ikke kynisk. De forventet aldri at jeg skulle klare det, og de anså meg som et slags medisinsk mysterium.

For eksempel kom et team med spesialister fra New York City bare for å undersøke meg. En av dem fortalte meg at ingen i hans minne hadde overlevd et slikt lynnedslag, og at han ville undersøke meg mens jeg fortsatt levde. De tilbrakte tre dager på sykehuset, hvor de pirket og pirket meg mens jeg lå lam. En spesielt forferdelig ting de gjorde var en nåleputetest der de stakk 18 cm lange nåler i beina mine for å se om jeg kunne føle noe. Det utrolige var at jeg ikke kunne føle nålene i det hele tatt, selv om jeg så dem bli stukket inn i beina mine.

Jeg var livredd. Jeg må ha sett veldig redd ut da de startet nåleputetesten, for legen stoppet rett før han stakk nålen inn i beinet mitt og så opp på meg. Jeg tror ikke han skjønnte at jeg

58

visste hva som foregikk. Han sto der med gummihandsker på og nålen i hånden, og han sa: «Vi skal se etter eventuelle levende nerver der inne.» Så stakk han nålen rett inn i beinet mitt.

Jeg kunne se overraskelsen i ansiktene til legene og sykepleierne hver gang de kom inn på rommet og fant meg fortsatt i live. Jeg vet at de forventet at hjertet mitt skulle gi opp eller at smerten skulle drepe meg, og for å være ærlig, smerten var så stor at jeg ville dø. Men jeg visste også sannheten: Jeg kom til å overleve. Min erfaring i Krystallbyen og drømmene jeg hadde hver natt forsikret meg om at jeg var dømt til å leve.

Og ordet «dømt» var en nøyaktig beskrivelse av hvordan jeg følte det med å fortsette. Jeg var i konstant smerte nå. Jeg har ofte lurt på hvorfor jeg ikke kunne føle nåleputetesten. Jeg har kommet til den konklusjonen at smerten inni kroppen min var så stor at jeg ikke kunne føle noe som ble gjort mot den utenfra. Tross alt, hvor smertefullt kan nålestikk være for en person som er brent innenfra og ut? Smerten var så overveldende, og jeg var i så dårlig forfatning at jeg ikke kunne forestille meg å bli frisk nok til å ha et normalt liv. Det er derfor jeg følte meg dømt til å være i live.

Etter åtte dager flatt på ryggen, gjorde jeg en oppdagelse. Jeg kunne bevege venstre hånd.

Jeg oppdaget dette da nesen min begynte å klø. Smerten hadde gitt seg, og nå hadde jeg kløende flekker over hele meg som føltes som elveblest. Et av de verste områdene var nesen min.

Jeg hadde blitt så vant til å være lammet at jeg bare lå der og håpet at kløen ville forsvinne

Kommer

Ba

59

ck

bort. Det gjorde det ikke. Jeg begynte å tenke på å klø meg på nesen da jeg innså at fingrene på venstre hånd beveget seg. Med stor konsentrasjon begynte jeg å trekke hånden opp mot ansiktet.

Anstrengelsen var som å løfte en tung vektstang. Flere ganger måtte jeg stoppe og hvile fra anstrengelsen. Til slutt, etter det som sikkert måtte ha vært en time, nådde jeg nesen. Flekken klødde ikke lenger, men jeg klødde den likevel for seierens skyld. Det var da jeg så at neglene mine hadde blitt brent av av lynet og ikke var annet enn svarte stumper.

Det var på tide å starte min egen rehabilitering.

Jeg hadde bestemt meg for å få kroppen min til å fungere igjen, én muskel om gangen. Broren min tok med et eksemplar av *Gray's Anatomy* til sykehuset. Denne boken beskriver hvordan menneskekroppen fungerer, med detaljerte skriftlige forklaringer og en strektegning av hver kroppsdel. Broren min lagde et hodeplagg til meg av en kleshenger og en blyant, slik at jeg kunne bla om med viskelæret på blyanten ved å bevege hodet.

Jeg begynte å se på hver muskel i hånden min, undersøkte bildet i boken mens jeg fokuserte på musklene og prøvde å bevege dem én om gangen. Time etter time stirret jeg på *Gray's Anatomy* og så stirret jeg på hånden min, snakket til den, bannet på den, fikk den til å bevege seg.

Når venstre hånd jobbet, gjorde jeg det samme med høyre hånd, og så videre nedover hele kroppen. De største øyeblikkene kom da jeg klarte å bevege en muskel, selv så lite som en åttendedels tomme. Da det skjedde, visste jeg at kroppen min kom til å fungere igjen.

60

Noen dager etter at jeg startet med denne formen for terapi, bestemte jeg meg for å stå opp av sengen. Jeg hadde ikke noe håp om å gå, i hvert fall ikke ennå. Alt jeg ville gjøre var å stå opp av sengen og så komme meg opp igjen ved hjelp av egen kraft.

Sent på kvelden, da det ikke var noen sykepleiere på rommet, rullet jeg ut av sengen og traff gulvet med et kvalmende dunk.

Så strevde jeg med å komme meg tilbake i sengen jeg nettopp hadde hoppet ut av. Jeg rullet over på magen og løftet bakenden opp i luften som en orm. Så grep jeg tak i sengens jernstenger, lakenene, madrassen og alt annet jeg kunne få et lammet grep om. Flere ganger falt jeg tilbake på det kalde gulvet. Én gang sovnet jeg av utmattelse. Men om morgenen var jeg tilbake i sengen.

Siden sykepleierne sjekket pasientene hver fjerde time, regnet jeg med at klatringen tilbake hadde tatt meg minst så lang tid. Jeg var like glad og utmattet som en klatrer som har kommet seg til toppen av Mount Everest. Jeg visste at jeg var på vei tilbake.

Likevel trodde ingen andre at jeg kom til å klare det. Sykepleierne så fortvilte ut da de kom inn for å se meg.

Jeg hørte leger i gangen si at hjertet mitt var for langt unna, og at jeg kom til å dø. Selv familien min var i tvil. De så at jeg pustet og slet med å bevege meg, og de trodde det bare ville ta kort tid før jeg var død. «Å, Dannion, du ser veldig bra ut i dag», pleide foreldrene mine å si, men ansiktsuttrykket deres var av ren forferdelse, som om de undersøkte en katt som var klemt fast i oppkjørselen deres.

Jeg skulle ønske jeg hadde hatt et filmkamera plassert ved hodet mitt, for å fange opp folks ansiktsuttrykk mens de prøvde å bevare fatningen da de så meg.

Kommer

Ba

61

ck

En dag, for eksempel, kom tanten min inn på rommet og stilte seg ved fotenden av sengen. Hun stirret et øyeblikk, helt til datteren sin, som sto ved siden av henne, kom til henne.

«Han ser ut som Jesus, ikke sant?» sa tanten min.

«Det har han», sa fetteren min. «Han har en slags glød, slik som Jesus må ha hatt da de tok ham ned fra korset.»

En annen gang kom en nabo på besøk. Han kom inn i rommet med et stort smil om munnen, men da han stilte seg over meg og så ned, visnet smilet i direkte proporsjon med smerten han må ha følt i magen. Synet av meg gjorde ham kvalm.

«Ikke kast på meg», sa jeg.

Heldigvis rygget han tilbake og forlot rommet.

En gang kastet en besøkende opp. Jeg ble vekket av at noen dro forhenget mitt fra meg og sa: «Herregud!» Så mistet de bare besinnelsen. De bøyde seg ned og hivde, og fortsatte å hivde mens de rygget ut av rommet.

Ingen har innrømmet å ha gjort dette, og jeg vet fortsatt ikke hvem det var.

Gjennom hele dette skrekshowet fortsatte jeg å kommunisere med Lysvesenene. Natt etter natt viste drømmene mine meg fremtiden min.

Jeg ble vist kretser, byggeplaner og komponenter. Jeg fikk også en frist: Jeg skulle ha den fungerende modellen av senteret ferdig innen 1992.

I slutten av september 1975 ble jeg utskrevet fra sykehuset. Mot alle odds hadde jeg overlevd. Legene trodde også at jeg ville bli blindet av opplevelsen,

62

men de tok feil. Øynene mine var blitt så følsomme for lys at jeg måtte bruke sveisebriller utendørs, men jeg kunne fortsatt se. Ingen av legene trodde jeg ville være i stand til å bevege meg igjen, men nå, bare tretten dager etter at jeg ble truffet av lynet, klarte jeg å krype ut av sengen og

sette meg i en rullestol. Det tok meg nesten tretti minutter å gjøre det, men jeg insisterte på å gjøre det selv. De spådde også at hjertet mitt ville stoppe innen få timer etter lynnedslaget. Men her var det, fortsatt å slå mens de trillet meg nedover gangen og ut til bilen.

Før jeg dro, spurte en av legene meg hvordan denne opplevelsen hadde vært. Jeg var treg med å svare, men bildet som umiddelbart dukket opp i tankene mine var Jeanne d'Arc.

«Jeg føler at Gud brente meg på bålet», sa jeg i en snublende tale. Så ble jeg trillet ut av sykehuset og inn i en ventende bil.

SYV

Hjemme

Jeg vet at Sandy hentet meg på sykehuset, for hun fortalte meg senere at hun hadde gjort det. Jeg regner med at det var en slags fanfare da jeg kom hjem, men jeg husker ærlig talt ikke noen ballonger eller skilt hvor det sto «Velkommen hjem, Danny». Jeg hørte ingen si at jeg hadde blitt sendt hjem for å dø, men det var det legene sa til foreldrene mine og Sandy. «La ham dra hjem og leve sine siste dager», sa en av legene. «Han vil føle seg mer komfortabel der.»

Sannheten var at jeg mesteparten av tiden ikke visste om jeg var på sykehuset eller ikke. Livet var usikkert for meg fordi nervene i kroppen min var kortsluttet. Virkeligheten kom i biter, som i et puslespill. Jeg kjente folk, og så kjente jeg dem ikke. Jeg visste hvor jeg var, og så ble jeg redd fordi jeg plutselig var på et fremmed sted. Jeg var et skall av et menneske.

Etter å ha vært hjemme et par dager, for eksempel, befant jeg meg ved kjøkkenbordet og snakket med en kvinne. Hun nippet til kaffe og skravlet i vei om folk og hendelser jeg ikke visste noe om. Jeg

64

likte denne kvinnen. Hun hadde en familiær væremåte og var veldig hyggelig.

«Unnskyld meg», avbrøt jeg. «Men hvem er du?»

Det var sjokk i kvinnens ansikt. «Hvorfor, Dannion, jeg er moren din.» Utholdenheten min var også fryktelig svekket. Jeg klarte å stå i kanskje femten minutter av gangen. Noen ganger kunne jeg gå omtrent ti skritt, men etter det var jeg så utmattet at jeg måtte sove minst tjue timer.

Da jeg sov, fant den virkelige handlingen sted. Jeg returnerte til Krystallbyen, hvor jeg deltok på kurs undervist av Lysvesenene.

Disse visjonene var ikke de samme som i nær-døden-opplevelsen.

Denne gangen var jeg bevisst på min fysiske kropp og også på en annen måte å undervise på av Vesenene. Da jeg var i en åndelig form, ble jeg badet i kunnskap og trengte bare å tenke på noe for å forstå det. Disse klasseromsøktene var annerledes ved at jeg måtte streve med å lære leksjonene mine. Kampen kom i måten klassen ble undervist på. Jeg ble vist utstyret jeg skulle bygge, men jeg fikk ikke fortalt mye om det. I stedet så jeg på mens Åndevesenene betjente utstyret. Det var opp til meg å lære hvordan jeg skulle bygge det ved deduksjon. Jeg ble for eksempel vist de syv komponentene i sengen, men fikk ikke fortalt navnene deres. Og jeg så hvordan de åtte delene av sentrene fungerte,

men jeg fikk ikke en teknisk manual som viste hvordan jeg skulle sette dem sammen.

Denne metoden for læring ved å observere og dedusere

På

Hjem

65

gjorde oppdraget mitt ekstremt vanskelig. Det etterlot meg også med noen gåter jeg ennå ikke har løst.

På et tidspunkt, for eksempel, fikk jeg en omvisning i fremtidens operasjonsstue. Det var ingen skalpeller eller skarpe instrumenter i denne operasjonsstuen. I stedet ble all helbredelse utført av spesielle lys. Pasientene fikk medisiner og ble eksponert for disse lysene, så et vesen som var sammen med meg, og det endret vibrasjonen til cellene i kroppen. Hver del av kroppen har sin egen vibrasjonsfrekvens, så vesenet. Når den frekvensen endres, oppstår visse sykdommer. Disse lysene returnerer et sykt organ til sin riktige vibrasjonsfrekvens, og helbreder den sykdommen som plaget det.

Disse medisinske visjonene ble gitt til meg som visjoner om en fjern fremtid. De var ikke relatert til mitt oppdrag med å bygge sentrene annet enn å vise effektene av stress på den menneskelige organismen.

Jeg var heldig som hadde et så rikt åndelig liv, for mitt fysiske liv var et kaos. To måneder etter ulykken sov jeg mye mindre, men måtte fortsatt streve med å gjøre vanlige ting. Bare det å komme seg ut av sengen og inn i stuen krevde planlegging av en større reise. En stund prøvde jeg å gå nedover gangen, men jeg fortsatte å besvimle og våknet med ansiktet presset mot gulvet. En morgen sto jeg ut av sengen og falt mot gulvet. Jeg må ha slått meg hardt, for da jeg våknet, rant en blodpøl fra den brukne nesen min.

Ulykken forvirret meg så mye at jeg lå der hele dagen, helt til Sandy kom hjem.

66

En typisk morgen våknet jeg godt over klokken åtte, etter at Sandy hadde dratt på jobb. Det tok meg så lenge som halvannen time å komme meg ut av sengen, siden de lange søvntimene hadde gjort musklene mine stramme og ømme.

Etter å ha kommet meg ned på alle fire, krøp jeg på magen til stuen og tilbrakte dagen med å sitte i sofaen, for utmattet til å røre meg. Jeg gikk ofte i buksene fordi jeg var for sliten og treg til å rekke toalettet i tide. Når jeg spiste maten Sandy hadde lagt igjen til meg på salongbordet, brukte jeg alltid en skje. Når jeg brukte en gaffel, fant jeg rett og slett ikke munnen, og jeg stakk meg alltid i øyet eller pannen med den. Første gang dette skjedde prøvde jeg å spise et kyllingstykke og stakk meg selv så hardt i pannen at jeg fikk blod. Jeg kunne ikke spise noe vanskelig som erter, fordi jeg var så skjelven at de rullet av skjeen og ned på gulvet.

De fleste dagene satt jeg i stuen og gjorde ingenting. Jeg hørte ikke på musikk eller så på TV, og jeg skammet meg så mye over at jeg ikke kunne huske navnene på vennene mine at jeg ikke ba dem komme på besøk.

Mesteparten av tiden hadde jeg ikke noe imot å være alene. Jo mer tid jeg tilbrakte alene, desto mer tid hadde jeg til å tenke på visjonene. Alene i stuen eller på verandaen, pleide jeg å bla gjennom materialet fra de nattlige øktene med mine åndelige lærere. Jeg gjorde kontinuerlig matematiske beregninger i tankene mine og bearbeidet informasjonen som kom inn i dem. Noen ganger spøkte jeg med at jeg kom til å bli smart nok til å bygge *Starship Enterprise*.

Det var bra at jeg hadde en konstant strøm av visjoner,

På

Hjem

67

fordi jeg ikke hadde noe annet å underholde meg med. Jeg dro sjelden noe sted fordi innsatsen var så stor. Og hvis jeg gjorde det, risikerte jeg å få blackout-perioder. Noen ganger kunne disse være ganske pinlige. På nyttårsaften, for eksempel, dro Sandy og jeg til en kinesisk restaurant for å feire. Jeg var fast bestemt på å komme meg inn på restauranten på egenhånd, og jeg ville ikke la henne trille meg i rullestol. Fra en parkeringsplass for funksjonshemmede gikk jeg sakte over parkeringsplassen ved hjelp av to spaserstokker. Jeg kalte dette «krabbejakt», fordi jeg så ut som en halvdød krabbe med store klyper som slepte seg over tørt land.

Det tok mellom ti og tjue minutter å komme inn i restauranten, og da pustet jeg tungt av utmattelse. Vi ble plassert med en gang, men jeg fikk fortsatt ikke puste. Sandy bestilte wontonsuppe mens jeg satt der og peset som en hund. Jeg prøvde å føre en samtale med Sandy, selv om jeg kunne se frykten i øynene hennes over den fortvilelsen jeg opplevde.

Kelneren serverte to rykende varme skåler med suppe til bordet vårt. Jeg så ned på suppen, og plutselig satt jeg i den. Jeg hadde besvimt og falt med ansiktet først ned i skålen. Først trodde Sandy det var en spøk, men da jeg begynte å sprute og hoste, skrek hun og løftet hodet mitt. Suppen rant ut av nesen min og over duken. Kelneren holdt meg oppe i stolen til jeg kom til bevisstheden igjen, og så hjalp restaurantpersonalet meg med å komme meg tilbake i bilen.

Selv det å gå ut alene hadde sine risikoer. En dag bestemte jeg meg for å tilbringe morgenen sittende i solen.

68

«krabbet» meg gjennom huset og ut til bakgården. Sakte snublet jeg bort til en stol midt i hagen. Jeg var utslitt og gjennomvåt av svette da jeg kom til den. Jeg famlet etter armlenene, og som en gammel mann begynte jeg å sette meg ned i den. Det neste jeg visste var at jeg lå flatt på ansiktet i gresset. Jeg hadde besvimt igjen og klarte ikke å reise meg.

Jeg lå der i seks timer, helt til Sandy kom hjem for å hente meg. I løpet av den tiden prøvde jeg å finne glede i å undersøke gresset og jorden. Det verste av disse strøbruddene kom kanskje da jeg gikk ut til bilen for å hente et blad jeg hadde lagt igjen i forsetet. Jeg grep tak i døren, åpnet den og kollapset. Da jeg våknet, satt hånden min fast i

dørhåndtaket, og jeg hang i hånden med skulderen ute av syne. Jeg måtte dingle der i tre timer til noen kom for å hjelpe.

Ved slutten av 1975 var jeg blakk. Sykehusregningene mine og tapet av inntekt oversteg 100 000 dollar, og gjelden økte for hver dag som gikk. For å betale regningene mine ble jeg tvunget til å selge alt jeg eide. Alle bilene mine gikk først – fem antikke biler i topp stand solgt til høyeste budgiver. Siden jeg ikke kunne jobbe, måtte jeg også selge min andel i virksomheten min. Karakteren til den uavhengige kontrakten jeg gjorde for myndighetene endret seg. Jeg hadde jobbet i sikkerhetssektoren, en jobb som krevde at jeg var diskret og rask. Det var ingen åpning for en halvblind person som gikk som en forkrøplet krabbe. Nå var jeg begrenset til kontorarbeid. Å forlate feltarbeidet plaget meg ikke så mye. Selv om det var

På

Hjem

69

Mye mer spennende enn livet på kontoret, det bar med seg mange vonde minner. Som jeg så i nær-døden-opplevelsen min, hadde jeg gjort mange ting som såret folk gjennom årene. Etter å ha gjenopplevd disse hendelsene, ville jeg ikke at flere av dem skulle skjemme ned på historien min. Som jeg sa til alle som ville høre: «Vær forsiktig med hva du gjør i livet, for du må se deg selv gjøre det igjen når du dør. Forskjellen er at denne gangen er det du som er på mottakersiden.» Vi flyttet til et annet hus fordi det å bo i det gamle tjente som en konstant påminnelse om lynnedslaget.

Minnene var så sterke at jeg aldri gikk tilbake til soverommet der angrepet skjedde. Jeg insisterte på at Sandy skulle holde døren lukket, og jeg nektet å gå i nærheten av den, selv om det var det største soverommet i huset.

Før jeg solgte huset, fikk jeg skiftet teppe på soverommet. Jeg måtte gjøre dette siden et avtrykk av føttene mine var brent inn i det, noe som ville ha senket husets verdi på omtrent samme måte som den hvite konturen av et drapsoffer ville ha gjort. Da arbeiderne dro opp teppet, satt jeg i sofaen i stuen. Jeg hørte den ene plystre og den andre si: «Se på det!» Så kom en av dem ut med et glis om munnen og sa: «Det er svarte linjer over hele gulvet der strømmen slanget seg ut og fant spikrene!»

Jeg hadde bare en flyktig interesse for det faktum at jeg var blakk. Vi fikk hjelp fra foreldrene mine, og Sandy hadde en jobb, men jeg hadde mistet alt jeg noen gang hadde hatt til den lynraske

70

lynnedslag. Da jeg ble produktiv igjen, hadde jeg brukt titusenvs av dollar på medisinske regninger. Jeg har ikke betalt dem ennå. Alt jeg kunne tenke på var sentrene som Vesenet hadde åpenbart for meg. Sentrene var min skjebne, de var det jeg skulle gjøre. Jeg måtte bygge disse sentrene, men jeg visste ikke hvordan jeg skulle gjøre det. Jeg snakket konstant om «sentrene», til meg selv og til alle som ville lytte – og til og med de som ikke ville. De var meningen med livet mitt, og jeg måtte få dem bygget. Jeg begynte å snakke i detalj om hva som

hadde skjedd da jeg døde, eller i det minste *prøvde* jeg å snakke i detalj. Mye av det jeg sa den gangen var vanskelig for folk å forstå. Det var klart i hodet mitt, men når det kom ut av munnen min, manglet det store deler som fikk det til å høres ut som om jeg snakket tull.

Likevel fortsatte jeg å snakke om hele opplevelsen, fra å forlate kroppen min og besøke dette himmelske stedet til å se fremtiden i esker og finne ut at jeg var skjebnebestemt til å bygge disse sentrene. Jeg beskrev alt dette i detalj fordi det var så godt forankret i hjernen min at det ikke fantes noen annen måte å forklare det på.

Jeg forklarte sentrenes åtte trinn flere ganger enn jeg kan huske. Jeg fortalte folk om boksene og fremtidsvisjonene de hadde. «Disse sentrene kan forandre fremtiden», sa jeg. «De kan redusere stress og frykt, som forårsaker mange av verdens problemer.»

Jo mer jeg snakket, desto mer følte jeg at folk trakk seg vekk fra meg. Selv Sandy ble mer fjern, og ærlig talt kunne jeg ikke klandre henne. Hun var vakker.

På

Hjem

71

en ung kvinne med et langt liv foran seg. Hvorfor skulle hun sløse det bort på en mann som gikk som en krabbe og bablet om himmelske stressreducerende prosjekter?

Og vennene mine, gutter jeg hadde spilt fotball og drukket øl med i årevis, hørte nå på meg snakke som en messias. En av dem slo meg i hodet da han sa at jeg hørtes ut som en «tilbakestående fundamentalist». Det var akkurat det jeg hørtes ut som. De hadde aldri hørt om en nær-døden-opplevelse, så de ante ikke hva som hadde skjedd.

Jeg hadde faktisk aldri hørt om en nær-døden-opplevelse.

Men jeg visste at det fantes en stor, mektig og strålende Gud, og jeg visste at verden på den andre siden var storslått. I denne verden levde, pustet og følte jeg verdens smerte.

Jeg visste også at jeg gjennom kjærlighet og Gud kunne jobbe meg ut av denne smerten. Ingen kunne fortelle meg at sentrene ikke ville fungere, selv om de bare var en visjon på det tidspunktet. Jeg visste at de kunne, fordi jeg hadde vært hver eneste person som kunne bli hjulpet av dem. Det var ingenting noen kunne fortelle meg om smerte. Det var ingenting noen kunne fortelle meg om mental angst. Jeg visste om smerte og redsel slik ingen vet det.

Og jeg visste at sentrene var svaret på å hjelpe menneskeheten.

En dag spurte noen meg hvorfor jeg ikke begikk selvmord. Jeg kan ikke huske hvem det var, men jeg husker at jeg fortalte dem hele historien slik jeg har gjenfortalt den frem til nå, og at de sa: «Dannion, hvis det var så flott der oppe, hvorfor tar du ikke livet av deg?»

72

Jeg ble ikke sint av spørsmålet i det hele tatt. Faktisk var det et veldig logisk spørsmål, spesielt med tanke på at jeg tilbrakte mine våkne timer

med å synge lovsanger om livet etter døden. Hvorfor tok jeg ikke livet mitt?

Frem til det tidspunktet hadde jeg ikke egentlig tenkt over det. Mens jeg satt der på verandaen som en zombie, begynte jeg å innse forandringen som hadde skjedd i meg som et resultat av nær-døden-opplevelsen. Uansett tilstanden min ga opplevelsen meg den indre styrken til å holde ut. I mine verste øyeblikk var alt jeg trengte å gjøre å huske kjærligheten jeg følte som strømmet ut fra de himmelske lysene, og så kunne jeg fortsette. Jeg visste at det ville være galt å ta mitt eget liv, men faktum er at jeg aldri engang tenkte på å gjøre det.

Når ting ble dårlige, trengte jeg bare å tenke på kjærligheten i det lyset, så ble de bedre.

Når jeg sier at ting ble bedre, mener jeg at de ble bedre et sted dypt inne i meg, på et sted som ville la meg leve med denne motgangen. For omverdenen var jeg en annen historie. Jeg kunne knapt gå og hadde problemer med å se. Jeg måtte bruke sveisebriller på dagtid og veide 75 kilo, omtrent 30 kilo under normalvekten min. Kroppen min var bøyd slik at jeg så ut som et spørsmålstegn. Jeg raste og raste som en religiøs galning, snakket om åndelige vesener, en lysby, esker med fremtidsvisjoner og, selvfølgelig, sentrene.

Jeg hørtes sint ut og burde nok ha blitt innlagt på et psykiatrisk sykehus. Det kunne jeg også ha blitt hvis jeg ikke hadde sett en artikkel i avisen som forandret livet mitt igjen.

ÅTTE

En frelsende nåde

Artikkelen var ikke lenger enn fire avsnitt, men å lese disse ordene forandret livet mitt like mye som lyset. De sa enkelt: Dr. R. Aymond Moody skal tale ved University of South Carolina om «Hva skjer med noen mennesker som er erklært klinisk døde, men overlever».

Moody, (den gang) en psykiater fra Georgia, har analysert kasusstudier av mennesker som nesten har dødd, bare for å komme tilbake fra møtet med døden og snakke om å se døde slektninger, lysvesener, og se livet deres passere foran seg i et tilbakeblikk.

Moody kaller dette fenomenet «nær-døden-opplevelsen», og sier at det kan skje med tusenvis av mennesker som har hatt kontakt med døden. Jeg var spent. For første gang siden jeg ble truffet av lyset, innså jeg at jeg ikke var alene. Etter å ha lest disse få avsnittene, forsto jeg at andre mennesker

74

hadde vært oppe i den tunnelen og sett Lysvesenene også. Jeg hadde til og med et navn på det som hadde skjedd – en nær-døden-opplevelse.

Jeg så på datoen for foredraget og innså at det bare var to dager igjen. Jeg hadde bare forlatt huset et par ganger siden jeg kom hjem, og det hadde vært pinlige hendelser, men jeg bestemte meg for at jeg måtte se Dr. Moodys presentasjon. Om ikke annet, måtte jeg snakke med noen som virkelig forsto hva jeg gikk gjennom.

Selv om 1975 ikke er så lenge siden, var det den mørke middelalderen for folk som hadde hatt nær-døden-opplevelser.

Legene visste lite eller ingenting om dem, og avfeide dem vanligvis som mareritt eller hallusinasjoner hvis pasientene nevnte dem. Hvis en pasient fortsatte å snakke om opplevelsen sin, ble han vanligvis henvist til en psykiater. I stedet for å lytte og prøve å forstå, medisinerer mange psykiatere pasienter som hadde opplevd disse åndelige hendelsene. Prester var til overraskende liten hjelp, og anså vanligvis disse åndelige reisene for å være djevelens verk.

Det finnes mange historier som illustrerer den dårlige håndteringen av disse opplevelsene, men en av de mest interessante for meg var historien om en soldat i Koreakrigen som nesten døde i kamp. Han fikk hjernerystelse, som følge av en fiendtlig artilleriredd, og ble fraktet til sykehuset med svært alvorlige hodeskader.

Kort tid etter eksplosjonen forlot han kroppen sin og drev over slagmarken. Han så seg selv omringet av andre døde og sårede soldater og begynte å synes synd på vennene sine så vel som på fienden.

En frelsende nåde

75

Så følte han at han akselererte inn i et mørkt sted og var på vei mot et sterkt lys. Da han nådde lyset, ble han «gjennomsyret av gode følelser». Han hadde en tilbakeblikk på livet sitt som fortsatt gjør ham lamslått av alle de levende detaljene. «Det var som en film som ble sett på med alle sansene i kroppen min», sa han. På slutten av tilbakeblikket fikk han en spesiell beskjed. «Bare elsk alle», sa en stemme i hodet hans. Så våknet han til liv igjen.

Innen et par dager begynte han å snakke om opplevelsen sin, først med leger og sykepleiere, og deretter med andre pasienter. Problemet var at han snakket for mye. Legene, som ikke visste noe om nær-døden-opplevelser, henviste ham til militærpsykiatere, som heller ikke hadde kjennskap til dem. Det tok ikke lang tid før denne svært fine soldaten med det åndelige budskapet «bare elsk alle» befant seg på et psykiatrisk sykehus.

Legenes uvitenhet var forståelig. Selv om slike opplevelser har blitt rapportert i stort antall gjennom menneskehetens historie, har disse rapportene blitt publisert i historiebøker eller religiøse dokumenter, ikke i medisinske lærebøker.

Flere episoder i Bibelen, for eksempel, kunne bare være nær-døden-opplevelser. Disippelen Paulus hadde en etter å ha blitt steinet nesten i hjel ved portene til Damaskus. Høytstående religiøse ledere som paver har lenge samlet historier om kirkemedlemmer som har hatt kontakt med en ånde verden gjennom nær-døden-opplevelser. Pave Gregor XIV var så fascinert av disse beretningene at han møtte menneskene som hadde hatt nær-døden-opplevelser.

76

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har samlet mange slike erfaringer i ** Journal of Discourses **, en kommentar til mormonenes tro skrevet av kirkens eldste. Funnene deres samsvarer med alt som skjedde med meg. De tror at når den fysiske kroppen dør, beholder ånden de fem sansene syn, følelse, smak, hørsel og lukt. De mener at

døden frigjør oss fra sykdom og funksjonshemming, og at åndekroppen kan bevege seg med stor hastighet, se i mange forskjellige retninger samtidig og kommunisere på andre måter enn tale.

Jeg tipper at disse oppfatningene stammer fra personlige erfaringer. Mange av mormonenes eldste har hatt nær-døden-opplevelser eller samlet detaljerte beretninger om dem fra andre kirkegjengere. De har trukket mange konklusjoner om livet etter døden fra disse opplevelsene. Døden, for eksempel, defineres som «bare en forandring fra én status eller eksistenssfære til en annen.» Om kunnskap sier boken: «Der, som her, vil alle ting være naturlige, og du vil forstå dem slik du nå forstår naturlige ting.» De tar til og med for seg det himmelske lyset jeg så, ved å si: «Lysstyrken og herligheten i den neste avdelingen er ubeskrivelig.» De beskriver nær-døden-opplevelsen uten å bruke selve begrepet. «Noen ånder som har opplevd døden blir kalt tilbake for å bo i sine fysiske kroppar igjen», står det i *Journal*. «Disse personene går gjennom den naturlige eller timelige døden to ganger.»

En frelsende nåde

77

En slik opplevelse skjedde med Jedediah Grant mens han lå på dødsleiet, og ble fortalt til vennen sin Heber Kimball, som skrev den ned for *Journal*: Han sa til meg, bror Heber, jeg har vært i ånde verdenen to netter på rad, og av alle fryktene som noen gang har kommet over meg, var den verste å måtte vende tilbake til kroppen min, selv om jeg måtte gjøre det.

Han så sin kone, hun var den første personen som kom til ham. Han så mange han kjente, men hadde ingen samtaler med noen andre enn sin kone Caroline. Hun kom til ham, og han sa at hun så vakker ut og hadde deres lille barn, som døde på slettene, i armene sine, og sa: «Herr Grant, her er lille Margaret. Du vet at ulvene spiste henne opp, men det skadet henne ikke, her har hun det bra.»

Selv om nær-døden-opplevelser har blitt rapportert i tusenvis av år, kom de ikke inn i den medisinske verden for fullt før på 1960-tallet, da fremskritt innen medisinsk teknologi gjorde det mulig å bringe mange nesten døde pasienter tilbake til livet. Plutselig kunne folk som hadde hatt hjerteinfarkt eller blitt alvorlig skadet i bilulykker reddes av en høyteknologisk kombinasjon av maskiner, medisiner og ferdigheter. Mennesker som tidligere ville ha dødd, overlevde. Og da de kom tilbake til full bevissthet, fortalte de historier som var svært like de som ble nedtegnet gjennom historien og til og med de som ble fortalt andre steder.

78

sykehuset av andre pasienter som hadde vært døden nær. Problemet var at de fleste legene ignorerte disse opplevelsene, henviste pasientene til prester eller fortalte dem at slike ting ikke kunne ha skjedd.

Disse trollmennene innen teknisk medisin var utstyrt til å håndtere nesten ethvert fysisk problem som oppsto, men åndelige problemer var utenfor deres område.

Dr. Moody bestemte seg for å lytte til disse historiene og analysere dem slik ingen andre hadde gjort. Hans første nær-døden-opplevelse kom i 1965, da han studerte filosofi ved University of Virginia. Der lyttet han til Dr. George R. Itchie, en lokal psykiater, som fortalte om en ekstraordinær nær-døden-opplevelse han hadde hatt da han nesten døde av lungebetennelse i hæren.

Den unge soldaten forlot kroppen sin etter at legene erklærte ham død og fant ut at han var i stand til å reise tvers over landet, mens ånden hans suste som et lavtflygende jettfly.

Da han kom tilbake til militærpsykehuset i Texas hvor han hadde dødd, vandret han rundt på sykehuset på jakt etter kroppen sin. Han klarte endelig å finne den, ikke fordi han kjente igjen sitt eget ansikt, men fordi han husket klasseringen han hadde på fingeren.

Ritchies opplevelse var så fascinerende for Moody at han aldri glemte den. I 1969 begynte han å snakke om den i en filosofitime han underviste i. Etter en time kom en student frem og fortalte ham om en opplevelse han hadde hatt på dødspunktet. Moody var forbløffet over likheten med Dr. Ritchies. I løpet av de neste tre årene hørte han omtrent åtte tilfeller til.

Moody fortsatte på medisinstudiet, men fortsatte

En frelsende nåde

79

samle disse historiene fra virkeligheten fra folk som visste at han var interessert i deres opplevelser fra «etterlivet». Etter hvert hørte han mer enn 150 historier.

Moody publiserte de fleste av disse beretningene i **Life After Life**, en bok som introduserte det medisinske feltet kjent som *nær-døden-studier*. Denne boken er fortsatt et stort bidrag til menneskelig forståelse og har solgt millioner av eksemplarer over hele verden. Den informerte legen kunne ikke lenger fortelle en pasient at åndeverdenen han hadde sett før han ble gjenopplivet bare var en drøm. Moodys forskning beviste at det var en vanlig opplevelse, en som ble opplevd av mange, om ikke de fleste, mennesker som overlevde en konfrontasjon med døden.

Han kalte disse episodene «nær-døden-opplevelser».

Han definerte dem videre ved å se på alle casestudiene han hadde samlet og finne fellesnevneren.

Han fant femten slike elementer, men ingen enkeltperson som rapporterte alle elementene, selv om noen få rapporterte så mange som tolv. Siden *Life After Life* ble publisert, har disse elementene blitt kombinert og redusert til ni fellestrekk:

- en følelse av å være død, der en person vet at han er død.
- følelser av fred og smertefrihet, der en person som burde ha betydelige smerter, oppdager at han ikke lenger føler kroppen sin.
- en utenforkroppsopplevelse, der en persons ånd eller essens svever over kroppen hans, og han er i stand til å beskrive hendelser han ikke burde ha vært i stand til å se. Min sveving over Sandy,

80

s av edb

ythelight

Å se henne hamre mot brystet mitt, og å vende tilbake til min døde kropp på sykehuset er to eksempler fra min egen NDE.

- en tunnelopplevelse, der de «døde»

En person har følelsen av å bevege seg raskt opp en tunnel. Dette var hva som skjedde med meg i ambulansen da jeg, etter å ha sett at jeg var død, våget meg opp en tunnel til den åndelige verden.

- å se lysets mennesker. Avdøde slektninger som tilsynelatende er satt sammen av lys, blir ofte sett i enden av tunnelen. I mitt tilfelle så jeg mange andre mennesker som meg selv som var satt sammen av lys, men ingen av dem var avdøde slektninger.

- å bli møtt av et bestemt lysvesen. I mitt tilfelle passer den åndelige veilederen jeg møtte i enden av tunnelen til denne beskrivelsen. Han veiledet meg inn og ut av ånde verdenen og fikk meg til å gjennomgå livet mitt. Andre beskriver at de dro til et sted, som en hage eller skog, og møtte Lysvesenet.

- å ha en livsgjennomgang, der personen kan se hele livet sitt og evaluere alle dets hyggelige og ubehagelige sider. For meg kom dette gjennom kontakt med min åndelige guide.

- følte en motvilje mot å vende tilbake. Jeg ville heller ikke vende tilbake. Men jeg ble tvunget til det av Lysvesenene og fikk oppdraget med å bygge sentrene.

- å ha en personlighetsforvandling, noe positivt for folk flest ved at de

En frelsende nåde

81

slutt å ta ting som naturen og dens familier for gitt. Jeg opplevde denne typen transformasjon, men jeg hadde også det de fleste anser som en negativ transformasjon. Jeg var besatt av erfaringen min og mitt nye oppdrag på jorden, som var å bygge «sentrene». Denne besettelsen førte til frustrasjon, siden jeg ikke visste hvordan jeg skulle bygge dem. Da han jobbet med «*Liv etter liv*», hadde Moody aldri møtt noen som hadde opplevd alle trekkene ved en nær-døden-opplevelse. Jeg var kanskje den første.

Jeg dro til universitetet der Moody talte, kledd i mitt vanlige antrekk. Jeg må ha vært et syn å se. Siden jeg visste at belysningen på noen av disse arrangementene kunne være ganske sterk, møtte jeg opp med sveisebrillene mine på. Rundt skuldrene hadde jeg en lang marineblå trenchcoat som gikk meg omtrent til midt på leggen. Jeg bar to stokker foran meg og gikk med et klikk nedover gangen i universitetsbygningen, på jakt etter det rette rommet.

«Den fyren ser ut som en kneler!» ropte noen da jeg gikk inn i forelesningssalen. Det var omtrent seksti personer i rommet, og jeg fant en plass bakerst for å unngå en iøynefallende gange frem.

Der satt jeg og lyttet til Moody mens han snakket om mine sjelebrødre og -søstre.

Han skrev akkurat **Liv etter liv** på den tiden, og undringen i stemmen hans over sin egen forskning trollbandt alle i rommet. Det var spesielt fengslende å

82

meg, siden jeg hadde vært der. *Jeg var ikke alene! Andre hadde også vært der!*

Jeg ble full av energi etter Dr. Moodys foredrag. Jeg hadde knekt av belastningen, klar til å gi opp. Jeg hadde mistet alt, jeg visste ikke hvilken vei jeg skulle gå eller hva jeg skulle gjøre, og plutselig var det en frelser her, noen som forsto hva jeg gikk gjennom. Plutselig følte jeg ny styrke.

På slutten av talen sin trådte Moody frem og spurte: «Er det noen i dette rommet som har hatt en av disse opplevelsene?»

Hånden min gikk opp.

«Jeg opplevde noe lignende», sa jeg i min haltende tale. «Jeg ble truffet av lynet.»

Jeg ble overrasket over å finne ut at Moody hadde lest en avisartikkel om meg og husket hendelsen.

Han samlet potensielle casestudier, og én måte han gjorde dette på var å klippe ut historier fra aviser om folk som hadde hatt nesten dødelige ulykker. Han hadde planlagt å kontakte meg en stund.

«Kan jeg komme og intervju deg?» spurte han.

«Selvfølgelig», sa jeg. «I det minste ville jeg hatt noen å snakke med som ikke ville stikke av.»

Rommet fyltes av latter. Alle syntes dette var morsomt, bortsett fra Dr. Moody og meg. Han så ut til å vite nøyaktig hvordan jeg følte meg. Hvis noen kunne ha sett under sveisebrillene, ville de ha sett at jeg var nær ved å gråte. I stedet begynte jeg å le. Jeg prøvde å ikke skjelve, men latteren var så sterk at jeg snart holdt på å tute.

En frelsende nåde

83

«Hva er så morsomt?» spurte noen ved siden av meg.

«Hvis noen hadde fortalt meg om en nær-døden-opplevelse før jeg hadde min egen, ville jeg ha gjort narr av dem», sa jeg. «Nå er jeg en av dem.»

NI

En ny start på livet

Dr. Raymond Moody har blitt beskrevet av nære venner som en krysning mellom Donald Duck og Sigmund Freud. Han er både briljant og komisk, en mann som kan veve one-liners inn i Platons verker. Moody var så smart som student at han underviste ved Medical College of Georgia mens han var student der.

Jeg kjente igjen Moodys intellekt og humor umiddelbart da han kom hjem til meg omtrent en uke senere.

Han kjørte inn i innkjørselen i en gammel blå Pontiac med fargestifttegninger over hele dørene. Det var strekfigurer som hans unge sønner hadde laget, og de lignet på den typen tegninger man kan se i hulene til forhistoriske mennesker.

«Han kjører Fred Flintstones bil», tenkte jeg mens jeg kikket gjennom gardinen.

Han gikk opp trappen og banket på nettingdøren. Jeg hadde allerede stått opp, men det tok meg et par minutter å streve meg frem til inngangsdøren. Moody ventet tålmodig mens jeg subbet over rommet og dyttet døren opp.

Da han så stuen, var det kjærlighet ved første blikk.

Jeg hadde sju gyngestoler, og jeg oppdaget snart at Moody alltid sitter i en gyngestol når han tenker seriøst.

Han satte seg ned i en rettrygget eikestol med store gyngestoler, og jeg skrapte over gulvet og satt overfor ham i en polstret svinggyngestol. Der gynget vi bokstavelig talt døgnet rundt og snakket i åtte timer om hva som hadde skjedd med meg og om nær-døden-opplevelser generelt. «*Life After Life*» var ennå ikke utgitt, men Moody hadde allerede en rekke nye ideer og jobbet med en ny bok.

Før han fortalte meg noe om noen av bøkene, intervjuet han meg om mine erfaringer. På den måten, forklarte han, kunne ingen noen gang påstå at det jeg hadde å si var overdrevet av funnene han skulle publisere.

Han intervjuet meg på en veldig flat måte, stilte åpne spørsmål og svarte uten konsistens.

Han viste ingen følelser da jeg fortalte ham om opplevelsen min og utviklingen som fulgte av den. Han ba bare om å få høre mer helt til det ikke var mer å høre.

Målet med denne intervjumetoden er å hindre at personen pynter på historien sin. Ved å stille korte, åpne spørsmål og ikke relatere andres nær-døden-opplevelser, kunne Moody være sikker på at han ikke farget min opplevelse med andres.

Selv om den flate tilnærmingen Moody brukte er den beste måten å få frem sannheten på, syntes jeg det var foruroligende. Jeg var vant til at folk måtte i ærefrykt mens jeg fortalte hva som hadde skjedd. Men Moody satt bare med et stirrende blikk og

En ny start på livet 87

lyttet mens jeg snakket. Han viste ingen bekymring eller overraskelse da jeg fortalte ham om lysets katedraler. «Ja, ja, jeg har hørt om dem før», sa han. Selv det å høre om kunnskapens haller fikk ham ikke til å heve et øyenbryn.

Jeg fortalte ham om åndeverdenens skjønnhet og herlighet, og hvordan alt lyset på dette stedet var kunnskap.

Jeg fortalte om disse himmelske åndenes tro på at vi er «mektige åndelige vesener» som viser stort mot ved å komme til jorden.

Jeg husker til og med noen av de nøyaktige ordene jeg sa til ham: «Jeg visste alt i verden og universet. Jeg visste skjebnen til alt i verden.»

Selv de enkleste ting, som en regndråpe. Vet du at det ikke finnes en regndråpe noe sted hvis skjebne er noe annet enn å komme tilbake til havet? Det er det vi prøver å gjøre, Moody. Vi er bare regndråper som prøver å komme tilbake til kilden, stedet der vi kom fra.

«De som kommer hit er modige, fordi vi er villige til å eksperimentere i en verden som er så begrenset sammenlignet med hele universet.

Åndene sier at alle som er her bør ha høy aktelse for seg selv.»

Jeg fortalte ham om kunnskapsboksene, men jeg fortalte ham ikke hvilken informasjon de inneholdt. Jeg beveget meg så raskt gjennom fortellingen på dette tidspunktet at jeg hoppet over detaljene.

Så fortalte jeg ham om sentrene, spesielt om sengen. Jeg var besatt av sengen hele tiden nå, og lurte på hvor jeg skulle få tak i delene til den, og lurte på

88

til og med *hva* delene var, siden jeg kunne se dem, men ikke faktisk identifisere dem.

Jeg fortalte Moody alt, og fortalte det med en slik raseri at det må ha virket som en skremmende tirade, som en dement manns raseriutbrudd. Jeg vet at det var slik historien min kom frem for alle andre, siden de sa rett ut at jeg hørtes ut som om jeg var gal, eller bare unngikk meg selv som om jeg var det. Det skjedde ikke med Moody. Han sluttet å gynge og lente seg fremover, mens han så dypt inn i øynene mine.

«Du er ikke gal,» sa han. «Jeg har aldri hørt en så detaljert historie som din, men jeg har hørt andre historier med elementer av dine. Du er ikke gal. Du har nettopp opplevd noe som har gjort deg unik. Det er som å oppdage et nytt land med forskjellige mennesker og prøve å overbevise alle om at et slikt sted finnes.»

En hard flekk inni meg smeltet da det han sa fylte meg med trøst. Jeg innså at jeg nå ville finne andre akkurat som meg som hadde sett dette «nye landet». Jeg følte et utbrudd av frisk energi. Jeg visste at jeg kom til å komme tilbake og at ingenting kom til å stoppe meg.

Resten av dagen fortalte Moody om noen av casestudiene han hadde avdekket under forskningen sin. Det å studere disse opplevelsene og skrive om dem hadde forandret Moodys liv dramatisk. Hans første bok var ikke engang ute ennå, men en avisartikkel om arbeidet hans hadde blitt publisert i *The Atlanta Journal-Constitution*, og han var allerede oversvømmet med telefonsamtaler fra folk som hadde hatt nærdødsopplevelser. Dette var en ny opplevelse for Moody, som frem til da hadde levd et stille, nesten akademisk liv. «Når denne boken kommer ut, vil jeg ikke ha noen

En ny start på livet 89

«tid for meg selv», sa Moody. Han var bekymret for dette tapet av privatliv, spesielt for hva det ville gjøre med studietiden hans. Hvis det er to ting Moody liker å gjøre, fant jeg ut senere, så er det å lese og tenke. Etter at Moody dro den dagen, skjedde det en klar forandring i holdningen min. Jeg begynte å slå tilbake. Jeg prøvde å slutte å synes så synd på meg selv. Dette var ingen liten oppgave, siden jeg var så fysisk skadet at jeg aldri hadde drømt om at jeg ville bli normal igjen. Men i stedet for å oppføre meg som om jeg hadde fått et uoverstigelig slag, begynte jeg å se på den positive siden av livet mitt, på måtene jeg overvant skadene mine på. For eksempel tok det meg nå omtrent tjue minutter å komme meg ned gangen og til badet, der jeg bare uker før vanligvis ikke klarte å komme meg i tide til å unngå å skitne til.

Lyset gjorde fortsatt vondt i øynene mine, men mindre for hver dag.

Bevegelsen og styrken kom tilbake i hendene mine, og den generelle smerten forårsaket av lynneds slag forsvant sakte.

Psykologisk ble jeg enda raskere bedre. Nivået mitt på å rase og klage falt et par hakk. Jeg snakket fortsatt konstant om opplevelsene mine med alle som ville lytte, men jeg hørtes ikke lenger ut som en vanvittig

fundamentalistisk predikant. På grunn av Moodys forståelse og vissheten om at det fantes mange andre som meg, trengte jeg ikke lenger å overbevise noen om at denne opplevelsen hadde funnet sted. Jeg begynte å lese Bibelen og studerte innholdet i visjonene som finner sted i Skriftene. Jeg leste også *Life After Life*, som Moody ga meg i manuskriptform.

90

Moody og jeg snakket sammen nesten daglig nå. Under en av telefonsamtalene våre husket han at jeg ikke hadde fortalt ham fremtiden slik den var åpenbart for meg i eskene. Ville jeg hatt noe imot å fortelle ham det? spurte han. Vi avtalte å møtes.

Et par kvelder senere dukket Sandy og jeg opp hos Moody. Vi ble invitert inn i stuen, hvor Moody tilbød oss hver en brus. Så begynte vi å snakke om de tretten eskene og hva de avslørte. Jeg fortalte ham om en stor krig som ville finne sted i ørkenene i Midtøsten på nittitallet, som ville ødelegge en stor hær og forandre den delen av verden. Jeg fortalte ham hvordan Sovjetunionen ville kollapse og hvordan det ville bli matopptøyer og politisk uro mens sovjeterne prøvde å finne et nytt politisk system for å erstatte kommunismen. Så fortalte jeg ham hvordan verden ville bli stadig mer balkanisert, med store land som ville splittes opp i små. Jeg beskrev innholdet i hver eske som åndevesenene viste meg, akkurat som jeg har gjort i denne boken.

Diskusjonene våre foregikk over flere netter. Moody satt og gynget, noen ganger noterte han. Han skrev også ned mye av det jeg sa, og nikket mens han lyttet.

Blant Moodys mange egenskaper er at han er en god lytter. Han vet at folk elsker å snakke, og at den beste måten å vite sannheten om noen på er å absorbere alt han er villig til å fortelle deg. Så han lyttet, og jeg snakket.

Så sjakkerte jeg ham. Jeg fortalte ham at vi ville være sammen den dagen verden begynte å kollapse. Vi

Et nytt liv 91

ville vite da, sa jeg, at alle visjonene jeg hadde sett i eskene ville gå i oppfyllelse.

«Hvor skal vi være?» spurte Moody.

«Vi vil være i Sovjetunionen når den faller fra hverandre», sa jeg. «Vi vil være der, og vi vil vite at alt dette er sant.»

«Jeg skjønner,» sa han og skrev noe ned i notatboken sin. Jeg kunne merke at han ikke trodde på det jeg sa, og jeg hadde vanskelig for å tro det selv. Sovjetunionen var et lukket land på syttitallet, og det var ekstremt vanskelig å ordne reisevisum for amerikanske statsborgere. Dessuten gjorde min ansettelse i sensitive områder av den amerikanske regjeringen det usannsynlig at jeg noen gang ville få sjansen til å reise til dette landet under andre omstendigheter enn et offisielt besøk. Og Moody og boken hans ble forbudt av sovjeterne og ansett som subversive.

Likevel hadde synet fra boksen meg i Moskvas gater med en mann jeg ikke kunne identifisere, mens han så på folk som sto i kø og ventet på mat. Mens jeg satt med Moody den kvelden, hadde jeg en dyp følelse

av at mannen jeg ville være sammen med under denne betydningsfulle anledningen var Moody.

Denne scenen gikk i oppfyllelse. Jeg må fortelle deg nå at Moody og jeg besøkte Moskva i 1992, rett etter kommunismens kollaps, og så undertrykte russere stille seg opp rundt kvartalet i knapt håp om å gå inn i butikker og kjøpe den maten som var tilgjengelig. Da dette skjedde, så Moody overrasket på meg da han husket den kvelden nesten femten år tidligere. «Dette er det!» sa han. «Dette er synet du så i esken!»

92

De første dagene jeg besøkte Moody er noen av de beste jeg noensinne har hatt. Sandy og jeg pleide å spise middag med Moody, kona hans og de to guttene deres. Selv om han ble plaget av telefonsamtaler fra andre som ville snakke om opplevelsene sine, ble Moody spesielt glad i meg.

På grunn av emnet han behandlet, hadde Moody blitt det eneste håpet om forståelse for mange. Husk at nesten ingen snakket om disse opplevelsene på den tiden, og når de gjorde det, ble de behandlet som gale. Folk oppsøkte Moody fordi han var en lege som forsto.

På telefonen hadde folk en bønn i stemmene sine som ville fremkalle smerte i Moodys ansikt. Når de fortalte ham hvordan de nesten døde, var det ikke uvanlig at Moody tok hånden for munnen og sa: «Å nei!», samtidig som han synlig uttrykte sjokk over det han nettopp hadde hørt. Han brydde seg virkelig dypt om disse menneskene og snakket med dem som familiemedlemmer.

Han ville forlate middagsbordet for å ta en av disse telefonsamtalene, og han spurte aldri den som ringte om han kunne ringe tilbake senere. Jeg hørte bare Moodys side av disse samtalene, ispedd kommentarer som «Ja, mange jeg har snakket med har sett døde slektninger i enden av denne tunnelen».

eller: «Det er vanlig å forlate kroppen sin under nær-døden-opplevelser.»

Å høre Moody snakke med andre om nær-døden-opplevelser var beroligende for meg. Jeg kunne merke at disse

En ny start på livet 93

Folk var like forvirret av sine opplevelser som jeg var av mine. Jeg følte at jeg slappet mer og mer av.

Etter hvert som jeg følte meg mer komfortabel med Moody, fortalte jeg ham mer og mer om spådommene om fremtiden jeg hadde vært vitne til. Som jeg allerede har sagt, diskuterte jeg disse i detalj, fra Tsjernobyl til krigene. Jeg tror ikke han trodde noen av visjonene ville gå i oppfyllelse, men i det minste noterte han dem ned, noe som var til stor hjelp senere da visjonene ble virkelighet.

[Ti](#)

Min egen type

Fra det øyeblikket «*Life After Life*» ble publisert sent i 1975, ble Moodys liv en virvelvind. Han var i Charlottesvill og jobbet med sin spesialisering i psykiatri, da en strøm av forespørsler begynte å komme inn fra alle kanter. Media ønsket intervjuer, organisasjoner og universiteter ville at han skulle holde foredrag, og som alltid ville folk

bare snakke. Kravene ved å fullføre spesialiseringen hindret Moody i å håndtere mange av disse forespørslene på første hånd.

En dag ringte Moodys første kone, Louise, meg og spurte om jeg ville hjelpe ham. Han trengte litt hjelp med å planlegge samtaler og intervjuer, en organisasjonsevne han verken hadde tid eller tålmodighet til. Nå var det slutten av 1976, og jeg hadde blitt mye bedre. Legene mine fortalte meg ikke lenger at jeg snart kom til å dø, selv om de sa at hjerteskadene jeg hadde pådratt meg var til skade for min «langsiktige overlevelse». Sveisebrillene var borte, erstattet av et par veldig mørke solbriller som jeg bare brukte utendørs. Jeg kunne nå gå med bare én stakk, i hvert fall mesteparten av tiden.

96

og jeg var i stand til å snakke sammenhengende og ikke havne i en uheldig babling om «lysets byer» og mine fremtidsvisjoner.

Jeg vil ikke at du skal tro at jeg har glemt noe av det. Nei, nær-døden-opplevelsen min var alltid der, omtrent fem centimeter foran ansiktet mitt. Jeg klarte bare å kontrollere meg selv og ta det opp på passende tidspunkter. Moody hjalp meg også med det, ved å si at jeg skulle «Slutt å tro at du er Jesus Kristus, og vent til folk spør før du begynner å forkynne for dem om hva som skjedde.»

Jeg dro opp til Charlottesville for å hjelpe Moody. Noen ganger ville ikke Moody komme ut av biblioteket sitt, og dette var en av dem. Han jobbet hardt med sin andre bok, *Reflections on Life After Life*, og ville tydeligvis ikke bli forstyrret.

Det ga meg mye å gjøre. Jeg svarte på telefonen, tok imot forespørsler om intervjuer i media og satte opp en taleplan som inkluderte Moody som reiste til verdens ytterste hjørner. Jeg dro også på mange av disse talene. Jeg ville være der for å håndtere forretningene, men dette ga meg også muligheter til å være omgitt av hundrevis av min egen art, mennesker som hadde hatt nær-døden-opplevelser og nå oppdaget andre som dem selv for første gang.

Dette er en luksus som overraskende få nær-døden-opplevere har. Selv i dag, når opplevelsen er godt anerkjent, er det sjelden at de «erfarne» møtes. Den gang var resultatene av disse møtene bemerkelsesverdige.

Min egen type

97

For eksempel, under en tale i Washington, DC, sto en kvinne frem etter Moodys tale og fortalte meg om sin opplevelse:

Da jeg var ung, dro vi til California på ferie. Før vi dro, hadde jeg hatt ekstreme smerter i høyre side som bare ble verre og verre etter hvert som ferien gikk. Til slutt tok mannen min meg med til sykehuset. Den første legen som så på meg sa at blindtarmen min var i ferd med å sprekke. Den andre legen som undersøkte meg sa at smertene mine var forårsaket av infeksjon. Den tredje legen sa at det var et eggledergraviditet. Det ene de alle var enige om var at jeg burde opereres umiddelbart.

Da de åpnet meg, fant de ut at den første diagnosen var riktig.

Blindtarmen min hadde sprukket, og jeg hadde nå en massiv infeksjon i mageområdet på størrelse med en liten melon.

Jeg tilbrakte over en måned på sykehuset, mye av tiden i koma. En av disse dagene fikk familien min beskjed om at jeg kom til å dø. De samlet seg rundt meg, og det så ut som om legene hadde rett. Jeg hadde lungebetennelse, årene mine kollapset, og pusten min sviktet.

Jeg kunne høre alt som foregikk i rommet. Jeg kunne høre familien min gråte og be, og jeg kunne høre sykepleierne snakke og legene komme og gå. Det var som om jeg var helt bevisst; jeg klarte bare ikke å svare.

98

Så plutselig lettet jeg! Det var som å være på en berg-og-dal-bane. Jeg suste avgårde, og det var så gøy! Da vi stoppet, var jeg på et sted som var like ekte som byen jeg er i nå. Jeg visste hvor jeg var – jeg var i himmelen!

Jeg gikk gjennom en eng med bølgende grønt gress til jeg kom til en engel. Han var omtrent tre meter høy. Vi gikk sammen, og andre jeg kjente som hadde dødd, var med oss. Min grandonkel var der, og det samme var storebroren min, som begge hadde dødd i løpet av de siste ti årene eller så. Vi var sammen like naturlig som om vi var rett her på jorden.

Engelen og jeg gikk opp en bakke. Han åpnet en vakker port, og jeg gikk inn, hvor jeg sto i et veldig sterkt gult lys. Det var ingen skilt på dette stedet. De spurte meg ikke hvilken kirke jeg tilhørte, de bare inviterte meg rett inn.

Jeg kikket inn i et rom som var helt strålende lys, og jeg så det jeg anså for å være Faderens lys. Det var så sterkt at jeg måtte se bort.

Da jeg så bort, kunne jeg se at lyset reflekterte nedover en krystallklar boulevard som gikk nedover sentrum av en by. Jeg så mange andre ting også, men en av de mest interessante var at bønner strømmet gjennom denne himmelske verden som lysstråler. Det var vakkert å se hva som ble av bønnene våre.

Min egen type

99

Denne kvinnen kom seg og begynte å bli frisk nesten umiddelbart. Hun kom ut av komaet og begynte å snakke om hva hun hadde sett. Legen hennes ble tilkalt tilbake til sykehuset hjemmefra. Til hans store forlegenhet hadde han signert en dødsattest, og nå måtte han «avsignere den», som hun sa det. Da han kom frem, ble hun veldig begeistret og begynte å fortelle ham hva hun hadde sett. Overraskende nok var han ikke imponert.

På slutten av samtalen vår begynte hun å gråte. «Vet du,» sa hun til meg, «jeg snakket med legen min om dette, og han sa: «Kjære, det er noe du må snakke med presten din om.» Jeg snakket med presten min, og han sa: «Kjære, du må snakke med legen din om det.»»

Da hun sa det, begynte vi begge å le.

Det var så mange andre historier. En mann i Chicago fortalte meg denne:

Jeg hadde det jeg tror var en utenforkroppssopplevelse da jeg gjennomgikk en bypassoperasjon. Legene fortalte meg senere at de hadde så store problemer med å få hjertet mitt til å slå at de var klare til å erklære meg død.

Det som skjedde med meg var en veldig levende opplevelse. Jeg ble transportert til et stort rom som glødet som gull. Jeg så meg rundt i rommet og så tusenvis av ansikter, som bilder rundt meg. Min oppmerksomhet ble trukket mot et av disse bildene. Jeg gikk bort og så på det. Det var det snilleste ansiktet jeg noensinne har sett, og fordi jeg alltid har vært en religiøs person, liker jeg å tenke at det kanskje var Kong

100

David eller kanskje kong Salomo, men jeg vet egentlig ikke hvem det var.

Uansett, da jeg så på dette bildet, hørte jeg et stort kor av tusenvis av stemmer. Det var den vakreste musikken jeg noensinne har hørt. Jeg snudde meg og så et kor av tusenvis av mennesker som virkelig sang den høyt.

Den opplevelsen var en bekreftelse på et himmelsk etterliv for denne mannen, selv om andre tolket det annerledes. «Noen dager senere fortalte jeg tanten min hva som hadde skjedd, og hun ble hvit som et laken», fortalte mannen meg. «Hun sa: 'Hold det for deg selv. Slike ting kan bare skje med folk som er i kontakt med djevelen.'»

En mann i Atlanta hadde vært i en motorsykkelulykke som ga ham en leverskade. Blod strømmet fra leveren hans inn i kroppshulen, og han begynte å besvime.

Det tok en stund før den behandlende legen sluttet å sjekke hodet hans for hjernerystelse og oppdaget at han blødde innvendig. Da han kom til operasjonen, hadde han mistet nok blod til å være død.

Mens legene begynte å skjære, fant mannen seg selv drevet oppover inn i et himmelsk lys. Han kunne snu seg og se kroppen sin bli behandlet av leger nedenfor.

Han husker at han tenkte at han burde ha vært redd, men det var han ikke.

«En stemme fortsatte å si at jeg skulle ta det med ro, at alt ville gå bra», sa han. «Så rullet jeg liksom bare rundt og sank tilbake i kroppen min. Jeg snakket med min

Min egen type

101

legen om det, og han så ikke engang opp fra utklippstavlen han skrev på. Han bare smilte som om han visste alt og sa: «Det var sikkert bare en drøm.»»

Forskere er nå enige om at nær-døden-opplevelser *ikke* er drømmer. Drømmer skjer med folk som sover og er assosiert med spesifikke hjernebølger. Men denne legens uttalelse var foruroligende for mannen, som visste godt forskjellen mellom drømmer og virkelighet. Det han opplevde var ekte, og det var ikke før nå, omgitt av andre som ham selv, at han fikk bekreftet at denne opplevelsen var virkelig.

Sykepleiere meldte seg også. Jeg har erfart at selv om leger har en tendens til å ignorere disse erfaringene, lytter sykepleiere til dem og bruker dem til å hjelpe pasienter med å bli friske.

For eksempel fortalte en sykepleier i California meg om en pasient som var døende av kreft og som hadde hatt et syn før døden. Hun så tanten

sin, som hadde vært død i over ti år, stå ved enden av sengen sin. Kvinnen glødet med et himmelsk lys og så smertefri og lykkelig ut. «Vi er snart sammen», sa hun. Noen sekunder senere forsvant hun. Da onkologen gikk rundt om morgenen, fortalte kvinnen ham hva hun hadde sett. Hun var begeistret over synet og dets betydning. For henne betydde det tydelig at det var et liv etter døden. Som sykepleieren sa det, «Dette synet var den eneste gode nyheten kvinnen hadde fått på seks måneder.» Legen lyttet til henne med et uttrykksløst uttrykk. Da hun var ferdig, avfeide han ganske enkelt historien med en

viftet med hånden. «Høres ut som en drøm for meg», sa han. Entusiasmen forsvant fra denne kvinnens ansikt. Da legen gikk ut, sank hun ned i sengen, hodet hennes forsvant nesten ned i puten. Sykepleieren kom henne umiddelbart til unnsetning. Hun la en annen pute under hodet og sa for en hjerteløs tosk hun syntes legen var. «Han legger ikke merke til slike ting fordi han er interessert i maskiner, ikke pasienter», sa hun. «Slike ting skjer med mange pasienter i din situasjon, og jeg tror de er noe annet enn drømmer.» De to fortsatte med en lang samtale om visjoner og død. «Før den visjonen hadde hun ikke vært i stand til å innse at hun var døende», sa sykepleieren. «Men nå snakket hun åpent om det, og hennes egen lege gikk glipp av den muligheten.» I løpet av disse turene møtte jeg mennesker som hadde vært plaget av en sterk åndelig opplevelse som ingen ville snakke med dem om i årevis. Jeg hørte skrekkehistorier fra folk som ble gjort narr av familiemedlemmer fordi de hadde sett de samme himmelske stedene som jeg hadde sett. Dette var helbredende opplevelser for meg så vel som for menneskene jeg møtte, for endelig var vi sammen, og endelig forsto vi.

Jeg syntes mange av historiene disse menneskene fortalte var så fascinerende at jeg begynte å skrive dem ned og samlet mine egne casestudier. Her er noen jeg samlet:

Min egen type

103

«PORTENE VAR LAGET AV»

GIGANTISK PÆRE LS

I Chicago kom en kvinne bort til meg. Hun gikk med en stivhet som tydet på en ryggskade. Hun presenterte seg selv og fortalte meg ikke hvorfor hun hadde kommet til foredraget:

I løpet av veldig kort tid ble søsteren min drept i en bilulykke, min beste venninne døde, og jeg brakk ryggen. Jeg ble påkjørt bakfra i veldig høy fart av en annen bil. Det var et under at jeg ikke ble lammet av ulykken, og enda mer et under at jeg ikke døde under operasjonen.

Jeg var på operasjonsstuen i fire timer for å få to ryggvirvler til å smelte sammen. Legene innrømmet glatt at de hadde gitt meg for mye bedøvelse, og at hjertet mitt stoppet en rekke ganger på operasjonsstuen og til og med under oppvåkningen.

På et tidspunkt i alt dette gikk jeg gjennom et mørkt sted og befant meg i Herrens nærvær. Jeg var der og da!

Du synes kanskje det er vanskelig å tro, men jeg sto foran porter som førte rett inn i himmelen! Portene var laget av gigantiske perler, tolv store som så ut til å gløde. Gatene innenfor disse portene var gyldne, og bygningenes vegger var så blanke at jeg knapt kunne se.

Jeg så en person av lys som jeg tror var Jesus. Jeg kunne ikke se ansiktet hans, men han glødete strålende.

104

og rasende. Selv når jeg ikke kunne se på ham, kunne jeg føle gløden, så sterk var den.

Jeg gikk til en hage som var fylt med grønt gress og frodig med blomster og frukttrær. Hvis noen plukket et eple, for eksempel, ville eplet vokse rett ut igjen.

Jeg vandret gjennom denne hagen og så andre åndevesener som meg selv. Så så jeg søsteren min! Det var fantastisk. Vi snakket lenge, og hun fortalte meg hvor lykkelig hun var her på dette stedet, som jeg antar var himmelen.

Vi tilbrakte lang tid sammen, snakket og lyttet til den himmelske musikken som kom fra alt. Det var så vakkert og fredelig, og naturligvis ville jeg bli.

Etter en stund måtte jeg gå tilbake og snakke med personen jeg trodde var Jesus. Han fortalte meg at han elsket meg og ville at jeg skulle komme tilbake. Jeg sa at jeg ville bli her akkurat nå, men han sa at jeg måtte dra tilbake til jorden fordi han hadde noe jeg skulle gjøre.

Jeg ville vite hva jeg måtte gjøre, men han ville ikke si det direkte til meg. I stedet sa han:

«Du vil vite hva det er for hvert steg på veien.»

Det var en lettelse for denne kvinnen å finne andre som hadde kommet til dette himmelske stedet. Mannen hennes var lei av å høre om opplevelsen hennes, og presten hennes gjorde en oppriktig innsats for å distansere seg fra henne.

Hver gang hun kom innom, ble han «veldig opptatt» med andre ting og hadde liten eller ingen tid til å vie henne.

Min egen type

105

«Siden jeg fortalte ham hva som skjedde, vil han ikke ha noe med meg å gjøre», sa hun. «Jeg tar det imidlertid ikke personlig lenger. Jeg innser at folk flest bare ikke forstår.»

«JEG HAR MOTTATT SVAR PÅ»

MINE SPØRSMÅL

En eldre kvinne jeg møtte i Midtvesten følte seg også misforstått. Hun kom bort til meg og fortalte med stor livlighet om sin «reise til himmelen». Hun var så skarp og klok at jeg ble sjokkert over å finne ut at hun hadde hatt flere slag og hadde dårlig hjerte. Her er historien hennes: Jeg var på et sykehus i Michigan dit jeg hadde blitt sendt fordi jeg hadde hatt slag som forårsaket anfall. Hjertet mitt var ikke sterkt nok til å komme meg gjennom disse anfallene, og det stoppet. Jeg kjente

smerten av hjertestans i et minutt, og så kom en fredelig følelse over meg da jeg så et lys slukkes til høyre for meg. Jeg ble trukket mot det lyset som en magnet mot metall. Etter hvert som jeg kom nærmere og nærmere, følte jeg kjærlighet og forståelse svulme inni meg helt til jeg trodde jeg skulle eksplodere. Jeg kom inn i dette opplyste området, og der var en ånd laget av utrolig lys som jeg tror var Jesus. Jeg ble klemt rett inn i det lyset. Det var en fantastisk følelse, som å bli klemt av pappa, som

106

elsket meg uansett hva jeg gjorde. Det var den slags kjærlighet. Og dette lyset var mer enn bare lys. Det var laget av millioner og atter millioner av små, diamanlignende gnister som glitret og hadde følelse. Jeg visste at jeg var en del av dette lyset. Jeg gikk inn i et gresskledd område som var som en vakker beitemark. Der fant jeg bestemoren min, en kvinne som har vært død siden jeg var et lite barn. Jeg fant også onkelen min, som hadde vært død siden tenårene. På et øyeblikk forlot jeg den gresskledd plassen og var tilbake hos Jesus. Han sa: «Hva har du gjort for din neste?» Han stilte det som et spørsmål, men det var også et slags svar der, som var at jeg skulle tilbake til jorden for faktisk å gjøre ting for min neste. Folk jeg har fortalt denne historien til insisterer på at jeg drømte, men dette var helt annerledes. Jeg har hatt drømmer og jeg har hatt reaksjoner på rusmidler, og dette var ingen av delene. Det var ekte. «JEG VILLE VÆRE EN DEL AV «DET KJÆRLIGE LYSET» I Sørstatene møtte jeg en hyggelig ung kvinne som sa at hun forsto fullt ut hva som hadde skjedd med meg, siden det samme hadde skjedd med henne. Under svangerskapet noen år tidligere holdt hun på å dø

Min egen type

107

da en smerte hun ignorerte viste seg å være noe alvorlig: Da jeg var omtrent seks måneder gravid med sønnen min, begynte jeg å få smerter under høyre bryst. Jeg trodde det bare var halsbrann, noe gravide ofte har. Men det ble verre og verre, og det tok lengre og lengre tid å bli kvitt smertene. Til slutt våknet jeg en natt, og smertene var så sterke at jeg nesten ikke klarte å la være å gråte. Jeg gikk inn på badet og prøvde å sitte i forskjellige stillinger, men ingenting hjalp. Det siste jeg husker var at jeg satt på kanten av badekaret. Så besvimte jeg og falt bakover. Jeg følte meg som om jeg var ute av kroppen min. Jeg følte at jeg kjørte tusen kilometer i timen, bare suste opp en tunnel. Jeg passerte flere lyskryss og satte kursen mot et veldig sterkt et som ble sterkere og sterkere. Så stoppet jeg. Jeg ville ikke gå inn i lyset, men bare det å stå der foran det ga meg en fredelig og gledesfylt følelse som ikke var lett å forklare. Det beste jeg

kan gjøre er å si at jeg ville bli og være en del av lyset, og jeg følte ikke at jeg brydde meg om noe annet.

Jeg hørte ikke ord, men en stemme som kom fra et sted sa at jeg måtte gå tilbake. Jeg begynte å krangle, men stemmen minnet meg på det på en veldig mild måte.

108

på en måte som viste at det var noen inni meg, og at jeg skyldte ham å dra tilbake. Jeg ville fortsatt bli, men så skjedde det noe annet. Lyset fikk meg til å føle det samme som mannen min ville føle det hvis jeg døde. Jeg følte meg veldig trist da og ville tilbake.

Da jeg våknet, var jeg på oppvåkingsrommet på det lokale sykehuset. Galleblæren min hadde sprukket, og jeg holdt på å dø. Heldigvis gjorde jeg det ikke, og barnet mitt ble født i god behold.

Få forsto nær-døden-opplevelser den gangen, noe som vanligvis fikk oss som hadde opplevd dem til å føle oss som sosiale utstøtte. Det var ikke tilfelle med denne kvinnen. Mannen hennes aksepterte historien hennes som sann, med det resultat at forholdet deres ble sterkere enn det noen gang hadde vært før.

«DET ER IKKE HENNES TID Å GÅ»

Nær-døden-opplevelser er forvirrende for voksne, så du kan forestille deg forvirringen som oppstår i tankene til et barn som lever for å fortelle foreldrene sine om en reise inn i lyset. En kvinne i Virginia fortalte meg om en slik opplevelse:

Da jeg var åtte år gammel, sprakk blindtarmen min. Jeg ble kjørt til sykehuset, hvor en skremt lege på akuttmottaket fortalte foreldrene mine at jeg kom til å dø. Jeg hørte ham si dette, fordi han sa det mens han sto over meg.

Min egen type

109

De opererte meg likevel. Jeg fikk eter og mistet besvimelsen. Så var jeg tilbake. Jeg drev over kroppen min mens legene skar bort litt av magen min. «Vi mister henne! Vi mister henne!» sa en av dem.

Jeg ble begeistret av dette, for uansett hva som skjedde, likte jeg det. Plutselig gikk jeg gjennom en mørk tunnel og var på vei mot et lys i den andre enden. Så befant jeg meg på et vakkert sted med et stort, sterkt lys som var vakkert og ikke gjorde vondt i øynene mine i det hele tatt. Jeg så meg rundt og kunne se folk jeg ikke kjente igjen. Det ble stille, og så hørte jeg en damestemme i hodet mitt: «Nei, nei, det er ikke hennes tid å gå. Hun må tilbake.»

«Jeg vil ikke tilbake», tenkte jeg.

«Du må det», sa stemmen. «Du har et godt liv foran deg.»

Da jeg fortalte faren min om dette senere, ble ansiktet hans blekt, og han ble skikkelig nervøs. «Ikke si det til noen», sa han. «Dette er vår hemmelighet.» Så jeg fortalte det ikke til noen, selv om opplevelsen har vært med meg hver dag siden det skjedde. Jeg trodde kanskje det var noe galt med meg helt til jeg begynte å høre om opplevelsene andre har hatt. Nå kan jeg endelig snakke åpent om mine.

110

«DET DU GJØR ER GALT»

Mange fortalte om hvordan de hadde blitt forvandlet av nær-døden-opplevelser. Men en av de mest fantastiske av disse historiene kom fra en kvinne i nærheten av Washington, DC, som prøvde å ta sitt eget liv. Her er historien hennes: Da jeg var tenåring, bestemte jeg meg for å ta mitt eget liv fordi onkelen min forgrep seg på meg. Jeg tok en håndfull piller og gikk deretter ut. Jeg ble veldig opprørt og falt på kne og begynte å gråte.

Jeg følte meg omtåket og falt så over på siden. Det var da jeg hørte en stemme. Det var kveld, og jeg så meg rundt for å se hvem som snakket. Der, over meg, sto bestemoren min. Hun hadde tatt sitt eget liv for mange år siden på grunn av kronisk hjertesykdom.

Hun så ned på meg og gikk rett på sak. «Det du gjør er galt», sa hun. «Du skal ikke ta livet av deg.»

Stedet der bestemoren min sto var veldig mørkt, kanskje fordi et sted ved siden av henne ble veldig lyst, som et tog som kom gjennom en tunnel. Dette lyset plukket meg opp og holdt meg tett inntil meg. «Det er ikke din tid,» sa det. «Jeg har ting du må gjøre.»

Jeg sjanglet inn i huset og ringte politiet, som reddet meg. Jeg fortalte bare nære venner om opplevelsen, for hvem andre kunne forstå? Jeg trodde ikke det fantes noen andre som meg.

Min egen type

111

Denne kvinnens opplevelse forandret livet hennes på mange måter. På en eller annen måte, sa hun, ga det henne en følelse av det store bildet. Hun innså at selv om hun ikke kunne endre det som allerede hadde skjedd i livet hennes, var fremtiden blank. Karakterene hennes ble bedre, og hun begynte å jobbe frivillig på sykehjem. Nå er hun registrert sykepleier. «Jeg valgte et hjelpeyrke spesielt på grunn av nær-døden-opplevelsen min», fortalte hun meg.

«JEG VIL FØLE DEG TILBAKE»

Mange som nesten dør, rapporterer at de har sett avdøde slektninger. Dette skjedde ikke med meg, hovedsakelig, tror jeg, fordi jeg ikke hadde mistet noen som sto meg nær. Men en kvinne jeg møtte i Florida fortalte meg om sin nær-døden-opplevelse, der hun så en rekke døde slektninger, inkludert en dødfødt sønn:

Jeg holdt nesten på å dø under fødselen. I all belastningen som pågår, sprakk jeg et blodkar, og blodtrykket mitt falt kraftig.

Jeg hadde store smerter, og så plutselig var jeg ute av kroppen min, svevde over kroppen min. Jeg så på legene en stund, og så begynte jeg å sveve høyere og høyere helt til jeg var over taket og faktisk kunne se ledningene.

Så gikk jeg opp i en hule, og til slutt var jeg sammen med en rekke mennesker som lignet akkurat på meg. Jeg så

112

besteforeldrene mine, som hadde vært døde i årevis, og en onkel som hadde blitt drept i Koreakrigen.

Så kom en ung mann bort til meg, egentlig et barn.

Han sa: «Hei, mamma», og jeg innså at dette var det dødfødte barnet jeg hadde fått noen år tidligere.

Jeg fikk snakket med ham en god stund og følte meg veldig glad for at han var her på dette stedet med slektningene sine. Så tok han hånden min og sa: «Du må gå tilbake nå. Jeg skal gå med deg.»

Jeg ville ikke tilbake, men han insisterte. Han gikk med meg og sa farvel. Så var jeg tilbake i kroppen min.

Hvordan kunne jeg fortelle dette til noen? Hvem ville tro på det?

Mannen min ville ikke engang høre det, så jeg fortalte det ikke til ham.

Men nå kan jeg snakke, nå som jeg vet at andre også har sett disse tingene.

Selv om jeg møtte hundrevis av mennesker som hadde hatt nær-døden-opplevelser, møtte jeg svært få som opplevde alt det jeg gjorde. De fleste gikk til det jeg kaller det første nivået, der de går opp tunnelen, ser Lysvesener og har en livsgjennomgang. Svært få dro til lysets by og kunnskapens hall.

En av dem som gjorde det var en mann som hadde grepet tak i en 13 000-voltsledning uten å være jordet. Den resulterende strømbølgen blåste av begge beina og den ene armen hans. Han kom til en av Moodys forelesninger og snakket med meg etterpå. Livet etter døden han hadde opplevd var det samme som mitt. Han snakket om elver av energi som han krysset med et lysvesen. Al-

Min egen type

113

Selv om han ikke hadde hatt noen visjoner om fremtiden slik jeg hadde, hadde han besøkt en lysby som hadde de samme glødende katedralene og følelsen av allestedsnærværende kunnskap som den jeg opplevde.

Jeg prøvde å snakke mer detaljert med ham senere, men han ville ikke si for mye om hva som hadde skjedd. Av natur var han en roligere og mer privat person enn meg, og skeptikerne som hadde hørt historien hans og insistert på at den ikke kunne ha funnet sted, hadde gjort ham mutt.

Likevel fortsatte jeg å prøve å snakke med ham om nær-døden-opplevelsen hans, men jeg kom ingen vei. Jeg klarte ikke å bryte isen med ham slik jeg vanligvis kunne med andre.

Han tok også en betydelig mengde smertestillende medisiner, noe som gjorde ham enda mindre kommunikativ enn han kanskje kunne ha vært. Jeg møtte andre mennesker i løpet av denne tiden som hadde vært i lysenes by. En av dem var en mormonmann jeg møtte i Salt Lake City, hvis historie var nesten identisk med min. Han så Lysvesenene og de strålende katedralene. I stedet for å referere til dem som «ånder» eller «vesener», kalte han dem imidlertid «engler», og han kalte katedralene «tabernakler».

I Chicago møtte jeg en kvinne som hadde blitt truffet av lynet som barn. Hun var velkledd og virket svært fornuftig og rolig da hun beskrev hvordan hun dro til lysets by og sto i nærvær av det som hørtes ut som de samme åndelige vesenene jeg hadde snakket med.

Hun sa at Vesenene trente henne i et fargesystem. Alt hun gjorde nå var basert på intuisjonen hennes om farger. Da hun kjøpte en bil, da hun

114

kledd om morgenen, selv når hun dekorerte kontoret sitt, gjorde hun det basert på et fargevalg som hadde blitt gitt henne av Lysvesenene. Jeg forsto ikke nøyaktig hvordan dette fargesystemet fungerte, men resultatet, fortalte hun meg, var å bringe henne sammen med andre som henne som hadde vært i lysets katedraler.

«Vi skal komme sammen om noe stort», sa hun. «Jeg vet ikke hva det er, men jeg vet det når vi møtes.»

Plutselig møtte jeg folk som ikke bare hadde hatt nær-døden-opplevelser, men som hadde hatt nesten den samme opplevelsen som meg. Det var en stor lettelse å finne disse menneskene.

Det var nesten som å komme opp til overflaten etter å ha blitt holdt under vann av en usynlig hånd.

Disse møtene bekreftet realiteten av det som hadde skjedd. Kanskje én person som meg kunne ha drømt om et så storslått eventyr. Men kunne en rekke mennesker i forskjellige deler av landet ha den samme komplekse «drømmen» på det punktet hvor de var personlige utryddelsene? For meg var svaret tydelig «nei». Vi hadde virkelig dødd og gått til en åndelig verden. Den eneste forskjellen mellom det vi hadde gjort og å besøke et fjernt land var at vi gjorde det uten å ta med oss våre dødelige legemer.

Møtet med disse menneskene overbeviste meg også om at jeg ikke var gal. Som du vet nå, var det en bekymring jeg hadde fra starten av, slik det var for nesten alle de andre nær-døden-oppleverne jeg nå møtte. Vi begynte å innse at vi var spesielle, ikke gale.

Min egen type

115

Følelsen av å være spesiell kom over oss da vi innså at vi ikke var alene. I stedet for å føle oss skamfulle eller ydmyket, følte vi oss plutselig bra med oss selv.

Jeg bør nevne at mormoner ikke fikk nær-døden-opplevere til å føle seg gale. Siden livet etter døden var en del av kirkens lære, ønsket de faktisk vitnesbyrd om hva som hadde blitt sett og hørt på den andre siden velkommen.

I 1977 dro jeg til Spania, hvor jeg satt i et panel med mennesker som hadde vært klinisk døde, men overlevd. Disse menneskene kom fra hele verden – fra Europa, USA og Asia. Etter hvert som vi fortalte historier som lignet på hverandre, innså jeg at dette var en universell opplevelse. Sammen med tillit til min egen forstand, fikk jeg en enda sterkere følelse av at jeg hadde fått et sant oppdrag: å bygge sentrene. Dette oppdraget var i bunn og grunn mitt budskap. Jeg ville aldri gjøre noe av dette, men bare en dåre ville motstå et mandat fra Gud.

Jeg møtte aldri noen andre som hadde fått et slikt oppdrag, og jeg møtte heller aldri noen andre som så visjoner om fremtiden – som satt foran de tretten Lysvesenene og fikk presentert fremtiden, eske for eske.

Da jeg var sammen med andre, var jeg den eneste som snakket om en slik hendelse.

Likevel visste jeg at det hadde skjedd. Deler av visjonen begynte å finne sted, og jeg kunne se subtile ting skje i verden som så ut til å indikere at resten av visjonene også ville bli virkelighet.

Selvtilliten min vokste, og jeg følte meg sterkere psykisk.

116

«Vi er vanlige mennesker», husker jeg at jeg sa i en paneldiskusjon. «Vi er vanlige mennesker som har opplevd noe paranormalt.»

Selv om jeg fortsatt så litt skadet ut etter lynnedslaget, følte jeg meg faktisk mer normal for hver dag.

Så gjorde jeg en oppdagelse som virkelig sjokkerte meg.

ELLEVE

Spesielle krefter

There was no “first time” that I realized I had psychic powers. I did realize something extraordinary was happening when a friend barked at me one day, “Dannion, why don’t you keep your mouth shut and let me finish my questions before you answer them!”

The answer popped right out of my mouth. “Because I know what you are going to ask before you say it.”

“No, you don’t!” the friend barked again.

“Okay, try this,” I said, and I told him his next sentence. His jaw dropped, because it was exactly what he was about to say. Then, as he began to speak, I talked along with him as though we had practiced it, saying the same thing he was saying at the same time he said it.

I began to experience this phenomenon with members of my family. It got to the point where I answered their questions before they were even asked. I didn’t know how I was doing this. I just “heard” what they were going to say before they said it. This was as much a shock to me as it was to the baffled person to whom I was talking.

118

s a v e d b y t h e l i g h t

I remember doing this once at a seminar where I had been invited to speak about my experience. As people came up to talk to me, I would begin the conversation by asking the question that they were going to ask me before the words even left their mouths. This surprised some of them who then turned to others around them and said, “He read my mind.”

My father was there, too, and he couldn’t believe what was happening. He had seen me do this before, but never in a setting made up entirely of strangers. As soon as I finished talking to someone, he would corner him and ask if I had truly read his mind. Nine out of ten people insisted that I had. By the time we left the seminar, my father was dazed and confused by what he had seen.

“How the hell do you do that?” he asked.

“I don’t know,” I shrugged. “I just don’t know.”

And I didn’t. I didn’t know that these questions hadn’t been asked. I would hear the words in my head as surely as if the person had spoken them.

When I realized what was happening, I tried to tune into the other person. I found that if he hesitated when speaking, it was usually a sign that he was changing his train of thought. At that moment I could pick up his thought waves and hear what he was thinking.

My ability to read minds improved rapidly—so rapidly, in fact, that it almost ruined negotiations on a business deal. After this happened I realized that it was sometimes in my best interest to be quiet about the things I was “hearing.”

Special

Powers

119

My three partners and I were negotiating the sale of some electronic equipment with members of a Norwegian shipping company. We had worked on this deal for some time, and now three company officials from Norway had flown to South Carolina to hammer out the details of an agreement.

As we sat with the Norwegians at a conference table, they began to speak to one another in Norwegian. They were agreeing on the questions they were going to ask us before asking them in English. As they spoke in their native tongue, struggling with what they were going to say, I suddenly spoke up and said, “What you mean to ask us is . . .” and then I formulated the question for them. They laughed nervously, and we discussed the first portion of the contract that they had questions about.

Then they began to speak among themselves in Norwegian again, which I could understand perfectly by reading their minds. Once again I told them what they were thinking.

“We thought you did not speak our language,” one of the Norwegians said.

“I don’t,” I said, and proceeded to tell them my story.

There was disbelief on the faces of everyone in the room. The Norwegians had trouble believing that a person could gain extrasensory powers as a result of being struck by lightning. My partners couldn’t believe that I would talk about my experience in the middle of serious business negotiations. They were afraid that such a discussion might ruin the deal.

120

s a v e d b y t h e l i g h t

“No one wants their mind read,” said one of my partners. “Especially when they are negotiating a contract.”

I understood that completely and decided from that point on not to reveal what I knew during most business negotiations. But that didn’t mean I didn’t use my powers to keep people from taking advantage of me.

In one of my electronics businesses, we decided to buy a product from a new vendor. My partners and I liked this fellow, who made a component we needed for our masking system. We went to dinner with him and then out for drinks, and none of us suspected that anything was wrong, including me.

That all changed, however, when we sat down at the table to negotiate the deal. As we talked about pricing, a tone in his voice made me leery. As I listened to him, I picked up the image of a room filled with the product we were buying. As I scanned this room in my mind, I could tell

that most of the components we were about to buy were defective. This man was trying to unload junk!

I told my partners what I had seen before we signed the contract. At our last round of negotiations we were able to insert a clause that allowed us a credit for every part that didn't work. In the end, more than 60 percent of the components had to be bought back by this man, who had, in fact, tried to sell us inferior goods.

During this period, another extraordinary power presented itself.

I don't know how else to describe this peculiar power other than to say that I started to see "movies." I would

Special

Powers

121

look at someone and suddenly see snippets from his life, as though I were looking at a home movie. Or I would pick up an object that someone owned and see scenes from the life of the owner. Sometimes I touched something old and would have a vision of that object's history. For instance, in 1985 I went to Europe to help Jacques Cousteau assemble the marine electronics for one of his projects. While I was there, I flew to London to see a friend. As we were walking through the city, I stopped in front of the Parliament building to adjust my shoe and put my hand on a handrail. Suddenly, I smelled horses. I looked to my left and there was no one there, yet I could hear children playing. I looked at a place right in front of Parliament and saw people in clothing from the 1800s playing croquet. I looked to my right and saw a horse standing next to me relieving itself. I began to say something to my friend, but he was no longer there. Instead, people dressed in nineteenth-century clothing and wearing derby hats were walking past me on the sidewalk.

I was frightened and didn't know what to do. Here it was, winter in London, yet people were playing croquet and wearing spring clothing from another century. I couldn't let go of the railing no matter how hard I tried.

My friend saw that I was in some kind of trance and tried to talk to me. When I continued to stare at my surroundings and didn't reply, he pulled my hand loose from the rail. I snapped out of it as suddenly as it had begun.

122

s a v e d b y t h e l i g h t

"I was seeing this area the way it used to be," I said. "I could see London in the nineteenth century."

This was not the first time something like this had happened. Right after being struck by lightning, as I lay in my hospital bed and people took my hand, I found that I was suddenly there in a certain situation. For example, I would see this person fighting with someone in his family. I didn't necessarily know what the fight was about, but I could feel the pain or anger that the person felt.

Once, a close family friend came to see me and rested her hand on my forearm. Suddenly the "movie" started.

I could see her sitting at a dining room table arguing with her brother and sister over a piece of land that had been left to them in someone's will. She was offering them a small amount of money for their part of the land, knowing full well that it was worth much more. She was trying to cheat them. I later told members of her family what I had seen, and it proved to be correct.

Another time a friend came to visit who had kidney stones. I didn't know about this problem before he came into the hospital, but when he put his hand on my shoulder to say goodbye, I suddenly saw him curled up and squirming in agony on his living room couch as he waited for his stones to pass.

I told him what I had seen and it shocked him.

"That's exactly what happened," he said. "I finally passed them just the other night."

From the very beginning I noticed that stressful situations and crises dominated these psychic flashes. If people were fighting with children or spouses, that is

Special

Powers

123

what I saw in these "home movies." Car wrecks, angry girlfriends, bad family situations, office conflicts, illnesses, and other forms of stress were always the focal point of my visions. It is still that way.

One time, for instance, I was selling a car to a man.

He was a pleasant fellow in his late fifties who had the thick, strong fingers of someone who had done manual labor for many years. We talked about the car for a while before he decided to buy it, and he never hinted that there was anything wrong in his personal life. As soon as he agreed to buy the car and we shook hands on the deal, I could see that something was indeed wrong.

I suddenly found myself in his living room on the previous day in the midst of an all-out family dispute between his adult children and him. I could feel his anger at his children as they badgered him unmercifully about an apartment building he owned. They wanted him to sell it and give each of them a lump sum of money. He, on the other hand, wanted to make improvements on the property so that he could continue renting the apartments and use the money for his retirement.

There was a lot of greed underlying the conversation and very little concern for the father. The father knew that his children were thinking only of their pocket-books, and the conversation quickly escalated into a savage family combat that left him feeling angry and hurt.

I could see all of this. As I stood in my front yard with this very pleasant man, I felt great sympathy for him. I decided to let him know how I felt.

124

s a v e d b y t h e l i g h t

"I hope this doesn't scare you too much," I said to him. "But I can read minds."

I then told him what his previous day had been like, complete with the painful emotions that had accompanied the argument.

"I feel for you," I said. "These people haven't done a thing to help you take care of this property, and now they want to steal it from you. They should be ashamed."

He left my house with more than a new car. At first he was shocked, but after we talked about the incidents of the day before, he felt greatly relieved. "Talking about personal matters isn't something I usually do," he said.

"But I didn't have a choice this time."

When I first discovered these paranormal abilities, I used them in ways that I now consider to be dishonest.

I was a tough one to beat at cards, since I knew what the other players were holding in their hands. I could predict the next song to come on the radio or jukebox about 80 percent of the time. And at one time I correctly predicted the winning team in football games 156 times in a row, including, in about 80 percent of those games, the scores.

I soon felt guilty about using these powers in such a way. I felt that they had a certain God-given aspect to them that made them holy. I abruptly stopped gambling and began looking for positive ways to use my psychic powers. Instead of betting, which was not spiritually fulfilling, I talked to others who were pursuing more spiritually fulfilling activities than gambling.

Special

Powers

125

Using one's psychic abilities to touch people spiritually often requires a gentle approach. (If all you want to do is perform parlor tricks, a frontal assault is just fine, since your aim is to shock the person.) For example, I was in a restaurant one time when I noticed that my waitress had the burned-out look of someone who had not slept well for several nights. Her forehead was deeply furrowed, and she seemed angry and agitated.

Halfway through the meal she came by to refill my coffee cup. She rested her hand on the table while she did this, which gave me the opportunity to touch her hand. When I did that, the "home movie" started immediately.

I could see this woman talking to an older man. They were standing on a street somewhere, and she was trying to hold his hand. It was obvious that he wasn't very interested in her. As she talked to him, he kept turning away, looking down the street or at passing cars—anything to keep from looking at her.

For a moment I was her. I felt her pain at knowing that her relationship with this man was doomed. This scene and the knowledge came like a flash, and then it was gone.

When she returned to deliver the check, I stopped her. "You know, all older men aren't what they are cracked up to be," I said. "Sometimes you lose them no matter what you do. Don't blame yourself. You tried everything and now you feel like a fool. Actually, you were the best thing for him, and you know it."

126

s a v e d b y t h e l i g h t

The waitress was alarmed by my insight into her life.

She looked at me like I was the devil. But when she realized I was harmless, she came back to the table.

"You're right," she said, sitting down. She revitalized before my very eyes in the few minutes we were able to talk.

When such events started happening with regularity, I told Moody about them. We were sitting in a restaurant in Georgia when I told him that I could read minds. He clearly did not believe me. He asked me how I thought it worked, and I just shrugged.

"I don't know how I know the things I know, Raymond," I said.

I told him that I could see scenes from a person's life as though I were viewing a home movie. I gave him a few examples, but he was still skeptical.

"Okay," I said, feeling a little angry at being challenged. "You pick out somebody in this restaurant and I'll read her mind."

He picked our waitress, who was walking by the table at that moment. I asked her to stop and I took her hand.

The "movie" started immediately. The first scene was of her arguing angrily with her boyfriend. They were sitting at a kitchen table and really going at it. I saw him grab his coat and leave. Then another snippet of film appeared. I could see the boyfriend holding hands with another woman, a blonde with long curly hair and a cute button nose. Then came a short piece of film that showed the woman with long curly hair standing at a bar with the waitress.

Special

Powers

127

I told her what I saw. She was both scared and angry at the same time, scared of me and angry at her boyfriend. "That's exactly what I thought was going on," she said. "My boyfriend is seeing my best friend. Every time I confront him about it, he denies it and leaves. Finally I went out with her the other night and asked her about it, but she says it's not happening."

There was still doubt in Moody's eyes, so I asked him to pick another person. Next to us was a woman in a booth who had been eavesdropping on our conversation with great interest. Moody introduced himself and asked if she would mind holding my hand in the name of research.

When she did, another "home movie" popped into my head. In one scene, I saw this woman in a backyard with an elderly woman. They were happy and laughing, but the gaiety seemed forced, as though there was something frightening that they were trying to laugh away. The next scene was of these two women sitting together in a house. The woman whose hand I was holding was crying, and the older one looked worried. I could tell that the older woman was sick and that the younger one was worried that it might be a fatal illness.

I released the woman's hand and told her what I had seen. Her eyes moistened as she told me that her mother had cancer. Naturally she was worried, and there had been many nights like the one I described, in which she and her mother had spoken openly about the future.

I chose about five more people and told them a variety of things, including where they lived, what kind of
128

s a v e d b y t h e l i g h t

car they drove, who their friends were, what their financial situations were, and what sorts of problems they were having.

These people reacted in different ways as I watched their "movies." A couple just gasped and covered their mouths. One angrily told me to stop. Another wanted to hear more, and one blushed and said that she felt as if she were suddenly naked.

Moody finally believed that something truly extraordinary was happening. But we didn't understand the how and why of it, which was particularly hard on me, since I was the one who had to live with my abilities.

As I had told Moody, I don't understand why I am able to see these "home movies" of people's lives, or why I hear sentences before they are spoken. Furthermore, I don't always like it. Having psychic abilities means that you have access to a person's most tender spots, the areas of his life that are most shielded from public view. "Seeing" these areas is sometimes good because it gives people a chance to talk freely about the pain in their lives.

The problem is that people don't always want to talk about the pain in their lives, least of all with a stranger who tells them things strangers shouldn't know. I have been accused of being a private investigator, a peeping tom, a thief, even someone who has access to private government files. I have been threatened and even slugged by people who didn't like me snooping around in their business.

Frankly, I can't blame them. Before I realized that

Special

Powers

129

things like this happened, I would have been upset if someone I didn't know accurately read my mind. Even though I know that what I do is going to upset some people, I still can't stop it from happening.

If there is any consolation in having psychic abilities, it is that other near-death experiencers have them, too. I don't mean just the experience itself, which is an intense psychic event. I mean what happens after the experience. I have yet to meet a person who has had a near-death experience who doesn't have flashes of precognition or very well-developed intuitive powers. It makes sense, since people who have had a near-death experience have had nature broken down for them into the very essence of life.

I have heard hundreds of near-death experiencers report psychic events in their lives. I once spoke to a Russian, for instance, who was struck by a car and sent to the morgue because he was believed dead. He was put into a refrigerated file drawer for three days, during which time his spirit left his body and roamed. He went home and saw his children and then went into the apartment next door where the couple's year-old child would not stop crying. They had taken him to the doctor several times, but no one could figure out what was wrong. This man's spirit was able

to communicate with the child and discover that he had a hairline fracture in his pelvis.

The man was discovered to be alive just before the pathologist started his autopsy. He was sent to the hospital where he made a full physical recovery, but not,

130

s a v e d b y t h e l i g h t

they thought, a psychological one. He kept talking about traveling out of his body and visiting family and friends.

Finally, he asked that the neighbors be brought to him with their crying child. He said that he had talked to the child when he was “dead” and that the child was crying because his pelvis was broken. An X-ray showed that the man was correct.

“This whole thing was a psychic experience,” said the Russian. “It has left me not understanding myself.”

The most interesting example of psychic powers to come from a near-death experience was told to me by my coauthor about a researcher named Frank Bara-nowski in Mesa, Arizona. In 1979 he had the opportunity to interview a bishop at the Vatican whose heart stopped for several minutes as the result of a heart attack. He had a near-death experience that was so star-ting to his fellow churchmen that Pope John Paul was summoned to his bedside.

The pope asked the bishop if he had seen God. The bishop wasn’t certain. He had been greeted at the end of the tunnel by a stranger who had escorted him to a bright and loving light. The whole experience was just that simple, he told the pope, except that when he returned, he passed through the walls of the Vatican and went into the pope’s dressing chamber.

“What was I wearing?” asked the pope.

The bishop perfectly described the garments the pope wore for his morning offi ce.

After he returned to health, the psychic experiences

Special

Powe

131

rs

continued. He was able to predict a number of things, including the heart attacks of two fellow church offi cials.

Were his psychic experiences and those of others like him caused merely by a heightened intuition? I don’t know. I *am* sure that the notion of psychic powers seems farfetched to most people. It certainly does to me. It is hard for me to comprehend even my own case—how a bolt of lightning through the head and a journey to a spiritual world could make me psychic.

I have thought about it hundreds of times, and still it makes no sense. Is it possible that a near-death experience could cause a human being to develop extraordinary powers, even make it possible for him to read minds and see into the future? Before this happened to me, I would have laughed at the idea, as I would have laughed at the very notion of

a near-death experience itself. But now it is the main question on my mind.

Luckily, others have pondered this same question in recent years and have come up with some remarkable answers. In 1992 Dr. Melvin Morse published the results of a major study on near-death experiences in a book entitled *Transformed by the Light*.

In this study, Dr. Morse conducted detailed examinations of hundreds of people who had survived near-death experiences. Using standard psychological tests, he discovered that they do indeed have more verifiable psychic experiences than the average population—more than four times the number, according to his study.

132

s a v e d b y t h e l i g h t

Most of these psychic experiences are simple and in-significant. For instance, many people have premonitions of telephone calls—they tell a coworker or member of their family that a specific person is about to call, and in a few moments that person does. These calls usually come from close family members, but often they are from people they haven't heard from in years. Since they told other people before the event happened, they were verifiable psychic experiences.

Most of the experiences cited in his book go way beyond telephone calls, however. One woman dreamt that her brother was bleeding from his side and hands and was yelling for help. She told her family the dream in the morning and was told to forget it, that it was nothing but a nightmare. Yet within days, her brother was wounded in the side and hands by burglars in just the way she imagined it.

Dr. Morse cites dozens of stories like this in his study.

Rather than ignore them or chalk them up to coincidence, he chooses to examine them more closely and concludes that there is indeed something about the near-death experience that makes people more psychic.

What this "something" is, is a question I can't answer.

Nobody can, as of yet. Some think there is an area of the brain that becomes sensitized by near death and that it is the area responsible for psychic communications.

Others believe, as did Freud, that we communicated in a psychic fashion before we developed speech and that the near-death experience revives these psychic abilities.

Special

Powe

133

rs

I don't know why I have psychic abilities and I don't know why others have them either. I do know that things happen all the time that are intriguing yet unexplainable. To a large extent we live in a world that is still a mystery. To deny that mystery might be to deny the world at its best.

T W E L V E

Rebuilding

By 1978 I was making a strong comeback. I could walk almost normally, and I could concentrate long enough to start thinking about rebuilding my life.

Being struck by lightning had cost me everything. I had lost my house, my cars, and my businesses, all to pay doctors and hospitals. All told, I had spent tens of thousands of dollars to stay alive.

By most people's standards, I was in bad shape. But by my standards, the ones I had adopted after the accident, I was a regular Olympian. My weight was still low, and I kept having disturbing blackout spells. My doctors said that these were caused by my damaged heart. They estimated that about 30 percent of it had been damaged, maybe even made useless, by the lightning. My heart had a "pumping insufficiency" that sometimes prevented enough blood from getting to my head. When that happened, I just collapsed.

Fortunately, there were people who were always there to pick me up. Sandy was still with me, as were friends like David Thompson, Jan Dudley, and Jim and Kathy

136

s a v e d b y t h e l i g h t

Varn. When I collapsed in public, they were usually there to help.

The doctors were concerned that my heart would de-generate over time and eventually become a real problem. I didn't feel as though I had to wait for it to become a real problem, since it seemed like one already.

I had options, of course. I could sit around and wait, hoping that my heart would heal and I would make a full recovery, or I could go back to work. I decided to work. Because of my regular visions about the centers, I became fascinated with electronics. I started three businesses, all dealing with electronics.

The first was a business that sold a surge-suppressor—a device designed to prevent power surges from ruining household equipment. As you can imagine, I was the perfect salesman for this product, being a living example of what can happen to *human* equipment that receives too much electricity!

I also went back to work for the government, manufacturing and installing electronic anti-bugging devices in government buildings around the world. Called "masking systems," their function is to prevent eavesdropping.

The third business involved the manufacture of a piece of equipment that was shown to me in one of my visions—an electronic anti-fouling device designed to keep barnacles off the hulls of ships, thereby cutting down on added fuel consumption caused by drag.

This invention, which I developed with two friends, was a boost to environmental protection. Until then, the best way to keep barnacles off a hull was with a highly

Rebuilding

137

toxic paint. Now the same thing could be done by transmitting electrical tones through the hull. This invention thus doubled the benefit to the environment by increasing fuel efficiency and reducing toxic discharge into the waters.

I also did work with the deaf. I modified a piece of equipment called an audio transducer to convert speech into vibration. This device can be attached to any surface, including the human body. When music or sound is passed through the transducer, it vibrates and turns whatever it is attached to into a speaker. I would fit these devices to the back of a deaf person's ear, enabling him to "hear" through vibration. Helen Keller used a similar method when she put her hands on people's throats to feel them talk.

I remember one deaf woman who looked frightened as I hooked the device onto her ear. Her mother kept telling her it was all right, but she was afraid of what hearing might be like. I turned the transducer on and spoke to her. She looked at me and began to cry. "I can hear that," she said. "I have never heard anything before."

Deaf people suddenly being able to hear reminded me a lot of my sudden acquisition of psychic powers. For years they have learned to adjust to living in a silent world. Their other senses have compensated so well that they may not have realized they were missing anything. Then one day—wham!—like a bolt of lightning they are introduced to a world they didn't know existed. They are thrilled yet frightened, all at the same time. It is like exploring something they never knew existed.

138

s a v e d b y t h e l i g h t

The transducers were also shown to me in one of the visions that I was still having on a regular basis. I called them "hockey pucks" because that is what they reminded me of—little round black blocks. I didn't know what these hockey pucks were, but through the visions I knew that they were supposed to transmit music through the body of the person who was lying on the bed.

Through the visions I began to realize certain things about the human body, one of which being that, like these transducers, we transmit spiritual, mental, and physical essences of ourselves to the world around us. By learning to be in touch with our electrical and biological selves, we can make ourselves higher beings who transmit the spiritual side of life.

My visions about the centers were all about understanding the body—how it produces energy and how that energy can be found in such a way that it has a spiritual context to it. When you reach the point where you can control this energy and transform it into a positive force, you have found the part of you that is God.

The goal of the centers was to redirect human energy, but I didn't know that at the time. Rather, I was simply told to do certain things. I started the companies mentioned above because I was directed to do so by the spirits. I also started a company called Scientific Technologies, which manufactured electronic components.

I took on some partners in this last business. I explained to them that I wanted to start the business because I was being directed to do so by my visions. They believed me because they had known me for a number of

Rebuilding

139

years. They knew that before being struck by lightning, I didn't know much about electricity, but afterward, I was taught everything I needed to know about it by spirit teachers.

"I don't know why I am supposed to start this business, other than that I am being told to in my visions," I told my partners.

They agreed to follow the vision with me. I was told to direct the business toward the environment, and I did that by continuing to manufacture and install the anti-fouling systems on ships. For a while we didn't do well, and then the government banned the anti-fouling paint. They finally compiled enough scientific studies to realize that it was harmful to the environment. In fact, it was so dangerous that falling into Norfolk Harbor when the paint was in use required an immediate trip to the hospital to be detoxified. When the paint was outlawed, our sales climbed tremendously.

In 1983, I followed the vision away from marine electronics and went back to the debugging business. I have been in that business ever since.

And, of course, the visions continued. They were about kindness and finding the right components to create the centers.

I volunteered my time to hospice work, whose goal is to make people comfortable while they die, usually at home. I did this because I was directed to do so by the visions. I would visit patients and tell them my story.

Many of them had never heard of the near-death experience. Being so close to death themselves, however, they

140

s a v e d b y t h e l i g h t

were very interested to hear the account of a spiritual traveler, someone who had been where they were going.

Most people shun deathbed situations because they have an incredible fear of death and want to avoid it for as long as possible. I think if people spent more time around the dying, their fears of physical death would be allayed. I am not saying that death isn't frightening and hard to deal with, because it almost always is, but along with the pain and fear of letting go of the physical life comes an awakening of the spiritual.

As a hospice volunteer, I was involved in caregiving for the caregiver. Basically, this meant that I provided relief to the family member who was on deathbed watch.

I like doing this kind of relief work because primary caregivers really need a break. They die a little bit each day and are usually overlooked by the other members of the family. Not only do they feel trapped, they often have a conflict with the person who is dying.

For example, I once helped a mother who was caring for a son dying of cancer. The first thing I did on approaching the deathbed was feel the patient's pulse. I did this both to check the pulse itself and to see his "home movie."

This boy's "movie" was a bad one. I could see his mother standing by the bed with her hands on her hips and anger on her face. He was a captive audience to her harangue, and he was angry about it. I could feel surges of anger as she talked.

“Wow,” I said to the boy. “What are you so upset about?”

Rebuilding

141

“You won’t believe it,” he said. He then proceeded to tell me about his mother’s guilt over his death. She somehow felt responsible for the fact that he was dying.

Several times a day she stood over his bed and blamed his illness on things she had done. None of it made any sense, he told me. In the last couple of days it had become worse, because she had started blaming *him* for his illness, saying that he had done things to cause it.

“I’m dying of cancer,” he said. “It’s not her fault or mine. I’m just dying.”

When the mother returned, we had a good discussion about guilt and death. I then told them my story, which seemed to put them at ease.

“Don’t let death tear you apart,” I told the mother.

“You’ll never forgive yourself.”

On another occasion I went to a ranch-style house in a middle-class section of South Carolina. I was greeted at the door by a woman who was genuinely glad to see me. She was caring for her mother, who, she said, was a

“little tough to get along with.”

The daughter introduced me to her mother and abruptly left. I did what I always did—I took the woman’s wrist and felt her pulse. Right away, the “home movie” started.

I could see the two women embroiled in an argument that had taken place about ten minutes before I arrived.

I couldn’t hear what was being said, but I could feel it, and the feeling I got was that the woman who was dying was a genuine bitch.

“I don’t know what it was that the two of you were fighting about,” I said. “But this is really no time for it.”

142

s a v e d b y t h e l i g h t

This is a time to be kind instead of being an aggravating old woman.”

I held her wrist again and could see that the source of this woman’s anger was her husband. He had moved out one day and forced the sale of their house, leaving her with nowhere to live except her daughter’s house. She hated living with her daughter, and her daughter hated having her there.

“Don’t be mad at your daughter because of what your husband did,” I said. “It isn’t her fault.”

The woman thought that her daughter had told me about the fight. I let her believe this, and we had a two-hour discussion about caring and love. Later, when the daughter came home, I told them how I really knew about their fight, and what it was like to be dead.

Nowhere has the use of my psychic abilities been more gratifying than in these deathbed situations. The dying can’t afford the luxury of time, which allows a certain bluntness around the deathbed. If there is something to be dealt with, the dying prefer that it be dealt with right away. They want to get problems out in the open and solve them.

For example, I once went to a home where two parents were caring for their daughter, who was dying of breast cancer. The daughter was married and had two children, a fact that I could deduce from the pictures on the walls.

I went into the room where the daughter was and took her pulse. A scene flashed into my mind. I could see her at a doctor's office as the doctor showed her an

Rebuilding

143

X-ray. He was pointing to a specific area and talking very directly to her as she held her hand over her mouth.

Then I saw her leave the doctor's office with no intention of returning. In another scene I could see her husband reacting in anger as his wife told him that she had cancer. She looked sick in this second scene, which made me think it was some time after the visit to the doctor. I could sense a great deal of tension as they talked. Although she seemed to need tenderness, he volunteered none, only anger. I knew what had happened, and I went straight for it.

"Can I ask you something, Jane?" I said. "Why did you not go back to the doctor?"

"I just couldn't believe it so I ignored it," she said.

She began to weep softly as she told me that she couldn't face the thought of an operation. When the cancer worsened and her husband took her back to the doctor, he discovered that she already knew about the disease. By then it was too late. Her husband was so angry that he wanted nothing more to do with her.

"He's mad at me for not doing something about it," she said. "Now he is going to be left alone with the kids and everything, and he blames me for it."

"It's too late to worry about it," I said.

When the parents returned, I told them why their son-in-law was angry. They knew nothing about the earlier diagnosis. All they knew was that the husband was so angry he wouldn't even come and see his wife. At least now they understood what was wrong.

144

s a v e d b y t h e l i g h t

Unfortunately, this story doesn't have a happy ending.

I went to the husband and tried to help him overcome his anger. He wasn't interested. He resented his wife to her dying day, and as far as I know, he didn't even attend her funeral. But at least I tried.

As I said, I was led to do hospice work by the visions.

I was told to spend time around the dying so that I would understand it from the perspective of others. By doing this work I learned that stress reduction was the key to improving a person's death as well as life. Sometimes I would marvel at the way things had gone since I was struck by lightning. Here it was, thirteen years later, and I was just beginning to feel as though I had climbed out of the grave. Physically I looked okay, although I really wasn't fine at all. I couldn't walk very far or fast without having to stop to catch my breath. I avoided stairs, mainly

because climbing a couple of flights was as taxing to me as running a mile is to most people.

I would stand at the top of the stairs and sweat profusely, panting to catch my breath.

My mental state had improved greatly. When the accident first happened, I would sit and jabber all day. If I wasn't talking about my near-death experience, I was talking about the mission the spirit beings had given me, the one that called on me to build the centers. I couldn't get them out of my mind, so that was all that came out of my mouth. I still talked about the experience a lot, but I no longer went on and on the way I used to.

Still, the visions were always with me. I was driven to complete the centers as quickly as I could. I knew how

Rebuilding

145

to make the visions real, except for the bed, which was still a mystery to me. The transducers that had appeared to me in the vision were revealed as resembling two hockey pucks put side by side. Other components of the bed appeared in these visions as well, and I was gradually recognizing what they were and finding them. The trick was to make sure that I had all the components and that they went together in the right way. I had been given a deadline of 1992 to complete both the bed and the centers, a deadline I felt I would meet without trouble since I was being guided by the visions.

Nevertheless, the accident and all the "baggage" that accompanied it weighed heavily on my personal life.

Sandy and I finally divorced when the constant talk about the experience and the need to build the centers became too much for her. I couldn't blame her. Near-death experiences are hard on couples. With the constant visions and the psychic developments, added to the physical damage I had suffered, we had a surefire recipe for a failed relationship.

Despite all this my life was in relatively good shape.

As I said earlier, I was just beginning to feel right again.

But before I could even stand up and dust myself off, I fell right back down.

THIRTEEN

Heart Failure

It was May of 1989, and I had been working too hard for a couple of years. When I wasn't in Charleston or nearby Aiken working my businesses, I was in Washington, D.C., installing anti-bugging devices in the Penta-gon. Managing this part of my business alone kept me busy at least sixty hours a week.

In addition, I had the workload placed on me by the visions to contend with. To learn about kindness, I was told to continue my work as a hospice volunteer. I did that with no regret. I found great pleasure in helping people at the time of their greatest need. Even family members sometimes reject the dying, not because they don't love them but because they can't accept the sad facts of death.

For example, I noticed that one man had trouble approaching the bed of his mother, who was quite aged and dying of cancer. He and his family would come to visit her twice a day, but after a while the man would stand out in the hall while the rest of the family talked to his mother.

148

s a v e d b y t h e l i g h t

Finally I approached the man. He was reluctant to talk at first, almost hostile. Then I broke the ice by saying, "You seem to be mad at your mother." He looked at me as if I had revealed his deepest thoughts, but that wasn't the case at all. I think anyone who looked at this man could have seen the anger in his face. He was mad at death and angry at his mother for accepting it by checking into a hospice. He didn't like the idea that death would rob him of his mother, who was one of his closest companions. In a strange, almost inexplicable way, he felt as though she were rejecting him.

"I don't want her to give up because I'll never see her again," he told me, emotion welling in his voice.

I told him that what he was doing was natural. I had seen it before. He had fallen back into the role of a child.

Although he was an adult with a family and a good job, he was still his mother's little boy. And now that little boy was coming out and saying that if he didn't get what he wanted, he wasn't going to talk to his mother anymore.

"The problem here is this," I told him. "Your mother knows it's time to die, and she is facing it with courage.

You need to stand with her because there is nothing you can do to change it. It is her time."

Then I told him about near-death experiences and my own story. He was enthralled to hear death being presented as the beginning of a great adventure and not the end.

It was a healing moment for this man, who went back into the room and became a good son for the remainder of his mother's life.

Heart

Failure

149

It was a learning experience for me, too, and learning is why the spirit beings wanted me to work as a hospice volunteer.

I spent an average of twenty hours a week working in hospices and nursing homes, but sometimes quite a bit more. When patients were in their final hours, I would stay at their bedsides around the clock if they wanted me. That meant losing a lot of sleep, which wasn't really as important as the lessons to be learned from the dying.

Other parts of the visions drove me into overtime as well. I had been building versions of the bed since 1979, but I was still studying the components. I had found all of them by now but didn't quite understand how to put them all together. I continued to work hard on completing this puzzle, and the only way I knew to do that was to stay true to the visions.

Talk of these visions was becoming a burden to my friends. All too often I heard them say that I was crazy.

For a long time they said it behind my back. Then they finally got to the point where they didn't care if I heard it or not. After one particularly rough week during which I could hardly keep my eyes open, a close friend said,

"You want to get some sleep? Forget these visions and get on with your life. They are just in your way."

I couldn't have agreed more. The visions *were* in my way. I wanted them to go away more than anyone, but it wasn't that easy. I just couldn't ignore them.

All of this combined to make me work harder than I should have. I began to falter. At first I found myself constantly exhausted. I would wake up tired and stay

150

s a v e d b y t h e l i g h t

that way until I went to bed at night. Thinking it was a nagging case of the flu, I tried to sleep it off.

I rebounded briefly, but as soon as I resumed my arduous schedule, I began to slide again. I was driving hundreds of miles each week between my home and the Washington, D.C., area. I felt bad physically, but I had to keep working hard for the survival of my business.

Still, I knew something was seriously wrong because my lungs felt clogged and I coughed all the time, but nothing came up.

The severity of the situation finally hit me when I found myself riding to Charleston with my partner Robert Cooper. I was pouring sweat. I lay down on the backseat, hoping that a little rest would make me feel better. It didn't. For the remainder of the day, I couldn't sit up without severe feelings of dizziness. "I must have pneumonia," I said to Robert. I went to bed for a couple of days and actually felt better. However, as soon as I got up and tried to resume normal activities, my lungs got that hard feeling and I got worse.

I was sure I had a strain of pneumonia or the flu that I couldn't fight off. "They'll get rid of it in the emergency room," I said to another of my partners. She knew that going to the hospital was a big step for me because, as I always joked, "I don't like to go to hospitals because every time I go to one, I die." She helped me walk to East Cooper Hospital, which was only a few blocks away. By the time I arrived, I felt as though I had run a marathon. At the admissions desk I completed a form

Heart

Failur

151

e

detailing my medical history, which took all of my remaining energy.

Finally, the person at the admissions desk sent me straight to an examination room while my partner filled out the admissions forms.

"I think I just have the flu," I said to the examining physician, who looked with horror at my medical-history form.

I was fighting for breath by then, and it seemed as though my lungs weighed a ton. He listened to my heart and lungs with his stethoscope. His eyebrows went up a little as he did this. Then he called for a nurse and had her bring in an electrocardiogram machine. He and the nurse

quickly hooked the electrodes up to my chest and ran off a tape that looked like one of those graphs of the stock market. He examined the tape for a moment and then sent it off to be examined more carefully by a specialist.

He didn't leave my side. He helped me on with my shirt, watching me all the time in a way that made me nervous. When the specialist's report came back, he left the curtained-off area where I was sitting to read it. When he returned he seemed even more nervous than when he had left.

"Do you want me to tell you the truth?" he asked.

"Nothing but the truth," I said.

"Well, you do have an infection that is causing pneumonia," he said.

"But I am afraid that you are almost in cardiac arrest. If we don't get you into this bed and off to intensive care, you'll be dead in about forty-five minutes."

152

s a v e d b y t h e l i g h t

I appreciated his bluntness and thought that it showed real courage on his part. Most doctors beat around the bush before telling a patient he is doomed. But this one didn't mess around, probably because of the severity of my condition. I suspect by the way he hovered close to me that he thought I would die of fright, but what did I have to be frightened of? I had died once already and liked it. I was ready to go back. It was a relief to know that in less than an hour I would be dead.

As the doctor hovered close to me, I decided to bring some levity into the room. I smiled at him. "Well, damn, doc," I said. "Don't you think I ought to lie down?"

For the next several hours I became the center of attention. An IV was started, and I was given massive amounts of antibiotics. Doctor after doctor came and listened to my heart. I was treated to a variety of tests, including a painful one known as cardiac catheterization, in which they ran a tube up to my heart through an artery in my leg and squirted dye directly into its chambers so they could view it on a television screen. They only did that test to see precisely what shape my heart was in. They already knew what the problem was: I had picked up a staph infection through a cut on my hand. At first, the infection made me feel like I had the flu. When I ignored it, I got pneumonia. Then it headed straight for my weakest spot, my lightning-damaged heart. There it settled into my aortic valve, chewing it up until it couldn't seal anymore. The lightning had already reduced my heart's pumping ability by almost 50 percent. Now, with the valve

Heart

Failure

153

damaged and leaking, I was drowning in my own blood.

As a result, I was in great pain. I was gasping for breath, coughing up blood as I struggled for air. The antibiotics were making me sick, and the constant prodding and poking of the medical staff seemed more like a nuisance than a help. Still, I was in a good mood, keeping a smile on my

face through all of the grim proceedings. I knew I was going to die, and I wasn't unhappy with that.

"You know, doc, death is okay. It's just getting there that hurts."

"Excuse me?" said one of the doctors, looking up from his clipboard.

"I've died before and it was really quite pleasant," I said. "It's the getting there that hurts."

"I can see that you have died before," he said, looking at my medical records. "People don't often survive something like being struck by lightning, not when their heart stops for as long as yours did."

"I'm sorry I did survive, doc. It was great over there. I didn't want to come back."

"Don't worry," said the doctor. "We'll try our best to keep you alive."

"You don't understand," I said to the doctor. "I want to die. I've been there and it's beautiful. Since I came back it seems as though I've been in confinement. In heaven you're free to roam the universe."

The doctor looked at me for a moment and saw the smile on my face. I think it unnerved him because he immediately waved to a nurse at the station outside the room.

154

s a v e d b y t h e l i g h t

"Nurse," he said. "Take Mr. Brinkley's temperature, please. I think he has a fever."

I made it through the night.

My good friend Franklyn had called my father, and he started a telephone chain. By morning, my family was gathered in the hospital. Soon the room was filled with people who could barely contain their emotions at the sight of me.

Illness has its interesting moments, and one of them is the way you are regarded by other people. I had experienced stares of disbelief when I was struck by lightning, but this time I was conscious of my surroundings and able to enjoy much more the effect my appearance had on others. It was almost as though I were a movie screen and the people who came into the room were watching the gruesome parts of *The Exorcist*.

I can't blame them, because what they saw was pretty frightening. I was charcoal-blue right down to my fingernails. The sheet around my head was stained with the blood I coughed up. Every breath was a struggle because my lungs were filling with fluid, and they rattled when I exhaled. It was eerie for people to be around a deathbed whose occupant was so cheerful. Still, I couldn't help it. I told my dad that it was just a matter of perspective. "For you it's like I am leaving and I'll never be back," I told him.

"For me it's like I am going home."

A nurse came in with forms for me to sign. I looked at them and realized they were consent forms that would

Heart

Failure

155

allow surgery to be performed on my heart. A couple of surgeons had told me that the only way I could survive would be if they tried to replace my aortic valve with an artificial one. I told them that I was ready to die and didn't want to have surgery, but they ignored me. They had the forms prepared anyway, assuming that I would change my mind.

"I ain't gonna sign them," I said. "I'm gonna let God decide this one."

Two surgeons came into the room. They had stern, matter-of-fact looks on their faces as they stood by the bed. One of them laid out the facts while the other stood and watched.

"The longer you wait, the less chance you have of surviving surgery," he said.

"Good, because there isn't going to be any surgery," I said.

"If we don't operate on you within about ten hours, your heart will be too weak for us to do surgery," he persisted.

"Great," I said. "Then I'll get to die."

I saw my father in the corner of the room talking to Franklyn. Soon she pulled away and left the room.

"We'll leave the forms here," said the surgeon. "You can sign them if you change your mind."

In a few minutes, Franklyn came back. She spoke to my dad for a few seconds, and then they both came over to the bed.

"Franklyn just called Raymond," my father said. "He's on his way."

156

s a v e d b y t h e l i g h t

I was glad to hear that he was coming. He had been in Europe for several weeks on a speaking tour. He didn't know until that call that I was in the hospital or even that I was sick. According to Franklyn, he was catching a flight from Georgia and would arrive in a couple of hours. I would have a chance to see him one more time before I died.

And so we waited. I don't remember much of what was said, but I do remember what I was thinking: *Now I won't get a chance to finish the centers. I was supposed to have one completed by 1992, but it doesn't look as though I'm going to make it that far. Today I am going to die.*

After a couple of hours had passed, Moody came into the room. What he saw clearly shocked him. There were four people standing around the bed with grim and frightened expressions as I made jokes and tried to lift their spirits. Moody stood with them and tried to act nonchalant.

"You aren't looking so great," he said in his gentle manner. "The doctors here can fix you up."

"I don't want to get fixed up," I said. "I just want to die."

Being the good doctor, Moody persisted. "Is there anything I can do to make your last hours more pleasant then?" he asked.

"There is one thing you can do," I said to Moody.

"You can go down to Arby's and get me a roast beef sandwich with lots of horseradish. I want to go out on a cholesterol rush."

We all laughed, and I laughed so hard that blood

Heart

Failure

157

began running out of my nose. Then Moody and I began talking about how we met and about all the people we had talked to. He said that all near-death experiencers claim they no longer have a fear of death, but that this was the first time he had actually seen that lack of fear demonstrated.

“How come you’re not afraid?” he asked.

The answer came easily: “Because living on earth is like being forced to go to summer camp. You hate everyone and you miss your momma.

Moody, I’m going home.”

Moody tried to console my family and friends. I could hear them talking, but I wasn’t paying much attention at this point. I was organizing things in my mind, trying to determine if there were any loose ends that I had to tie up before leaving this world.

Finally, Moody came back to the bedside.

“You don’t have to die,” he said. “Stay for me. I need your help.”

Moody had a wonderful and understanding smile on his face and a pleading tone in his voice. It made me feel wanted and needed, a basic human desire to which I found myself susceptible. “Okay,” I said. “Give me the forms.”

As soon as I signed them, the surgical team took over.

Someone cut a hole in my neck and inserted a tube. Someone else cut a hole in my leg and inserted a tube that they pushed all the way to my heart.

By then I was so weak that the doctors at East Cooper decided to transport me to Roper Hospital, where

158

s a v e d b y t h e l i g h t

they perform more high-risk surgeries. They kept me there overnight, hoping I would improve, but when I didn’t, they decided to go ahead with the surgery.

I don’t remember much after arriving at Roper. I remember a nurse coming in to shave me. Then I remember looking down beside the bed and seeing green surgical booties walking next to me as I was wheeled to surgery.

Then there was a man in a green mask who gave me two shots in the rear. “That’ll relax you,” he said.

Then there was blackness.

FOURTEEN

The Second Time

I Died

I saw blackness but heard voices.

“I don’t have a good feeling about this one.”

“I hear you. He has an infection, he’s weak, his heart was damaged by lightning, he isn’t in very good physical shape. It’s a challenge.”

“I’ll bet you ten bucks he doesn’t make it.”

“You’re on.”

I rolled over out of the blackness to face the stark brightness of the operating room. I saw the two surgeons and the surgical assistants who were betting on my survival. They were looking at my chest X-rays in a

lighted box and waiting for the prep work to be done on me so they could see who would collect on the bet. I looked down on myself from a place that seemed to be well above the ceiling. I watched as they held my arm out straight and strapped it to a stainless-steel brace.

A nurse painted me with a brown antiseptic and then draped me with a clean sheet. Someone else gave me a

160

s a v e d b y t h e l i g h t

shot directly into the IV tube. Then a man with a scalpel made a clean, straight cut the length of my breastbone. He peeled back the skin. An assistant handed him a device that looked like a small saw, and he hooked it under my breastbone. Then he turned it on and sawed my chest open. A spreader was inserted into the cut and my rib cage was pried open. The envelope of skin that surrounded my heart was cut away by another doctor. At that point I was treated to a firsthand view of my own beating heart.

I don't remember seeing any more. I rolled back away from the surgery and into a position that left me engulfed in blackness. I could hear chimes ringing, three sets of three with a tone at the end of each of them. In the darkness a tunnel opened. The walls of this tunnel were grooved like furrows in a freshly plowed field. These furrows ran the length of the tunnel toward the bright light at the end. They were silver-gray, speckled with gold.

After seeing the opening of my own chest and hearing the doctors place bets on my survival, I knew there was no way I was going to live. Yet instead of being frightened, I was relieved. My body had been a burden to me since it had been struck by lightning. Now it was gone. I was free to roam the universe once again.

At the end of the tunnel I was met by the Being of Light, the same one that greeted me the first time. People often ask if these Beings have faces. Neither time did I see a face, just a brilliantly glowing spirit that was firmly in charge of me and knew where I was supposed to go.

The Second Time I Died 161

He drew me toward him, and as he did he spread out, almost like an angel spreading its wings. I was engulfed by these wings of light, and as I was, I began to see my life all over again.

The first twenty-five years passed as they had in my first near-death experience. I saw many of the same things: the years of being a bad child, my growing up and becoming a bad-assed soldier. Watching these early years again was painful, I won't deny that, but the agony was tempered by viewing the years since the first experience. I had a feeling of pride about these years. The first twenty-five years were bad, but the next fourteen were of a changed man.

I saw the good that I had accomplished with my life.

One after the other, events both great and small were reviewed as I stood in this cocoon of light.

I watched myself volunteering in nursing homes, performing even the smallest duties, like helping someone stand up or comb her hair.

Several times I watched as I did jobs no one else wanted to do, like clipping toenails and changing diapers.

One time for instance, I helped care for an elderly woman. She had lain in bed so long that she was stiff and could hardly move. I scooped her out of the bed like a child—she couldn't have weighed more than eighty pounds—and held her while the nurses changed the sheets. To give her a change of scenery, I walked around the building with her in my arms. I knew this meant a lot to her at the time because she thanked me profusely and cried when I left. Now, as I

162

s a v e d b y t h e l i g h t

relived the event, the perspective I had in this heavenly place let me feel her gratitude at having someone hold her again.

I relived a time in New York when I invited a group of bag ladies to a Chinese restaurant for dinner. I saw these women in an alley scrounging through garbage cans and felt compassion for their situation. Escorting them into a small restaurant, I treated them to a hot meal.

When I saw this event again, I could feel their mis-trust of me as a stranger. Who was this man and what did he want? They were unaccustomed to someone trying to do a good deed. Still, when the food came, they were grateful to be treated with humanity. We stayed in the restaurant for almost four hours and drank several large bottles of Chinese beer. The meal cost me more than a hundred dollars, but the price was nothing compared to the joy of reliving it.

I saw painting and collage contests that I had helped organize for mental patients at a hospital where I volunteered my time. Because my girlfriend worked as a psy-chiatric social worker at the same hospital, I had a chance to participate in an experiment that came back to me in this life review.

It was a simple one, really. We wanted to take several mental patients to church. Most of these patients were from the Deep South and had been raised singing church hymns. Why not bring them to church, we reasoned, to see if the hymns could tap a sane place in their minds?

The Second Time I Died 163

We took about twenty patients to a large Presbyterian church and had them sit in the back row. By the end of the service, many of the patients were singing hymns that they had sung in the years before mental illness took control of their lives. Some of these were people who hadn't even spoken in ten years.

While reliving this experience, I felt how going to church had helped ground these mental patients in the real world. I felt the good feelings they had experienced as they drank punch, ate cookies, and relived the good old days they had had in church before something went wrong in their minds and they got so weird.

I saw people I had cared for who were suffering from AIDS. In scene after scene, I watched as I helped them carry out daily tasks such as getting a haircut or going to the post office. In this review I felt the importance they placed upon not being condemned by others for the crime of loving somebody. At one point my review dwelled on a specific incident—the time I helped a young man deliver the very difficult news to his family that he had AIDS.

I saw the two of us as we walked into his parents' living room. He had asked that his entire family gather for this announcement, so the room was filled with his parents, his brothers and sisters, and even a couple of aunts.

We took a seat in front of them, and he blurted it out immediately: "Mom, Dad, everybody, I have AIDS."

There was shock all around the room as his words sunk in. The mother immediately gasped and began to cry, and the father walked out the front door and stood in the front yard to be alone with his grief.

164

s a v e d b y t h e l i g h t

Everyone in the family had known for some time that something was wrong with this man because he looked sick and had recently lost a lot of weight. But no one dreamed he had AIDS.

This was an extremely painful confrontation that didn't turn out well. The man was rejected by his father, who could not accept his son's homosexuality. The mother, too, had little to do with her son after this announcement. As I relived the event, I could feel the family's shame and humiliation at what they had just heard. At the time I was angry with them because they didn't react the way I thought they should. But now I could sympathize with them because I could feel how they felt and knew that it was a sincere shock to hear this frightening news. Nothing in their lives had prepared them for something like this.

After we left the living room, he was devastated. We had talked about this moment of confession many times.

He wanted to come clean with his family and had sincere hopes that they would accept him. The rejection he felt in that room was like a spear through his heart.

I felt terrible about the family's reaction. I, too, thought they would accept their son. Had I made a mistake in encouraging him to tell his family? Should I have told him to keep it secret? Frankly, I felt sick at the time.

"Listen," I told him as he wept during the car ride back to the hospital.

"You're gonna die. You had to do it to keep yourself honest and pure.

You finally got it out and that is honorable."

I had doubts about everything I did in connection with

The Second Time I Died 165

this case. I even went back to the man's parents and begged them to be forgiving in their son's final days. Still I felt guilt, as though I had helped facilitate a disaster.

But now, as I relived the event and could feel everyone's emotions, I knew I had done right. Even though there was agony on the part of everyone involved, in the end he felt that he had revealed that hidden part of himself to his family and could prepare to die in peace.

The life review that came with this second near-death experience was wonderful. Unlike my first, which was filled with mayhem, anger, and even death, this one was a pyrotechnic display of good deeds. When people ask me what it is like to relive a good life in the embrace of the Beings of Light, I tell them it is like a great Fourth of July fireworks

display, in which your life bursts before you in scenes that are spiced with the emotions and feelings of everyone in them.

After the life review was over, the Being of Light gave me the opportunity to forgive everyone who had ever crossed me. That meant that I was able to shake the hatred that I had built up against many people. I didn't want to forgive many of these people because I felt that the things they had done to me were unforgivable. They had hurt me in business and in my personal life and made me feel nothing for them but anger and disdain.

But the Being of Light told me I had to forgive them.

If I didn't, he let me know, I would be stuck at the spiritual level that I now occupied.

What else could I do? Next to spiritual advancement, these earthly trespasses seemed trivial. Forgiveness flooded

166

saved by the light

my heart, along with a strong sense of humility. It was only then that we began to move upward.

The Being of Light was vibrating. As we moved upward, that vibration increased, and the sound emanating from the Being became louder and higher-pitched. We moved up through dense fields of energy that changed color from dark blue to a whitish blue, at which point we stopped. Then the Being's pitch lowered and we moved forward. Again, as in the first experience, we flew toward a range of majestic mountains, where we dipped down and landed on a plateau.

On this plateau was a massive building that looked like a greenhouse. It was constructed of large panes of glass that were filled with liquid in all the colors of the rainbow.

As we passed through the glass, we also passed through all of the colors contained in the liquid. These colors had substance to them and felt like fog off the ocean. They offered a slight resistance as we entered the room.

Inside were four rows of flowers, long-stemmed beauties with cup-shaped petals the consistency of silk. They were every color imaginable, and on each of them were drops of amber-colored dew.

Among these flowers were spirit beings wearing silver robes. These were not Beings of Light. I can best describe them as radiant earthlings. They moved up and down the rows of flowers, emitting some kind of power that caused the flowers to become brighter in color as they passed. These colors would leave the petals and

The Second Time I Died 167

beam through the panes of glass, sending back a rainbow of colors. The effect was like being in a room surrounded by ten thousand prisms.

I found this environment to be tremendously relaxing. The colors and surroundings combined with the humming vibration of the Being to erase stress. I remember thinking: *Here I am, either dead or dying, and feeling good about it.*

The Being of Light moved close to me. "This is the feeling you are supposed to create in the centers," he said. "By creating energies and

tones in the centers, you can make people feel the way you feel right now.”

I became aware of the fragrance of the flowers. As I breathed in the scent, I heard a chant resonating throughout the building. A—L—L—A—H—O—M went the chant, A—L—L—A—H—O—M.

This chant made me aware of everything around me, and I began to breathe the fragrance deeply and observe everything with such intensity that it was almost as though I were bathing in it. A—L—L—A—H—O—M, A—L—L—A—H—O—M, went the chant, and I became more and more absorbed in my surroundings. As I did I began to vibrate at a speed equal to everything around me. I became one with everything around me and could experience everything. At the same time, everything was experiencing me.

As I delved into this heavenly world, it also delved into me. There was an equality to the experience. Not only was I *given* a heavenly experience, I was *giving* one.

As I was blending with this place I call the heavenly

168

s a v e d b y t h e l i g h t

realm, it was also blending with me with the same amount of respect, courage, hopes, and dreams. I was an equal to all things there. I realized that true love and understanding make us all equals. Heaven is that kind of place.

I would gladly have stayed there. I had smelled the heavenly fragrance and had seen myself among the essence of all things. What more could I ask for?

I looked at the Being of Light, who knew without a doubt what I was thinking. “No, you’re not staying this time,” he told me telepathically. “You have to go back again.”

I didn’t argue. I looked around and took in a view that time will never erase from my mind. The room was crisscrossed with colors that radiated from the liquid-filled panes. In the distance I could see jagged mountains that were every bit as beautiful as the Swiss Alps.

The chant that resonated through the room was as beautiful as a symphony. I closed my eyes and bathed my ears in the sound. The fragrance was wonderfully overpowering. I took a deep breath . . . and I was back in my body.

I passed through no transition zone this time, and the change was very abrupt. It was like being in Buckingham Palace, blinking, and suddenly finding yourself in a garage.

I looked around the room and saw other people covered with powder-blue sheets. The room was very bright, and everyone in it had tubes in his body that were attached to bags or machines. I could tell there were tubes

The Second Time I Died 169

down my throat and needles stuck in my arms, and I felt as if there were lead in my head and an elephant sitting on my chest. On top of all this, I was freezing cold. Good God, I thought, I feel worse than before the surgery.

“Where am I?” I asked a nurse.

“You’re in the recovery room,” she said.

I closed my eyes and didn’t remember anything for another eighteen hours.

Something happened in the recovery room that I don’t remember at all.

Franklyn told me this story and the doctor confirmed it.

Shortly after surgery was completed, one of the surgeons noticed that I was oozing blood from around one of the tubes. He kept an eye on it for some time and then called another doctor in. They decided that they would have to go back in and try to stanch the bleeding surgically.

Franklyn was standing there listening. When she heard that they were considering another surgery, she pushed by them and kneeled down next to my head. “Dannion, the doctor says you are bleeding and they are going to have to cut you open again and stop it. You can stop the bleeding, Dannion, I know you can. Try to stop the bleeding.”

The doctors stood there for a while and watched.

Within a few minutes, the bleeding stopped. And then, said Franklyn, they just looked at each other and walked out of the room.

Within a few days I had recovered enough to sneak out of bed and take a shower. A few days after that, I

170

s a v e d b y t h e l i g h t

was able to put on street clothes and sneak down to the hospital cafeteria for a good meal.

As I sat there eating fried chicken, the surgical assistant who had bet that I would die came in and sat at a table next to me. I introduced myself and then told him what I had seen and heard as they prepared to cut into my heart.

He was unnerved by what I told him and even went so far as to apologize for making such a bet when I was still “awake.”

“That’s quite all right,” I said to him. “In a way I wish you had won the bet.”

FIFTEEN

To Be Continued

My heart surgery did not make me physically whole again. I was released from the hospital in a few weeks, but in many ways it was like going from the frying pan into the fire. Sometimes I still pass out when I exert myself even slightly. I have often turned blue and been forced to lie down in the middle of restaurants or department stores because my heart wasn’t pumping as it should. For a long time I could count on blacking out at least twice a week. I finally learned how to recognize the danger signs and sit down before falling. That saved me several bloody noses, but I still black out about once a month.

Some of my medications make me extremely susceptible to infections, and the high dosage of blood thinner I am on makes an ordinary cut bleed like a mountain stream.

In the summer of 1993, I cut my finger and contracted a staph infection that kept me bedridden for almost a month. Despite being given massive doses of antibiotics intravenously, I almost went into septic shock. For days

172

s a v e d b y t h e l i g h t

I wanted to die, not so much to visit the heavenly place again, but because I was in such physical pain that I could hardly stand it. Through all of these physical trials, the visions have sustained me. Although I no longer “attend” the celestial classes where the Beings of Light taught me about building the centers, I have remembered my lessons well and plan to have the first one built very shortly. In 1991 I completed the bed, which is the most important component of these stress-reduction centers. I erected it at Dr. Raymond Moody’s clinic in rural Alabama. He was just beginning to study facilitated apparitions, a method by which bereaved people can have visionary encounters with departed loved ones. To achieve the state necessary for these encounters, the patient has to be extremely relaxed. After trying the bed himself, Moody decided that it was an excellent way for his patients to relax quickly.

We used the bed with many people, and the results often went far beyond relaxation. Patient after patient reported experiencing intriguing forms of altered states.

Some saw kaleidoscopic visions of color, others felt so relaxed that, as one person put it, “I felt like I imploded.”

The most common altered state reported was an out-of-body experience.

Now that I have been able to test the bed in a clinical setting, I can concentrate on establishing the centers. I am working on the first of these in South Carolina. The focus of this first center will be to help the terminally ill face death. Seventy cents of every dollar spent in health
To Be Continued 173

care in this country is spent in the last six months of a patient’s life to extend life an average of fourteen days.

Those are the most horrendous days of a dying person’s life and are certainly among the most difficult for his or her family.

I think it’s important for people to avoid a painful death. I am not advocating suicide, just common sense.

Unnecessary life support builds false hopes and prevents people from making a smooth and spiritual transition.

It is also devastating for their families, who can pour all of their financial and spiritual resources into keeping a loved one alive just a few days longer.

Having died twice, I know that the world that awaits us when we leave here has a lot to offer a terminally ill person. That is why this first center will be a hospice, one that helps the dying person make the transition while helping his family cope with the pending loss. The center will be a place of laughter and deep relaxation, a place where people can heal their spirits and build a strong faith in God.

Many people have asked me why I am so relentless about these centers.

“Listen,” I say. “Thirteen Beings of Light told me to build these centers. They put it on me. They didn’t ask if I wanted to build them, they just told me that that is what I had to do. When I pass, I will be with them forever. Knowing that, I am determined to pull it off.”

In the last few years, I have spoken to millions of people around the world about my two near-death experiences. At the invitation of Boris Yeltsin, I appeared on

174

s a v e d b y t h e l i g h t

Russian television with Dr. Moody and spoke to millions of people in that country alone about my experiences and visions. I was even able to talk about my belief in spiritual capitalism—that all people should be free to worship the way they choose. There are many paths to righteousness, I said, and that is good news for all of us, since no one seems to be on the same path, as far as I can tell.

I know that the path I am on is a unique one. I am frequently told this by the people I meet. Once, after speaking to a church group about my life, a woman approached me with a look of puzzlement on her face. She had heard many people speak about God, she said, but never one quite like me.

“I’ll bet you drink,” she said.

“Yes, ma’am, I do.”

“And you obviously like women, don’t you?”

“Yes, ma’am, I do.”

“Then I will say this, Mr. Brinkley,” she said, giving me the evil eye.

“When God was looking for prophets, he must have been scraping the bottom of the barrel to have found you.”

I couldn’t agree more. I only have to look into a mirror and see the man I have become to be totally baffled by all that has happened.

Why me? I often ask. Why did this kind of thing happen to me? I never asked for it to happen. I never got on my knees and asked the good Lord to change my life.

Why me?

To Be Continued 175

To that question I have no answer. Still, in my search for consolation, I frequently find myself reading I Corinthians, especially chapter 14, which contains some of the most powerful writing in the Holy Bible. In that chapter can be found two verses that give me comfort: For he that speaketh in an unknown tongue speaketh not unto men, but unto God; for no man understandeth him; howbeit in the spirit he speaketh mysteries.

But he that prophesieth speaketh unto men to edification, and exhortation and comfort.

I don’t know why I was chosen to do what I do. I only know that my work is to be continued.

About the Authors

DANNION BRINKLEY er en *New York Times*- bestselgende forfatter hvis bøker, turer og workshops bokstavelig talt har forvandlet bevisstheten til tusenvise.

Brinkley har overlevd uoverstigelige odds, inkludert to lynnedslag, åpen hjertekirurgi, hjernekirurgi og et massivt grand mal-anfall, samt tre nær-døden-opplevelser, noe som gir ham enestående ekspertise om livet etter døden. Han har dukket opp i alle store nasjonale TV- og

radioprogrammer, inkludert *Larry King Live*, *The Oprah Winfrey Show* og *Dateline*. Visit the author online at www.dannion.com.

PAUL PERRY har skrevet tre *New York Times*-artikler bestsellers and is a documentary filmmaker. Visit him online at www.jesusedgypt.com.

Besøk www.AuthorTracker.com for eksklusiv informasjon om din favorittforfatter av HarperCollins.

Opphavsrett

REDDET AV LYSET: *Den sanne historien om en mann som døde to ganger og de dype åpenbaringene han mottok*. Copyright © 2008 by Dannion Brinkley and Paul Perry. All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions. By payment of the required fees, you have been granted the non-exclusive, nontransferable right to access and read the text of this e-book on-screen. No part of this text may be reproduced, transmitted, down-loaded, decompiled, reverse engineered, or stored in or introduced into any information storage and retrieval system, in any form or by any means, whether electronic or mechanical, now known or hereinafter invented, without the express written permission of HarperCollins e-books.

Adobe Acrobat eBook Reader oktober 2008

ISBN 978-0-06-171665-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Om utgiveren

Australia

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Rydeveien 25 (postboks 321)

Pymble, NSW 2073, Australia

<http://www.harpercollinsebooks.com.au> **Canada**

HarperCollins Publishers Ltd.

55 Avenue Road, Suite 2900

Toronto, Ontario, M5R, 3L2, Canada

<http://www.harpercollinsebooks.ca>

New Zealand

HarperCollinsPublishers (New Zealand) Limited Postboks 1

Auckland, New Zealand

<http://www.harpercollins.co.nz>

Storbritannia

HarperCollins Publishers Ltd.

77–85 Fulham Palace Road

London, W6 8JB, Storbritannia

<http://www.harpercollinsebooks.co.uk> **USA**

HarperCollins Publishers Inc.

10 East 53rd Street

New York, NY 10022

<http://www.harpercollinsebooks.com>

Dokumentoversikt

- [Tittelside](#)
- [Dedikasjonsside](#)
- [Innhold](#)
 - [Forord](#)
 - [Introduksjon](#)
 - [Kapittel én](#)
 - [Kapittel to](#)
 - [Kapittel tre](#)
 - [Kapittel fire](#)
 - [Kapittel fem](#)
 - [Kapittel seks](#)
 - [Kapittel syv](#)
 - [Kapittel åtte](#)
 - [Kapittel ni](#)
 - [Kapittel ti](#)
 - [Kapittel elleve](#)
 - [Kapittel tolv](#)
 - [Kapittel tretten](#)
 - [Kapittel fjorten](#)
 - [Kapittel femten](#)
 - [Om forfatterne](#)
 - [Opphavsrettserklæring](#)
 - [Om utgiveren](#)

Innhold

[Forord](#) til den nye utgaven v

av *Paul Perry*

[Innledning](#) xxiv av *Raymond Moody, MD*

på

e

Første gang jeg døde

1

to

å

Tunnelen til evigheten

7

th

r

e

e

«Han er død»

23

fire

r

Krystallbyen

25

fi

v

[e](#)

Kunnskapsboksene

29

[si](#)

[x](#)

Kommer tilbake

53

[se](#)

[v](#)

[e](#)

[n](#)

Hjemme

63

[åtte](#)

[t](#)

En frelsende nåde

73

[ni](#)

[n](#)

[e](#)

En ny start på livet

85

[te](#)

[n](#)

Min egen type

95

[ele](#)

[v](#)

[en](#)

Spesielle krefter

117

[to](#)

[lv](#)

[e](#)

Gjenoppbygging 135

[th](#)

[jeg](#)

[r](#)

[te](#)

[no](#) Hjertesvikt 147

[fjorten](#) Den andre gangen jeg døde 159

[fem](#)

[t](#)

[e](#)

[e](#)

[n](#)

Fortsettelse skal følges

171

[Om forfatteren](#)

[rs](#)

Dekke
Opphavsrett
Om utgiveren